

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 35

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Α'

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

ΣΕΛ. 52

•

25 ΙΟΥΝΙΟΥ - 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1956

•

ΔΡΧ. 5

• ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ
• ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΦΑΓΗΤΑ
• Η ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

"ΑΣΤΕΡΙΑ"
La Verne
ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 35^{ΟΝ}

25 ΙΟΥΝΙΟΥ — 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1956

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σύνταξ: Σωκράτους 57, 'Αθήναι. Τηλ. 57-081
Εκδόσις: Βουλιαγμένης 352, 'Αθήναι. » 90-821

Τηλεγραφική Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ 'Αθήνας

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ: ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Εσωτερικού: Εξάμηνος: Δρχ. 130.—
Ετήσια: » 260.—
Εξωτερικού: Εξάμηνος: \$ 7.—
Ετήσια: \$ 14.—

Αεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννοήσεως
Άγγελιαί, διαφημίσεις κατά συμφωνίαν

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του
περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδο-
τών. Τα μη δημοσιευόμενα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Διεύθυνσις Συντάξεως: 'Ελένη Γ. Βλάχου
(Μουρούζη 1)

Διεύθυνσις Εκδόσεως: Η. Γ. 'Ηλιόπουλος
(Βουλιαγμένης 352)

Προϊστ. Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης
('Αλδου Μανουτίου 18)

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Περιορισμένης ευθύνης
(Κεφάλαιον ολοσχερώς καταβεβλημένον Δρχ. 400.000)

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η ΑΜΜΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
Στεφάνου, σιή Μύκονο, έχει τα
πυλ γαλανὰ νερά απ' όλες τις ά-
κρές μας. Σ' αυτά τα νερά δο-
κιμάζει το πρώτο μπάνιο τον ό
χαριτωμένον ανδρά μικρόν, πού
ή θωπευτική έπαφή του υγρού
στοιχείου φαίνεται να του αποκα-
λύπτει καινούργιες απολαύσεις

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΑΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Μιά ενδιαφέρουσα σειρά από πορτραίτα που άρχίζει
με τη βιογραφία του Φόρντ

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΔΑΣΟΣ

Βρέθηκε στην Έρεσσό και είναι το καλύτερο δια-
τηρημένο σπήλιον κόσμο

Corne

ΠΑΝΤΟΤΕ ΣΤΑ-
ΘΕΡΑ ΚΑΙ ΑΜΕΤΑ-
ΒΑΝΤΟΣ ΠΟΙΟΤΗΤ

Γ. Α. ΚΕΡΑΝΗΣ Α.Ε.

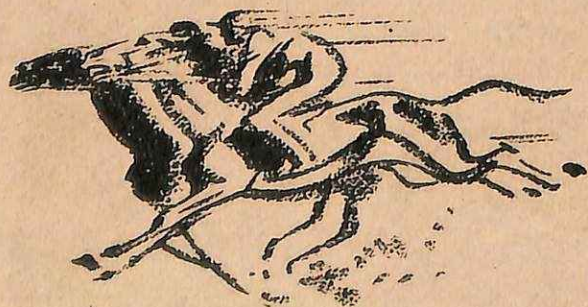
ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ

έκάστην

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ώρα έναρξεως 4 μ.μ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΑΠΟΡΙΕΣ

«... Δέν θ' άρχίσω τὸ γράμμα μου μὲ ἐπαίνους γιὰ τὸ περιοδικό σας. Τὸ ἀγοράζω, τὸ διαβάζω. Ἐπομένως μ' ἀρέσει. Διαβάζω τὸ Ταχυδρομεῖο σας πού μ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ. Μὲ μερικoὺς ἀπὸ τοὺς ἀλληλογράφους συμφωνῶ, μὲ ἄλλους ὄχι. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού γράφω σὲ δημοσιογράφο περιοδικό, ἄλλωστε κανένα ἀπὸ τὰ ἄλλα ἑλληνικά περιοδικά δὲν μὲ ἱκανοποιoύσε, δὲν μποροῦσα λοιπὸν νὰ τοὺς γράφω ὅτι δὲν μοῦ ἄρεσε σχεδὸν τίποτα ἀπὸ τὸ περιοδικό τους. Μὲ σὰς εἶναι ἄλλο, μ' ἀρέσουν ὅλα, γι' αὐτὸ καὶ σὰς γράφω κάτι ἀπορίες μου. 1. Ἦλθαν τὰ ρωσικά μπαλλέτα οἱ Ἀθηναῖοι, ὅσοι τὰ εἶδαν, εἶχαν μείνει ἐνθουσιασμένοι καὶ ἐστελῶν τοὺς ὑπόλοιπους νὰ μὴ χάσουν τὸ ἐξαιρετικό αὐτὸ θέαμα. Ἐπῆγα κ' ἐγώ· τί νὰ σὰς πῶ, θὰ μὲ πιστέψετε; ἔκλαιγα ἀπὸ συγκίνηση, δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ χειροκροτήσω, ἦταν τόσο ὁμορφο.

Περίμενα, λοιπὸν, νὰ δῶ, ἂν ὄχι τὴν πρωταγωνίστρια στὸ ἐξώφυλλό σας, τουλάχιστον 2—3 σελίδες ἀφιερωμένες σ' αὐτὲς τὶς καλλιτέχνιδες τοῦ χοροῦ. Μὲ ἐκπληξῆ μου εἶδα στὸ 29ο τεῦχος, σελ. 40, μιὰ μικρὴ φωτογραφία καὶ 5—6 σειρὲς γιὰ τὸ μπαλλέτο καὶ τὴν πρωταγωνίστρια, τὴν νέα Παῦλοβα, ὅπως γράφετε. Ἀκριβῶς τὴν ἀπέναντι σελίδα τὴν διαβάσατε στὸν κ. Γκιλέσπι. Δὲν λέω, εἶναι κι αὐτὸς ἕνας καλλιτέχνης, ἀλλὰ πέστε μου, σὰς παρακαλῶ, ελίκρινά, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὰ ρωσικά μπαλλέτα; 2. Ἀλήθεια, λοιπὸν, ἀγαπητέ μου κ. Ταξότα, θὰ μεταβληθῇ τὸ χαριτωμένο Ταχυδρομεῖο σας σὲ ταχυδρομεῖο τῆς καρδιάς; Θέλετε, λοιπὸν, νὰ μὰς θυμίσετε τὰ ἑλληνικά περιοδικά τῆς κακῆς ὥρας; Καὶ 3. Παραδέχεστε ὅτι ἡ Ἑλλάς διαθέτει σκιτογράφους ἀξίας. Γιατί, λοιπὸν, τὰ σκίτσα σας δὲν τὰ σκισάρετε Ἑλλην σκιτογράφος; Συγχωρήστε μιὰ φίλη σας καὶ ἀναγνώστριά σας γιὰ τὴν περιέργειά της. Σὰς ἀγαπᾷ ὅμως πολὺ...»
«Ἡ περιέργη» ἡ Ο. Ἀ. (Χολαργός)

Οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ χαίρονται ἰδιαιτέρως, πού σὰς ἱκανοποίησαν τόσο, ὥστε ν' ἀποφασίσετε νὰ γράψετε, γιὰ πρώτη φορά σ' ἑλληνικό περιοδικό. Νομίζω ὅτι μπορῶ ν' ἀπαντήσω εὐκόλα καὶ στὶς τρεῖς σας ἀπορίες, μολονότι μόνον ἡ μιά ἀφορᾷ εἰδικά τὴ στήλη μου. Ἄν, λοιπὸν, διετέθη περισσότερος χρόνος στὸ περιοδικό μας γιὰ τὸν Γκιλέσπι καὶ τὴν ὀρχήστρα του, καὶ ὀλιγότερος γιὰ τὸ ρωσικά μπαλλέτα, εἶναι πρῶτον γιὰτὶ εἴχαμε πολλὰ στοιχεῖα γι' αὐτόν, δεύτερον γιὰτὶ —καλῶς ἢ κακῶς— αὐτὸς εἶναι διεθνῶς ἀναγνωρισμένος, καὶ τρίτον, διότι τὸ ἑλληνικό κοινό, πῶς πολλὸ ἐνθουσιάζεται, ἄρα καὶ ἐνδιαφέρεται, γιὰ τὴν τζάζ, παρὰ γιὰ τὸν χορὸ αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Τὸ ἐπόμενό σας ἐρώτημα ἐκφράζει τὸν φόβο, ὅτι ἡ στήλη μου θὰ μεταβληθῇ σὲ «Ταχυδρομεῖο τῆς καρδιάς», ὅπως σὲ ἄλλα περιοδικά. Ἐδῶ, ὅμως, ἔχετε λάθος. Τὸ «ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ»

τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ ἀνήκει στοὺς ἀναγνώστες μας. Τὰ δικά τους γράμματα, —μὲ τὶς ἀπορίες, τοὺς θαυμασμούς, τὶς στενοχώριες τους, τὰ λάθη μας πού ἀποκαλύπτουν, τὶς ἐπιθυμίες πού ἐκφράζουν, τὶς ἐλπίδες, τοὺς πόθους, τὶς δυσκολίες (πόσα, ἀλήθεια, ἀκόμη δὲν θὰ μπορούσα νὰ προσθέσω)— δημοσιεύω, καὶ ἀπαντῶ ὅπου νομίζω ὅτι πρέπει νὰ δοθῇ μιὰ ἐξήγηση. Γιατί, ὅμως, ὅταν ἐρωτοῦν γιὰ ὁτιδήποτε προσωπικό, γιὰ κάτι πού τοὺς βασανίζει καὶ θέλουν μιὰ γνώμη ἀνεπηρέαστη, νὰ τοὺς τὴν ἀρνούνται οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ, ἂν μποροῦν νὰ βοηθήσουν ἕναν ἀναγνώστη - φίλο τους; Μήπως ὅμως καὶ ὁ τίτλος μας, μὲ τὸ νὰ εἶναι τόσο γενικός, δὲν δικαιολογεῖ αὐτὴ τὴν τακτική; Ἐτσι, λοιπὸν, χωρὶς νὰ ἀσχολοῦμεθα μόνον μὲ τὰ ζητήματα τῆς καρδιάς, θὰ συνεχίσωμε ὅπως καὶ στὸ παρελθόν ν' ἀπαντοῦμε ἀπὸ τὴν στήλη αὐτή, σ' ὅτι μὰς ἐρωτοῦν. Τέλος, θὰ θέλατε μόνον Ἑλληνες σκιτογράφοι νὰ συνεργάζονται στὶς ΕΙΚΟΝΕΣ. Ἀλλὰ συνέχισε τύπου «Ρίπ Κίρμπυ» ἐντοπίας παραγωγῆς δὲν ὑπάρχουν. Τὸ ἄλλο μας δὲ σκιτογραφικό παιχνίδι, οἱ «Διαφορές», ἀπὸ καιρὸ τώρα τὸ κατασκευάζει Ἑλλην καλλιτέχνης.

ΔΕΝ ΚΡΑΤΙΕΜΑΙ

«... Εἰδικά γιὰ τὸ ἄρθρο τῶν ἐκτελεσθέντων Καραολῆ καὶ Δημητρίου πού δημοσιεύθηκε στὸ τελευταῖο τεῦχος τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ, δὲν κρατιέμαι καὶ σὰς λέγω τὴν γνώμη μου. Ἐχεῖ ἀκριβολογία καὶ συνεπὴ πειστικότητα. Πρώτη φορά εἶδα τὸ ὅλο θέμα μὲ λίγα λόγια καὶ νὰ πείθῃ. Ἀς μεταφρασθῇ σὲ ὅλες τὶς γλώσσες. Μὲ ἐκτίμηση καὶ θαυμασμό».

Η. Ν. (Βύρων)

Κι ὅμως, φίλε μας... κρατήθηκε καὶ δὲν ὑπέγραψες τὴν ἐπιστολή σου. Σὲ μιὰ γωνίτσα, ὅμως, ἔβαλες τὸ ὄνομά σου, ἄλλα σημειώσεις νὰ μὴ δημοσιευθῇ ἄλλο ἀπὸ τὰ ἀρχικά του. Γιατί ἄραγε;

Η ΤΙΓΡΙΣ κ.λ.π.

«... Εἰς προηγούμενα τεύχη τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ ἐδημοσιεύσατε τὸ παραμῦθι «Ἡ τίγρις καὶ ἡ κόρη». Μὲ μεγάλη περιέργεια ἐδιάβασα τὸ τέλος του εἰς τὸ ὅποιον, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, δυσφημίζεται ἕνας ἀρχαῖος Ἑλλην, ὅστις καὶ συνεσταυρῶθη μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δὲν γνωρίζω ἂν τὸ παραμῦθι αὐτὸ περιλαμβάνη καὶ ὠρισμένες ἱστορικές ἀλήθειες, τουτέστιν ἂν ὁ εἰς τὸν ληστῶν τῶν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ συσταυρωθέντων ὑπῆρξε καὶ Ἑλλήν κλπ. Εἴτε ὅμως ἱστορικὴ ἀλήθεια εἶναι, εἴτε φαντασία, τὸ γεγονός εἶναι ὅτι γίνεται δυσφήμις τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος, (ἔστω καὶ ἀρχαίου). Ἰσως, ἀντὶ νὰ τὸ δημοσιεύσετε καὶ νὰ ὑποστηρίξετε ἐμμέσως τὸν συγγραφέα (ὁ ὁποῖος ἢ εἶναι Ἑβραῖος ἢ συμπαθὴν) θὰ ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθῇτε ἂν ὄχι διὰ τὴν δυσφήμιση, τουλάχιστον

διὰ τὰς ἀνακριθείας πού γράφει οὗτος. Ἄν πάλι τοῦτο εἶναι ἱστορικὸς ἀποδεδειγμένος, τότε θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὰς τὸ γνωρίσετε...»
Α. Β. Στεργίου (Ἀθήναι)

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἄνθεα στὸν πειρασμό, καὶ γι' αὐτὸ δημοσιεύω ὁλόκληρη τὴν ἐπιστολή τοῦ ἀναγνώστη μας, ἂν καὶ ἔλαβα πολλὰς ἄλλες δεκάδες σχετικές μὲ τὰ τρία μας διηγήματα («Ἡ κοπέλα ἢ ἡ τίγρις» τεῦχος 23, «Ὁ δῆμιος τῶν δισταγμῶν» τεῦχος 24, «Ἡ κοπέλα καὶ ἡ τίγρις» τεύχη 27, 28 καὶ 29). Μὴ θέλοντας νὰ γεμίσω ὅλο τὸν μικρὸ χώρο τοῦ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ μόνον μὲ τὸ θέμα τοῦ ἐνὸς (ἂν καὶ τριπλοῦ) διηγήματος, ἄφησα νὰ περάσῃ ἡ... μπόρα τῶν θαυμασμῶν, τῆς ἀγανακτικῆς, τῆς ἱκανοποιήσεως καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως πού ἐκκλίνονταν ἀπὸ τὶς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μας, σχετικά μὲ τὸ ἀπρόβλεπτο - ἀνιγμῶς τοῦ διηγήματος. Ἄν τώρα δημοσιεύω μιὰ, εἶναι γιὰτὶ ὁ κ. Στεργίου μὰς ζητεῖ εὐθύνες! Πράγμα λίγο περίεργο, ἀφοῦ στὴν ὑποσημείωση τοῦ τέλους (τεύχος 29) ἀπαντοῦσε ὁ μεταφραστὴς στὴν ἀπορία πού τώρα διατυπώνεται, ἂν ὄχι μὲ «διαμαρτυρίαν», τουλάχιστον, ὅμως, μὲ μιὰ σωστὴ τοποθέτηση τῶν ἱστορικῶν δεδομένων. Γιατί ὅμως «δυσφημίζεται» ἕνας ἀρχαῖος Ἑλλήν, ὅταν παρουσιάζεται ἐξυπνος, ταχύς, καλὸκαρδός, πνευρὸς, ἐκθρὸς τοῦ κατακτητοῦ, ἐτοιμότατος στὶς πράξεις του καὶ διψαλὸς γιὰ δύναμη; Τὸ ὅτι ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ θυσιάζοντος αὐτὴν πού ἐνόμιζε ὅτι ἀγαποῦσε, μπορεῖ νὰ μὴ εἶναι ὠραῖο ἢ ἱπποτικό, ἀλλὰ ἦταν κάτι πολὺ συνηθισμένο τότε (ἐποχὴ καταπτώσεως), ὅπως καὶ λίγους αἰῶνες νωρίτερα (ἐποχὴ μεγαλείου). Τὸς φίλους μας —ὅπως λέει τὸ σοφὸ λαϊκὸ γινώμικο— πρέπει νὰ τοὺς ἀγαποῦμε μὲ τὰ ἐλαττώματά τους. Αὐτὴ, λοιπὸν, ἢ «μανία», νὰ ἀπαρνούμεθα μετὰ δδευλογίας ὅτι γνησίως ἑλληνικόν, δὲν εἶναι «τώρα» (δηλαδή μὲ τὴν δικὴ μας νοοτροπία) ὠραῖον, μᾶλλον βλάπτει, διότι δὲν εἶναι σύμφωνον μὲ τὴν πραγματικότητα. Οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι, ὡς σύνολον, ὑπῆρξαν κάτι μοναδικὸ στὴν παγκόσμια ἐξέλιξη. Ὡς ἄτομα ὅμως μιὰς κοινωνίας, εἶχαν κι αὐτοὶ τὰ... στραβά τους!

ΠΑΡΑΠΟΝΟ;

«... Πρωτίστως ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ διατυπώσω ἕν δίκαιον παράπονον: Διὰ δεύτεραν φορὰν ἀπέστειλα ἐπιστολήν χωρὶς νὰ τύχω ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ Ταχυδρομείου μιὰς ἀπαντήσεως. Μήπως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὑπάρχουν προνομιοῦχοι; Τὸ περιεχόμενο τῶν δύο προηγούμενων ἐπιστολῶν μου ἦτο σχετικὸν μὲ τὸ ἐξώφυλλο. Ἦτοι: Οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ εἶναι ἑλληνικὸ περιοδικό. Καὶ ἡ πρώτη ἐμφάνισις του νὰ εἶναι ἑλληνική. Πόσο πῶ ὠραῖο θὰ ἦτο ἕνα ἐξώφυλλο μὲ τὸ Ποντικονῆσι τῆς Κερκύρας, ἕνα τοπίο τῶν Τεμπῶν, ἕνα ἡλιοδοσίλειμα σ' ἕνα ἑλληνικὸ νησί, μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν ἐπίπονη ζωὴ τῶν ἀγροτῶν τῆς Μακεδονίας μας, μιὰ σκηνὴ θερισμοῦ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον καὶ τόσες χιλιάδες ὠραῖες φωτογραφίες ἀπὸ τὴν γαλιζία πατρίδα μας. Τὰ 2/3 τῶν ἐξωφύλλων καλύπτονται ἀπὸ φωτογραφίες ἡθοποιῶν —καθαρῶς ἀμερικανικὴ ἐπίδρασις, μακριὰ ἀπὸ κάθε τι ἑλληνικό. Ἔτσι, δὲν εὐσταθεῖ

αὐτὸ πού γράφετε στὸ 31ο τεῦχος «λίγα ἀπ' ὅλα». Ἀστοχὸς δικαιολογία. Φαντάζομαι ὅτι καὶ τὸ γράμμα μου αὐτὸ δὲν θὰ ἔχη τὴν τύχην τῶν προηγούμενων... Ἀναμένω ἀπάντησιν».

Κυρ. Ἀλεβιζόπουλος (Θεσ)νίκη)

«Προνομιοῦχοι», ὅπως γράφετε, δὲν ὑπάρχουν, τουλάχιστον εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὶς ΕΙΚΟΝΕΣ καὶ τοὺς ἀναγνώστες των. Ὑπάρχουν ὅμως διαστικοὶ καὶ ἀπρόσεκτοι (πολλοὶ ἀτυχῶς) πού δὲν ἐνδιαφέρονται καθόλου γιὰ τοὺς ἄλλους. Συχνὰ ἐπημείωσα τὸν τρόπο συντάξεως τοῦ «ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ». Ἐτόνισα ὅτι ἀποκλείεται νὰ δημοσιεύω ὅσες ἐπιστολὰς λαμβάνω. Τὶς διαβάζω μὲ προσοχὴ, ἀναφέρω τὸ περιεχόμενό τους (ὕποθεῖς, παράπονα, αἰτήματα κλπ.) στοὺς ἀρμόδιους καὶ δημοσιεύω μιὰ μόνον γιὰ κάθε θέμα. Ἀρα, οἱ ἐνδιαφερόμενοι, παρακολουθώντας τὸ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ, ἔστω κι ὅταν δὲν βλέπουν τὴν ἐπιστολήν τους, θὰ βροῦν ἀπάντησιν στὰ ἐρωτήματα πού ἴσως περιέχει, κάτω ἀπὸ ἕνα παραπλησιογράμμα. Γιὰ τὸ ἐξώφυλλο, τώρα, τί θέλετε νὰ κάνουμε, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι ἀναγνώστες μας εἶναι ἐνθουσιασμένοι μὲ τὰ δημοσιεύμενα; Πιθανὸν νὰ παρουσιάζονται περισσότερες φωτογραφίες ἀστέρων, ἀπὸ ἄλλα θέματα, ἀλλὰ αὐτὲς τὶς εἰκόνες θέλουν, παρακαλοῦν καὶ χαίρονται οἱ «πολλοὶ». Πάντως, ποικιλία θεμάτων ὑπάρχει, καὶ συνήθως — ἀργὰ ἢ γρήγορα — ὅλοι ἱκανοποιούνται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«... Τὰ καλὰ καὶ κακὰ λόγια ἔχουν τὸ κέφι οἱ ἀγαπητοὶ συναναγνώστες νὰ σὰς τὰ ψάλουν γιὰ χρόνια. Ἐμεῖς, οἱ καλόβουλοι ἀναγνώστες, καὶ τὶ δρίσκουμε κάθε ἑβδομάδα ἐνδιαφέρον καὶ εὐχάριστο, ἀκόμα καὶ στὸ «Ταχυδρομεῖο»... Μόνον πού ὅταν θέλουμε κάτι νὰ τὸ ξαναβροῦμε δὲν τὸ δρίσκουμε γιὰτὶ στερεώθηκε ἕνα εἶδος «Περιεχομένων», εἴτε σὲ κάθε τεῦχος, εἴτε κατὰ 10 — 15 τεύχη (δουλειὰ δική σας αὐτή). Ἦθελα προχθὲς νὰ ξαναδιαβάσω ἕνα ἄρθρο γιὰ τὸν Βενέζη πού γράψατε κάποτε καὶ σεκετίστηκα ἀρκετὰ ὥσπου νὰ τὸ βρῶ. Εἶναι δύσκολο γιὰ σὰς νὰ βάλετε «Περιεχόμενα»; ἢ πιστεύετε πὼς τὸ περιοδικό σας εἶναι γιὰ ἕνα διάβασμα μόνον!»

Γ. Ν. Α. (Ἀθήναι)

Φοβούμαι ὅτι ἡ σκέψις σας, μολονότι εἶναι σωστή, δὲν εἶναι εὐκόλη στὴν πραγματοποίησίν της. Ἀσφαλῶς θὰ προσέξατε ὅτι ὅλα τὰ μεγάλα περιοδικά, ἀκόμη καὶ αὐτὰ πού σὲ κάθε τεῦχος δημοσιεύουν τὰ περιεχόμενά του, οὐδέποτε ἀφαιρῶνουν χώρο γιὰ «συλλογικὸν» εὐρετήριο ὕλης στὸ τέλος μιὰς μικρῆς ἢ μεγάλης χρονικῆς περιόδου. Βεβαίως, συχνὰ ταλαιπωρεῖται ὁ ἀναγνώστης πού κατὰ πᾶν πᾶν χρεὶ νὰ βρῇ, ἀλλὰ λόγῳ πρακτικοῦ ἐμποδίζον τὴν «εὐρετηρία» τῶν δημοσιευθέντων. Οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ θὰ μελετήσουν τὸ θέμα. Καὶ ἂν μπορέσουν, θὰ συμπληρῶσιν τὸ κενὸ αὐτό, πού γενικά, παντοῦ, παρουσιάζεται.

Εἶθε
ΚΟΚΕΤΑ
;

ΜΕΛΠΙΑΝ

Ο ΦΥΛΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Αὐτὴν τὴν οὐρανὴν
δαίττειται ἡ ὥση τῆς

Θὰ τῆς πῇ τὰ λόγια
πού περιμένει μὲ λαχτάρα.
Ὅτι εἶναι πῶς φρέσκη καὶ πῶς ὁμορπὴ ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες. Τὸ ἐρωτευμένο τοῦ ἀνδρα — πού τὴν κρίνει ὅμως — περφεῖ ἐπὶ τὴν λεπτὴ ὁμορφίαν, τίποτε δὲν τὴν φοβίσει, ξέρει ὅτι ἡ λεπτή ὁμορφία τὴν κερτίζει, τὸς τῆς εἶναι ἀξιοπρόσκλητος. Μπορεῖ νὰ τὴν κερτίζει ἀπὸ πολὺ κοντὰ κάθε πρῶτ, γιὰτὶ ἔχει ἐμπιστευθῇ τὴν ὁμορφίαν τοῦ προσώπου τῆς στὴν Κρέμα τῆς ἡμέρας, ὁμορφίαν ἢ μὴ λιπαρὴ, στὴ λευκὴ αὐτὴ Κρέμα τῆς ἡμέρας, πού κάνει θαύματα. Λίγα λεπτὰ φθάνουν γιὰ νὰ γίνῃ τὸ δερμα τῆς ἀπαλό, λευκὸ ὡς τὸ δερμα τῆς ἀπὸ τὸ φρεσκάδα. Καὶ τὸ θρόν, μετὰ ἀπὸ μιὰ θαυμάσια μέρα, περιποιεῖται τὸ δερμα τῆς μετὰ τὴν ῥὰ Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, πού εἶναι γιὰ τὴ νύχτα. Εἶναι ἡ μόνη Κρέμα πού περιέχει τὸ ΒΙΟ CΕΛ, ἕνα θαυμάσιον συστατικό πού ξαναγεννᾷ καὶ φρεσκάκει τὸ δερμα κατὰ τὸν ὕπνον.

ΑΛΕΚΤΟΡ.

Ἀπόψεις καί στιγμιότυπα τοῦ Βασιλικοῦ Τετραήμερου

Η μεγάλη ἀνησυχία τῶν Παρισινῶν, ὅσο προχωροῦσε ἡ βασιλικὴ ἐπίσκεψη, ἦταν μία: ὁ καιρὸς.

«Δὲν θὰ βγῇ ἐπὶ τέλους λίγος ἥλιος», ἔγραφαν οἱ ἡμερησίως, «ὥστε νὰ μὴν ντροπιαστοῦμε ἀπέναντι στοὺς καλοὺς αὐτοὺς βασιλεῖς ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν χώρα τοῦ Ἡλίου». Καὶ εὐτυχῶς, μιά - δυὸ φορές, ἂν ὄχι ὁ ἥλιος, ἀλλὰ τουλάχιστον ὁ οὐρανός, — ὁ νυχτερινὸς οὐρανὸς τῆς παρισινῆς γοητείας — ἔδωσε ἓνα ἀντάξιο ἐπιστέγασμα στὰ φῶτα καὶ τὰ διαμαντικά, τὶς λαμπρὲς στολὲς καὶ τὶς ἀερένιες ἀμφιέσεις ποὺ περιέβαλλαν τὴν βασιλικὴ ἐπίσκεψη.

Ὅλοι πάντως ὁμολογοῦν, πὼς ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις τῶν ἀρχηγῶν γιν

διαφόρων κρατῶν, καὶ τὶς ἐφετεῖν καὶ τὶς παλαιότερες, ἡ ἐπίσκεψη τῶν Ἑλλήνων βασιλέων ἦταν σχεδὸν ἡ λαμπρότερη...

Μὲ ἀνοικτὸ αὐτοκίνητο εἶχαν σχεδιασθῇ αἱ περισσότεραι ἐπισκέψεις, συνήθως μετὰ τὴν προεδρικὴ «Τάλημποτ». Ἀλλ' ὁ παρισινὸς οὐρανὸς δὲν ἦταν πάντα ἐπιεικής· συχνὰ χρειάστηκε νὰ σταματήσῃ ἡ πομπὴ γιὰ νὰ σηκώσουν τὴν κουκούλα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ προστατεύσουν τοὺς βασιλεῖς ἀπὸ τὴν ἀπότομη νεροποντή.

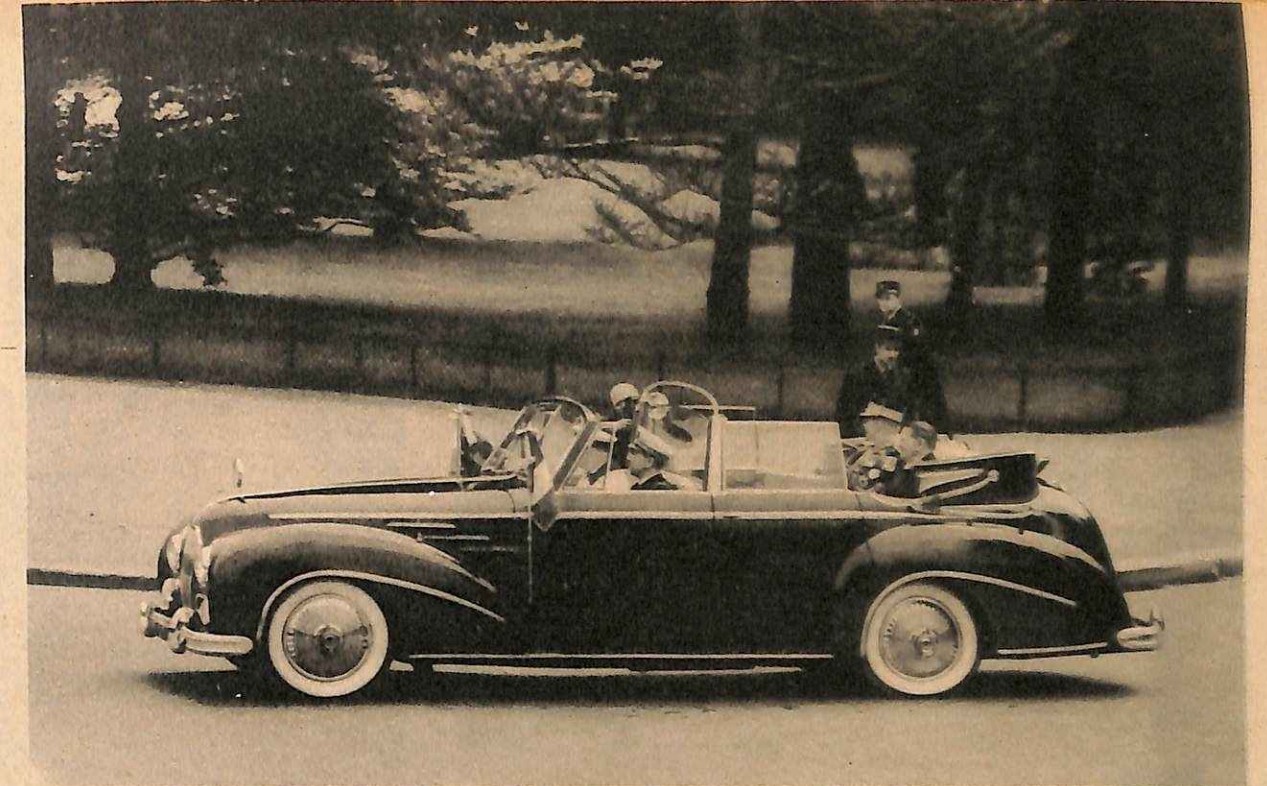
Στὴν ὑποδρυακὴ βάση τοῦ Σηκουάνα ἐπεστρατεύθη καὶ μία μεγάλη γαλαξία ὁμπρῆλα, τὴν ὁποῖαν

ἓνας ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἀξιωματικούς κρατοῦσε ἵπποτικά ἐπάνω ἀπὸ τὴν βασίλισσα, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιθεωρήσεως.

Οἱ βασιλεῖς στὶς Βερσαλλίες... Τί νὰ προφθάσουν νὰ θαυμάσουν, τί νὰ προφθάσῃ νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Ἐφορὸς τῶν Βερσαλλιῶν, ὁ πολυμαθέστατος κ. Βὰν ντερ Κέμπ!

Ὁ βασιλεὺς στάθηκε ἄρκετὰ στὴν μυστικὴ ἐκείνη κρύπτη ποὺ εἶχε κτίσει ὁ Λουδοβίκος ὁ 16ος γιὰ νὰ μὴν ἀνιχνεύσῃ.

Ἡ βασίλισσα ἐξέταζε μετὰ προσοχῇ τὸ περίφημο ἐκεῖνο ἔκκρεμὸς τὸ «καριγιόν» ποὺ ἐδῶρσε ὁ διὰ

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ σὲ κάθε γωνία, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπίσης. Τὸ ἀνοικτὸ ἐπίσημο αὐτοκίνητο, μετὰ τὸ βασιλικὸν καὶ τὸ προεδρικὸν σῆμα, σὲ μιά γωνιά τοῦ Δάσους τῆς Βουλῶνης. Οἱ Βασιλεῖς ἐπώφελησαν ἐπίσης τοῦ ἀνεπισημοῦ πρωϊνοῦ των δι' ἓνα περίπατον εἰς τὸ δάσος προτοῦ μεταδοῦν εἰς τὸ Σαιν-Κλου.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ Σοφία, ἐπὶ τοῦ καταδρομικοῦ «Ἑλλή», χαιρετοῦν τοὺς Γάλλους φωτορεπόρτερς, οἱ ὅποιοι ἐπιδαίνουν-τες ἑλικοπτέρου προϋπήντησαν τὸ ἑλληνικὸ πολεμικὸ σκάφος εἰς τὰ ἀνοικτὰ τῆς Τουλῶνος. Ἡ Πριγκίπισσα κρατεῖ τὸ ἀγαπημένον τῆς σκυλάκι.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΥ ὀχήματός, τὸ ὁποῖον τοὺς μεταφέρει ἀπὸ τὴν Τουλῶνα, οἱ Βασιλεῖς θαυμάζουν τὸ γινώριμον αὐτοῦς γαλλικὸ τοπίον, λίγα λεπτὰ πρὶν φτάσουν στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Δάσους τῆς Βουλῶνης, ὅπου τοὺς ἀναμένει ἐπίσημος ὑποδοχὴ.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΑ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ...

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεγαλοπρεποῦς σκηνῆς τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους εἰς τὸ Δημαρχεῖον τῶν Παρισίων, ὁ φακὸς μας συνέλαβε αὐτὸ τὸ πολὺ χαρακτηριστικὸν στιγμιότυπον τῆς Βασιλίσσης ποὺ συνομιλεῖ μετὰ τὸν Ἀνακτα ἴσως γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ καμμιά μικρὴ λεπτομέρεια ποὺ ἐλησμονήσῃ ἢ κανένα σημεῖον τοῦ πρωτοκόλλου. Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τῆς Δημοκρατικῆς Φρουρᾶς, μετὰ τὰ ἀστραφτερά κράνη καὶ τὰ γυνὰ σπαθία, ἡ ἀκολουθία προχωρεῖ πρὸς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν γιὰ τὴν μεγάλην δεξίωσιν. Προηγούμενοι οἱ ἀρχικλητῆρες τῆς Δημοκρατίας, μετὰ τὰ διακριτικὰ τοῦ ἀξιώματός των, οἱ ὑπασισταὶ καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐθιμοτυπίας. Παρὰ τὸ βασιλικὸν ζεῦγος ὁ πρόεδρος κ. Κοτύ, ἀμέσως δὲ μετ' αὐτὸν διακρίνονται οἱ πρύτανες τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος, ἡ Πριγκίπισσα Σοφία, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀβέρωφ, ἡ κυρία ἐπὶ τῶν Τιμῶν δις Κορυζή, ἡ Πριγκίπισσα Μαρία Βοναπάρτου, ἡ Μεγάλῃ Κυρία ἐπὶ τῶν Τιμῶν κ. Καρόλου, ὁ ἐπίτιμος γενικὸς ὑπασιστής καὶ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Βασιλέως κ. Ποταμιάνος.

Μ' ΕΝΑ ΕΞΑΙΣΙΟ ΦΟΡΕΜΑ από λευκή κεντημένη όργκάντζα, με κάπα από πράσινα τούλια, συνδυασμένη με τα σμαράγδια του διαδήματός της προσέρχεται η Βασίλισσα με τον "Ανακτα εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρέθεσε πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Κριστιάν Πινώ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν. Κατὰ τὸ γεῦμα, οἱ Βασιλεῖς, ἔγιναν ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων.

Η ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΙΣ Εἰς ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ Αἴθουσαν τῶν Ἡλυσίων γιὰ τὸ ἐπίσημον δεῖπνον. Ὁ κ. Κοτὺ συνοδεύει τὴν Βασίλισσαν, ἡ ὁποία φέρει ἕνα ὠραιότατο μοντέλο τοῦ Ντεσσέ ἀπὸ μουσελίνα μετρεῖς σειρὲς βολὰν σὲ σχῆμα πετάλου καὶ διάδημα ἀπὸ μονόπετρα καὶ ρουμπίνια ποὺ σχηματίζουν φύλλα δάφνης, ὁ δὲ Βασιλεὺς μετρεῖς σπολὴν ναυάρχου συνοδεύει τὴν κυρίαν Μονερβίλ, πρωτότοκη κόρη τοῦ Γάλλου προέδρου.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ἀτομικῶν ἐρευνῶν τοῦ Σακλαί, κ. Φρανσίς Περρέν, ἐπιδεικνύει εἰς τοὺς Ἑλληνας Βασιλεῖς τὸ νέον ἀντιραδιενεργὸν σκάφανδρον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦν οἱ τεχνικοὶ τοῦ ἐργοστασίου κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πειραμάτων γιὰ νὰ τοὺς προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Λαμπρές στολές καὶ αἰδέριες ἀμφιέσεις

σημὸς Μοραῖ στὸν Λουδοβίκο 14ο τὸ 1704.

Ἡ πριγκίπισσα Σοφία φαίνονταν νὰ ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὰ τιπλά καὶ τὶς ταπεταρίες...

Ἡ πριγκίπισσα Σοφία πῶς κατέκτησε ἀμέσως τοὺς Παρισινούς...

Στὴν ἀρχὴ εἶχε ἀποφασισθῇ νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς Ὑψηλοὺς Γονεῖς τῆς ἐντελῶς ἀνεπιστήμης, γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ὠρίσθη ὅτι θὰ διέμενε μετὰ τοὺς θεῖους τῆς, τὸν πρίγκιπα Γεώργιον τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν πριγκίπισσα Μαρία Βοναπάρτου.

Ἔτσι κ' ἐγίνε, καὶ τῆς διετέθη μάλιστα καὶ μιὰ D. M. 19 μετὰ δύο ἐνστόλους μοτοσυκλετιστὰς γιὰ συνοδεία, ἀλλὰ σιγά-σιγά ἡ πριγκίπισσα Σοφία περιελήφθη σ' ὅλες τὶς ἐπίσημες ἐκδηλώσεις, καὶ παρ' ὅλα τὰ 18 μόνον χρόνια τῆς, τὰ ἔδγαλε πέρα μιὰ χαρὰ!

Ἐντύπωση ἔκαναν στὶς Παρισινὲς συνομηλικούς τῆς οἱ ἀπαλοὶ τόνοι ποὺ εἶχε διαλέξει γιὰ τὴν κάθε τῆς ἀμφίεση: ἀνσάμπλ «γκρέζ» καὶ μικρὸ ὁμοιόχρωμο καπέλλο ἀπὸ μουσελίνα κατὰ τὴν ἀφίξη, παλτὸ μπλέ κ' ἕνα φόρεμα ἀνοιχτὸ μ' ἕνα μεγάλο φιογκο ἄσπρο μεταξωτὸ, στὸ ταξίδι τοῦ Σηκουάνα.

Ἀλλ' ἐκεῖ ποὺ ἦταν ὠραιότατη ἦταν στὸ δεῖπνο τῶν Ἡλυσίων: «σὰ μιὰ ξανθοῦ νεραιῖδα ροδαλῆ - ροδαλῆ, τυλιγμένη σ' ἄσπρο σύννεφο» τὴν περιέγραψε ἡ Πάτ Σωδὲλ στὴν «Φράνς Σουάρ».

Ἡ γαλλικὴ κουζίνα στὶς δόξες τῆς. Οἱ «σέφ» τὸ εἶχαν θέσει ζήτημα φιλοτιμίας ποῖος θὰ παρουσιάσῃ τὸ πλέον πρωτότυπο «μενὺ».

Καὶ ἰδοὺ τρία ἀπὸ τὰ ἀντιπροσωπευτικώτερα.

Τοῦ δεῖπνου τῶν «Ἡλυσίων»:
Consommé paillette d'or
Coquille de homard à la gelée de champagne

Tournedos à la maréchal
Poularde à la Neva
Cœur de laitue aux amandes
Fromages
Fruits rafraîchis aux marasquins
Vins: Gewürztraminer 1954
Léoville Lacaze 1928
La Tache 1923
Champagne, cru 1947

Τοῦ προγεύματος τῶν Βερσαλλιών:
Briochines de bœuf périgourdine
Saumon de la Loire Vénitienne
Longe de veau Montpensier
Asperges de Lauris sauce mousseline
Ananas et fraises à la royale
Petits fours
Vins: La Roche-aux-Moines 1953
Château Latour 1934
Champagne, Don Perignon 1947

Τοῦ δεῖπνου τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας:

Consommé royal
Truit saumonée glacée ambassadeur
Poularde poêlée mascotte
Foie gras au porto
Fraises Melba Feuilletés
Vins: Traminer
Château Cheval-Blanc, Romanée Cliquot

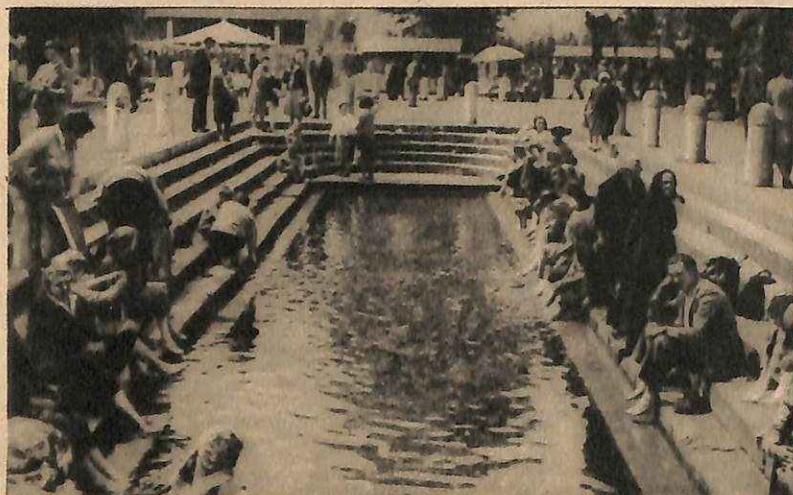
Μὰ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ, σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο, ἔστω καὶ γιὰ τὴν... τιμὴ τῶν ὀπλων, ἕνα ἑλληνικὸ κρασί;

Οἱ ΔΥΟ ΔΙΑΔΥΜΕΣ ΕΓΓΟΝΕΣ τοῦ κ. Κοτὺ, δεσποινίδες Ἑλένη καὶ Βεατρίκη Ἑγκλόφ, οἱ ὁποῖες ἔκαναν τὴν πρώτην τῶν κοσμικῶν ἐμφάνισιν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τῶν Ἡλυσίων, παζάρουν, χάριν τῶν «Εἰκόνων», μετὰ τῆς Ἑλληνίδος Πριγκίπισσας Σοφίας. Ἡ χάρις τῶν ἀμφιέσεων τῶν δύο διακεκριμένων Γαλλίδων συναγωνίζεται ἐπιτυχῶς τὴν κομψότητα τῆς ὑποδειγματικῆς τουαλέτας τῆς Πριγκίπισσας Σοφίας.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ -ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ του Βελγίου, ιδίως όσες έχουν έκπαι-
δευθί στα ζητήματα της τροχαίας, μόλις αποφοιτήσουν από την Σχολή
'Αστυνομικών στέλλονται σε περιοχές με σχετικά μικρά κίνηση όχη-
μάτων, για να αποκτήσουν και την απαιτούμενη πρακτική πείρα, πριν
μετατεθούν σε πολυσύχναστες πόλεις. Έπάνω: Μία αστυφύλαξ ρυθμί-
ζει την κυκλοφορία σ' ένα προάστιο των Βρυξελλών.

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΡΡΩΣΤΟΙ ΙΤΑΛΟΙ πηγαίνουν κάθε χρόνο στην Έκκλησία
της Παναγίας του Καραβάτζιο και λούζονται στα νερά της πηγής της
πού, σύμφωνα με ένα παλιό θρύλο, γιατρεύει τις παραλύσεις των
άκρων, τους κακοήθεις όγκους και διάφορες άλλες ψυχικές παθήσεις..

ΣΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΟΥ ΝΙΟΥΠΟΡΤ γίνονται τους καλοκαιρι-
νούς μήνες ιστιοπολικοί αγώνες, μεταξύ έρασιτεχνών. Στο Νιούπορτ, όπου
έχει την βάση της μια εκπαιδευτική μονάδα του αμερικανικού πολεμικού
ναυτικού, παραθερίζει ή αφορκεμα της αμερικανικής άριστοκρατίας.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τα 'Αραβικά πετρέλαια

• Αι δηλώσεις του 'Αγγλου πρωθυπουργού σχετικώς με το κυπριακό υπήρξαν αντικείμενον πολλών σχολίων και κρίσε-
ων. 'Ιδιαιτέρως έχαρακτηρίσθη από τους 'Ελληνας σχολια-
στάς ως σφάλμα του κ. 'Ηντεν ή περικοπή ή άναφερομένη
εις τα άραβικά πετρέλαια. Κατά την έν τη Βουλή συζητήσιν
ή αντιπολίτευσις δέν παρουσίασε διάφορον εικόνα.

Τά υπό του κ. 'Ηντεν έν τούτοις λεχθέντα, έξεταζόμενα
έν συσχετισμώ προς τάς προσφάτους διεθνείς εξελίξεις, ούτε
τόσον άνεδαφικά είναι, ούτε πάντως δύνανται νά χαρακτηρι-
σθούν ως πολιτικών ή διπλωματικών σφάλμα.

Έδήλωσε, πράγματι, ό 'Αγγλος πρωθυπουργός: «'Η Κύ-
προς έχει ένδιαφέρον διά το ΝΑΤΟ, αλλά δέν είναι μόνον αυ-
τό. Τό ζωτικόν ένδιαφέρον του 'Ην. Βασιλείου επί της Κύπρου
δέν περιορίζεται έντός του ΝΑΤΟ μόνον. 'Η θιομηχανική ζωή
της χώρας μας καί τής Δ. Εύρώπης, έξαρτάται από τά
άραβικά πετρέλαια...»

Όταν ό Βρεταννός πρωθυπουργός λέγη ότι τό ένδιαφέρον
της Μ. Βρεταννίας διά την Κύπρον όφειλεται εις την ζωτικήν
σημασίαν των άραβικών πετρελαίων διά την Δ. Εύρώπην, ταυ-
τίζει την άγγλικήν πολιτικήν με τους νέους προσανατολι-
σμούς του ΝΑΤΟ (περισσότερον οικονομικούς και όλιγώτερον
στρατηγικούς) και έξασφαλίζει με τόν τρόπον αυτόν την ύ-
ποστήριξιν όλων των χωρών του ΝΑΤΟ, δεδομένου ότι όλαι
αί χώραι αύται έχουν κηρυχθή ύπέρ του προσανατολισμού
προς τό οικονομικόν μέτωπον.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: 1. 'Η Μ. Βρεταννία θά επιδιώξη την έν-
τός του ΝΑΤΟ συζήτησιν του κυπριακού, έξασφαλίζουσα ού-
τω ναύαγιον της έλληνικής προσπάθειας εις τόν ΟΗΕ. 'Η 'Α-
μερική, έκκρεμομένης του θέματος εις το ΝΑΤΟ, είναι άπο-
λύτως δικαιολογημένη ν' άρνηθή την ύποστήριξιν του εις τόν
ΟΗΕ.

2. Εις το ΝΑΤΟ, άπουσία των αντιποικιακών κρατών, τό
θέμα θά έξετασθή ως πολιτικόν, διπλωματικόν και οικονομι-
κόν, πάντως χωρίς την άνάμειν του στοιχείου της διεθνούς
κοινής γνώμης. Διότι αί συνεδριάσεις του ΝΑΤΟ είναι μυστι-
καί. Διά τόν λόγον αυτόν καί ό κ. 'Ηντεν έθυσίασε την προ-
πανανδιτικήν θέσιν της 'Αγγλίας, όπου αύτη είναι τρωτή,
εις την πολιτικήν και την διπλωματικήν.

ΕΛΛΑΣ:

• Κύριον άρθρον άπογευματινής
έφημερίδος περί άνάγκης «ρεαλι-
στικής πολιτικής» επί του κυπρια-
κού, άνεδημοσιεύθη δλόκληρον
και με εύνοϊκάς κρίσεις από τό
πρωϊνόν όργανον της άριστερας.
'Επανάληψις της άποπειρας της
προεκλογικής περιόδου του 'Ια-
νουαρίου ή ούσιαστικώτερα στρο-
φή της γενικής σοβιετικής πολιτι-
κής έναντι του κυπριακού; Κα-
τά τους ειδήμονας, πρόκειται
μάλλον περί του πρώτου.

• Τό κομμουνιστικόν κόμμα της
Κύπρου διαπιστώνει άπώλειαν
συμπαθειών μεταξύ του πληθυ-
σμού και ζητεί την άδειαν της έν-
εργου συμμετοχής εις τόν άγώνα
κατά του δυνάστου. Οι 50 φυ-
γάδες έκ Πολωνίας και ή έκ των
προτέρων άναμενομένη ως θε-
θαία άρνησις έγκρίσεως εισόδου
των εις την 'Ελλάδα, έχρησίμευ-
σε διά ν' άποθαρρύνη τάς διαθέ-
σεις του ΑΚΕΛ προς άγώνα δι'

ένωσιν με την μοναρχοφασιστι-
κήν 'Ελλάδα. 'Απέδειξεν επίσης:

α) Την ύπάρχουσαν μεταξύ
θρεταννικής και σοβιετικής δι-
πλωματίας συνεργασίαν εις την
άντιμετώπισιν του κυπριακού ά-
πελευθερωτικού κινήματος.

β) Την στενήν συγγένειαν της
πολιτικής των δύο χωρών προκει-
μένου περί έλευθερίας ευρωπαϊ-
κών λαών.

• Ό διευθυντής της Διεθνούς 'Ο-
δικής 'Ομοσπονδίας συνωμίλησεν
έν Θεσσαλονίκη με τους άρμοδι-
ους, διά τό ζήτημα της άνακατα-
σκευής της διεθνούς άρτηρίας Βε-
λιγραδίου - Θεσσαλονίκης - Κων-
σταντινουπόλεως. 'Η Διεθνής 'Ο-
μοσπονδία διαθέτει 10 έκκατ. δολ-
λαρίων διά τό τμήμα Ιδίας μετα-
ξύ Βελιγραδίου - Εύζώνων. 'Η
μέχρι τουδε άπροθυμία της Γι-
ουγκοσλαβίας διά την έπισκευήν
του τμήματος αυτού όφειλεται
και εις λόγους τουριστικής πολι-
τικής. Οι ξένοι, άφικνούμενοι εις

Βελιγράδιον και πληροφορούμε-
νοι την κακήν κατάστασιν της ό-
δοις μέχρι των έλληνικών συνό-
ρων, τρέπονται προς τά γιουγκο-
σλαβικά θέρετρα της 'Αδριατι-
κής.

• Αι όδικαι άρτηρία 'Αθηνών -
Θεσσαλονίκης και Κορίνθου-Πα-
τρών ευθυγραμμίζονται και έπι-
σκευάζονται. 'Οχι όμως και τό
τμήμα 'Αθηνών - Κορίνθου. Διά
τό τμήμα αυτό πρόκειται νά έφ-
αρμοσθή ριζικωτέρα λύσις. 'Υφί-
σταται πλήρης μελέτη νέας χα-
ράξεως από την χρησιμοποίησιν
της όποιας προκύπτουν οικονομί-
αι εις την κατανάλωσιν καυσί-
μων κλπ. των τροχοφόρων, με
τάς όποιας έξοφλείται, έντός τρι-
ετίας, τό άπαιτούμενον διά την
κατασκευήν της νέας όδοι κεφα-
λαιον.

ΒΕΛΓΙΟΝ:

• 'Η ειδική έπιτροπή της Παγκο-
σμίου 'Ομοσπονδίας Παλαιών Πο-
λεμιστών ένέκρινε ψήφισμα διά
του όποιου καλούνται αί άνά τόν
κόσμον όργανώσεις Παλαιών Πο-
λεμιστών όπως ύποστηρίξουν τάς
άρχάς της έλευθερίας και «αυτο-
διαθέσεως των λαών». Ρητώς ά-
ναφέρεται ότι τό τελευταίον αυ-
τό άφορά εις τό αίτημα των
Κυπρίων. 'Η έλληνική αντιπρο-
σωπεία, μετά την έγκρισιν του
ψηφίσματος, έδέχθη νά μελετήση
τό θέμα με τους εκπροσώπους
της Μ. Βρεταννίας.

• Εις τό κρατικόν νομισματοκο-
πειόν του Βελγίου παρηγγέλη-
σαν ήδη χρυσά νομίσματα ονομα-
στικής αξίας 327 φράγκων. Τά
νομίσματα θά πωλούνται άντι 377
φράγκων. Τό μέτρον άποθλέπει
εις την αντιμετώπισιν του πλη-
θωρισμού διά της άκίνητοποieh-
σεως του κυκλοφορούν-
τος χαρτονομίσματος.

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ:

• 'Η χαλάρωσις της κομμουνι-
στικής τυραννίας εμφανίζεται ως
έξής από της πλευράς των φυ-
γάδων έκ της 'Ανατολικής προς
την Δυτικήν Γερμανίαν κατά τό
έτος 1956:

Φεβρουάριος : 22.587 φυγάδες
Μάρτιος : 23.920 »
'Απρίλιος : 26.718 »

• 'Η κυβέρνησις της Βόννης προ-
τείνει εις την Γερμανίαν του
Γκρόντεβολ έναρξιν «τεχνικών»
διαπραγματεύσεων διά τό άνοι-
γμα των συνόρων, την άποκατά-
στασιν των όδικών, σιδηροδρομι-
κών και ύδατινών έσωτερικών
συγκοινωνιών, τηλεπικοινωνιών
και κυκλοφορίαν έντόπου πνευ-
ματικού ύλικού. 'Αρχή παραμε-
ρισμού των 4 μεγάλων εις τό θέ-
μα της γερμανικής έννοποιήσεως;

ΓΑΛΛΙΑ:

• Ό έν Παρίσιος Ρώσος πρε-
σβευτής κ. Βινογκράντοφ παρε-
δέχθη εις όμιλίαν του ότι τό θι-
οτικόν έπίπεδον των έργων εις
την ΕΣ ΣΔ είναι χαμηλότερον έ-
κείνου των Γάλλων έργων. Οι
Γάλλοι κομμουνιστάι έχουν και
έπ' αυτού αντίθετον γνώμην.

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ:

• 'Η έξαγωγή των γεωργικών
πλεονασμάτων δέν άποτελεί λύ-
σιν εις τό πρόβλημα των κρατι-
κών συγκεντρώσεων γεωργικών
προϊόντων. 'Εάν ό σημερινός έν-
τατικός ρυθμός των έξαγωγών
πλεονασμάτων αύξηθή κατά 50%,
θά χρειασθούν έννέα έτη διά ν'
άπαλλαγί τό κράτος έκ των σή-
μερον εις χείρας του πλεονασμά-
των δημητριακών και τυρού, έξ
έτη διά τόν σίτον, πέντε διά τόν
θάμβακα και τέσσερα διά τό ρύ-
ζι και τόν καπνόν.

• Ό στρατηγός Γκρούντερ, κατα-
θέντων ένώπιον της επί των έξω-
τερικών υποθέσεων 'Επιτροπής
της Βουλής των 'Αντιπροσώπων,
έδήλωσεν ότι τό κυπριακό ένπρο-
κάλεσεν έντασιν έντός των κόλ-
πων του ΝΑΤΟ, ή όποία δέν εί-
ναι δυνατόν νά παραθλεφθή.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ:

• 'Η έξελίξις των άγγλικών οι-
κονομικών δέν εμφανίζεται ρόδι-
νος. Τά πρώτα άνησυχητικά συμ-
πτώματα: 'Η έταιρία αυτοκινή-
των «Στάνταρντ» άπέλυσε 1.640
έργάτας και περιώρισε την πα-
ραγωγήν της.

ΛΙΒΥΗ:

• 'Η κατάσταση έξελίσσεται έπι-
κινδύνως διά τό τελευταίον αυτό
προύργιον των δυτικών Δυνά-
μεων εις την 'Αφρικήν. Πολεμικόν
ύλικόν αξίας 3 έκκατ. περίπου
δολλαρίων άπεστάλη από κοινού
υπό της Μ. Βρεταννίας και των
'Ην. Πολιτειών, αλλά ό πρωθυ-
πουργός Μουσταφά Μπέν Χαλίμ
έδήλωσεν ότι ή ύπόθεσις της 'Αλ-
γερίας δυνατόν νά έξασθενίση
τους δεσμούς της χώρας του με
την Δύσιν. Πρώτη ένδειξις της
χαλάρωσεως, διαρροή των θρε-
τανικών όπλων έκ Λιβύης προς
τους επαναστάτας της 'Αλγερίας

ΙΟΡΔΑΝΙΑ:

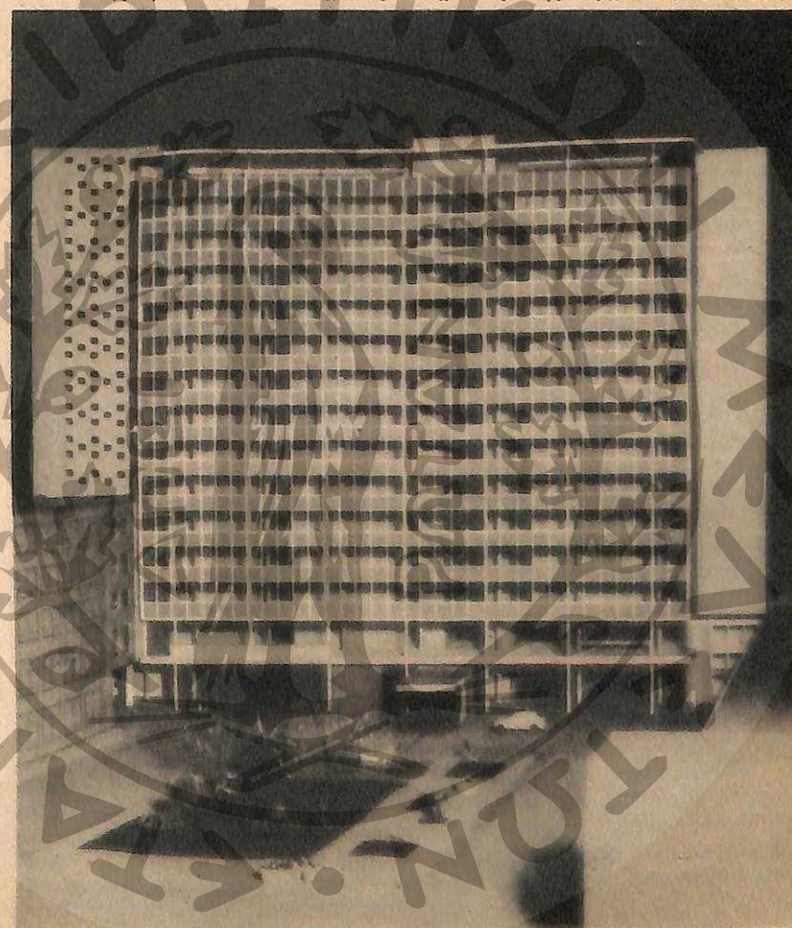
• Μετά την στρατιωτικήν συμ-
φωνίαν με την Αίγυπτον, και συμ-
μαχία Συρίας - 'Ιορδανίας υπε-
γράφη ήδη κατά την έπίσκεψιν
του προέδρου της Συρίας 'Ελ
Κουακλή εις την Ιορδανικήν πρω-
τεύουσιν.

Κ. Α. Ρ.

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΒΗΓΙΑΣ, κ. "Αϊναρ Γκέαρντσεν, δοκι-
μάζει για πρώτη φορά τό νέο του αυτοκίνητο «Ζίμ». Τό πολύτιμο αυτό
δώρο —ας σημειωθή ότι τό «Ζίμ» είναι άπορίμηση της «Κάντιλλα»—
προσέφερεν στον κ. "Αϊναρ από τους κ. κ. Κρούστσεφ και Μπουλγκάνιν

Η ΜΑΚΕΤΤΑ του νέου κτιρίου της μεγάλης γερμανικής 'Εταιρίας «Νταϊμ-
λερ-Μπέντς», ή όποία παράγει τά αυτοκίνητα «Μερσεντές». Στο νέο
κτίριο, που έχει δεκαπέντε όρόφους χωρίς ισόγειο, θά στεγασθούν τά κεν-
τρικά γραφεία και οι τεχνικές ύπηρεσίες της άρχαιοτέρας φίρμας.

ΤΙΜΠΟΥΚΤΟΥ

‘Η άχαρη πόλη μέ τό ένδοξο παρελδόν

Μιά παράδοση σοφίας και τέχνης

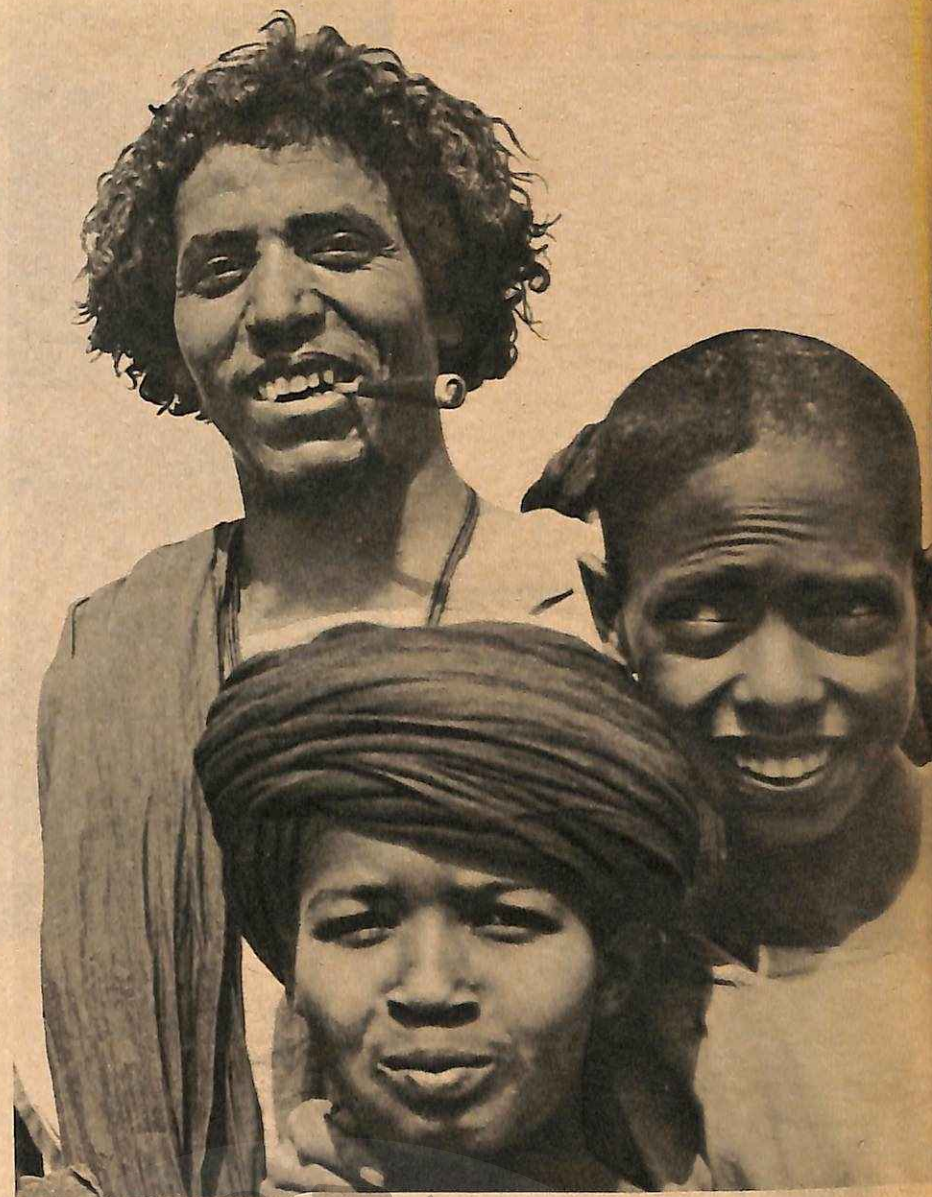
πρόβατα, τρία μωρά πού στρίγγιζαν και καμιά δωδεκαριά κόττες. ‘Η διαδρομή δέν ήταν μεγάλη, αλλά τιναζόμαστε κάθε τόσο στον άέρα, γιατί ό σωφέρ ώδηγούσε με διαβολεμένη ταχύτητα και χωρίς νά σκέπτεται καθόλου τούς σαρδελλοποιημέ-

νους επιβάτες του όταν περνούσε κάτω από δέντρα με πυκνά, χαμηλά κλωνάρια...

Μπήκαμε στο Τιμπουκτού θριαμβευτικά, κ’ εγώ κοιτούσα με περιέργεια γύρω μου, για νά πάρω μια πρώτη έντύπωση αυτής της διάσημης, παμπάλιας

πόλης. ‘Αλλά εκείνο πού μουρθε πρώτο ήταν ή μυρωδιά της. ‘Ηταν μια άπερίγραπτα άηδιαστική μυρωδιά. Τό πιό παράξενο όμως είναι πώς, τέσσερις ώρες άργότερα, δέν την αισθανόμουν πιά, άν και άναμφισβήτητα έξακουλούθουσε νά υπάρχει...

Τό Τιμπουκτού είναι χτισμένο πάνω στην άμμο. Τό μεγαλύτερο κτίριό του είναι τό γαλλικό φρουραρχείο πού, έκτός απ’ την Ιθαγενή «φρουρά», στεγάζει και 55 Γάλλους. Χτίστηκε στα 1894, για νά μπορούν ν’ αποκρούονται οι επιθέσεις μιας τοπικής νομαδικής

Ο ΚΑΜΗΛΙΕΡΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΓΕΛΟΥΝ ΕΥΘΥΜΑ ΠΟΖΑΡΟΝΤΑΣ

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ ΜΠΟΝΙΕ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΒΛΗΘΗ ΣΕ ΓΑΛΛΙΚΟ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΟΠΛΟΙΟ «ΓΚΑΛΙΕΝΙ» ΔΙΑΠΛΕΕΙ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ ΝΙΓΗΡΑ, ΤΗΝ ΕΠΙΣΧΗ ΤΗΣ «ΦΟΥΣΚΟΝΕΡΙΑΣ», ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΣ ΚΑΡΥΔΕΣ, ΦΑΣΟΛΙΑ ΚΑΙ ΑΛΑΤΙ

Αχ, θρέ άδερφέ, δέν πäs στο Τιμπουκτού, νά ήσυχάσουμε από σένα!

Πρέπει νά όμολογήσω πώς κάποτε μεταχειριζόμουν αυτή τη φράση πολύ ελεύθερα, κάθε φορά πού με πείραζε κάποιος φίλος. ‘Αλλά μια επίσκεψις σ’ αυτή την πόλη —μιά από τίς... φραστικές διασημότερες του κόσμου— μ’ έκανε νά είμαι προσεχτικώτερος. ‘Αν κ’ έχει πάνω άπό 10.000 κατοίκους, είναι υπερβολή νά την πη κανείς πόλη. Τό Τιμπουκτού δέν είναι παρά ένα άθροισμα από θυορφα, έτοιμόροπα οικήματα, μέσα σ’ ένα λαβύρινθο από άμμόδη δρομάκια. Καί θρωμάει — άχ, πώς θρωμάει!... Νομίζω λοιπόν πώς είναι φοβερό νά εύχεσαι σ’ ένα φίλο σου νά πάη νά έγκατασταθής εκεί!

Τό Τιμπουκτού θρίσκεται στη νότια άκρη της Σαχάρας, κάπου πέντε μίλια θορειότερα απ’ τον ποταμό Νίγηρα. Δέν είν’ εύκολο νά φτάσετε ως εκεί. Πήρα τό άεροπλάνο απ’ τό Παρίσι στο ‘Οράν, κι από τό ‘Οράν στο Κολόμπ Μπεχάρ. Τό Κολόμπ Μπεχάρ δέν είναι κι αυτό καθόλου έλκυστικό — άρκει νά σäs πώ

πώς ή Γαλλική Λεγεώνα των Ξένων έχει έγκαταστήσει σ’ αυτό τό μέρος στρατώνες για τά τιμωρημένα μέλη της!

‘Απ’ τό Κολόμπ Μπεχάρ παίρνεται τό λεωφορείο πού θά διασχίση τη Σαχάρα και θά σäs πάη σέ άπόσταση μερικόν έκατοντάδων μιλίων απ’ τό Τιμπουκτού. Τό ταξίδι αυτό θαστάει πέντε μέρες —είναι μια άπόσταση 1500 μιλίων— και δέν είναι καθόλου άναπαυτικό, όπως άσφαλώς θά φαντάζεστε! ‘Αλλά στο Γκάο, τό λιμάνι του Νίγηρα, μπαίνετε σ’ ένα «πολυτελές» ποταμόπλοιο, πού θυμίζει τά παλιά πλεούμενα του Μισισσιππή, κι από κεί δέν έχετε παρά δυό μέρες ταξίδι ως την Καμπάρα, τό «έπίγειο» του Τιμπουκτού.

Δέν θά ξεχάσω τά τελευταία πέντε μίλια. ‘Ενα φορηγό του στρατού υποδέχτηκε τό πλοίο μας, κι ό οδηγός, ένας ευχάριστος άνθρωπος, προσφέρθηκε νά μäs οδηγήση στο Τιμπουκτού. Σκαρφάλωσα λοιπόν πάνω στο δχημα αυτό, μαζί με καμιά πενηνταριά ‘Αραβες Νέγρους, Σογκάι και Τουαρέγους, πού φώναζαν και χειρονομούσαν. Μαζί μας ταξίδεψαν και δυό ζωντανά

φυλές, των Τουαρέγων, πού έκαναν έπιδρομές εναντίον της πόλης κάθε φορά πού τούς έρχόταν κέφι. Γύρω - γύρω θρίσκονταν οι λαοποκαλύδες των κατοίκων — κάτι άμορφα χαμηλά σπιτάκια, πού σιγά - σιγά γίνονται σκόνη και γκρεμίζονται. Στο κέντρο της πόλης υπάρχει μια άγορά, όπου θρίσκει κανείς άλάτι, χάνδρες, παραμάνες, διάφορα φανταχτερά μπιχλιμπίδια, πέδιλα, κρέας, φιστίκια, χουρμάδες και μερικά άλλα προϊόντα. Αυτή ή άγορά είναι τό μόνο πράγμα πού δικαιολογεί την ύπαρξη της πόλης σήμερα.

‘Εκατοντάδες μίλια θορειότερα απ’ τό Τιμπουκτού, στην καρδιά της Σαχάρας, υπάρχουν τά άλατωρυχεία του Τσουαντένι. Δυό φορές ή εβδομάδα, καραβάνια από σκονισμένες, κουρασμένες καμήλες φτάνουν στο Τιμπουκτού με φορτίο από άλάτι. Κάθε καμήλα κουβαλάει τέσσερις σάκους των 12 όκάδων. Τό Τιμπουκτού είναι τό κέντρο διανομής αυτού του προϊόντος. ‘Από δω τό στέλνουν στο Νίγηρα, και μικρά πλοίαφια, οι λεγόμενες πιρόγες, τό μεταφέρουν σε άλλα παραποτάμια κέντρα. Πριν ξεκί-

νησουν πίσω για τ’ άλατωρυχεία, οι καμηλιέρηδες αγοράζουν στην άγορά όλα τά πράγματα πού χρειάζονται. ‘Αλλά δέν μπορεί κανείς νά τούς κατηγορήση για σπάταλους. Παρατήρησα λ.χ. ότι κανείς δέν είχε διάθεση νά πληρώση ένα σελλίνι (κάπου 4 δραχμές) για ένα μεγάλο μπουκάλι μύρα!

‘Εκείνο όμως πού έκανε τό Τιμπουκτού διάσημο δέν είναι τό θλιβερό παρόν του, αλλά τό ένδοξο παρελθόν του: ‘Εδω ήταν κάποτε ή έδρα του πιο φημισμένου άφρικανικού Πανεπιστημίου — μάλιστα, Πανεπιστημίου! Στο δέκατο πέμπτο αιώνα, μόνο τό Κάιρο ξεπερνούσε τό Τιμπουκτού ως κέντρο ‘Ισλαμικής παιδείας. Σπουδαστές έρχονταν απ’ τό Μαρόκο, απ’ την Αίγυπτο και απ’ την Τυνησία για ν’ άκούσουν τις παραδόσεις των σοφών καθηγητών του Τιμπουκτού.

Στο Τιμπουκτού θρέθηκαν έρείπια από τζαμιά και τάφους, πού αποτελούν ένδιαφέροντα δείγματα της Ισλαμικής τέχνης. Είναι γνωστό πώς, επειδή οι ‘Αραβες ζούσαν στην έρημο ζωή λαού νομαδικού, ή τέχνη τους άκολού-

ΤΟ ΑΛΑΤΙ είναι το έθνικόν προϊόν και ο μόνος πόρος ζωής του Τιμπούκτου. Οι πλανόδιοι έμποροι που έχουν το «στέκι» τους στις κεντρικές πλατείες της πόλεως, το πουλάνε για μιά δραχμή το σβώλο. Η αγορά του γίνεται από καραβάνια που έρχονται από τα διάφορα αλάτωρχειά του βορρά.

ΕΝΑ ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΕΝΙΟ κομπολόι για τον κ. περιηγητή! Τα πρωτόγονα συγκοινωνιακά μέσα και η ταλαιπωρία του ταξιδιού έμποδίζουν τους τουρίστες «του γλυκού νερού» να επισκεφθούν τις θρώμικες, αλλά γοητευτικές περιοχές. Έτσι, πέρυσι, το Τιμπούκτου φιλοξένησε μόνο τρεις ξένους

Τρεις τουρίστες το χρόνο έρχονται στήν πόλη με το ένδοξο παρελθόν

ΙΘΑΓΕΝΗΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΕΙ ΟΛΗ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ—ΤΗ ΝΥΚΤΑ— Σ' ΟΠΟΙΟΝ ΠΛΕΙΟΔΟΤΗΣΗ!

θησε δρόμο έντελως διαφορετικό από κείνον που πήραν οι καλές τέχνες στους λαούς της ελληνικής Ανατολής και της ευρωπαϊκής Δύσεως. Η κλασική ελληνική και η δυτική τέχνη αναπτύχθηκαν ανάμεσα σε λαούς μόνιμα εγκατεστημένους, που είχαν γι' ασχολία τους τη γεωργία, το εμπόριο και τη θιοτεχνία. Γι' αυτό η τέχνη τους αποζητούσε το ωραίο στις πλαστικές και εικαστικές τέχνες, και το πρακτικό και το χρήσιμο στην αρχιτεκτονική και τη θιοτεχνία. Αντίθετα, η τέχνη των νομάδων, επειδή ξεκίνησε από τις σκηνές της έρημου κι από συνηθισμένα επαγγέλματα, περιωριζόταν σε στοιχειώδεις μορφές, αν και μερικές φορές έπεδιδε ωραία σχήματα, με καθαρά γεωμετρικές διακοσμήσεις, που εξέλιχθηκαν αργότερα σε θαυμάσια αραβουργήματα, με τα οποία συνδυάζονται και μορφές ανθρώπων ή ζώων.

Τέτια νομαδικά καλλιτεχνήματα υπήρχαν άφθονα στο Τιμπούκτου, αλλά δυστυχώς το πέρασμα του χρόνου ήταν καταστροφικό γι' αυτά. Άπ' την περιγραφή που σας έκανα, καταλαβαίνετε ότι οι σημερινοί κάτοικοι της αρχαίας πολιτείας κάθε άλλο παρά ενδιαφέρονται για τη διατήρηση των έργων της τέχνης. Εύτυχως η θέση μερικών είναι τέτια, ώστε έχουν προφυλαχθεί άπ'

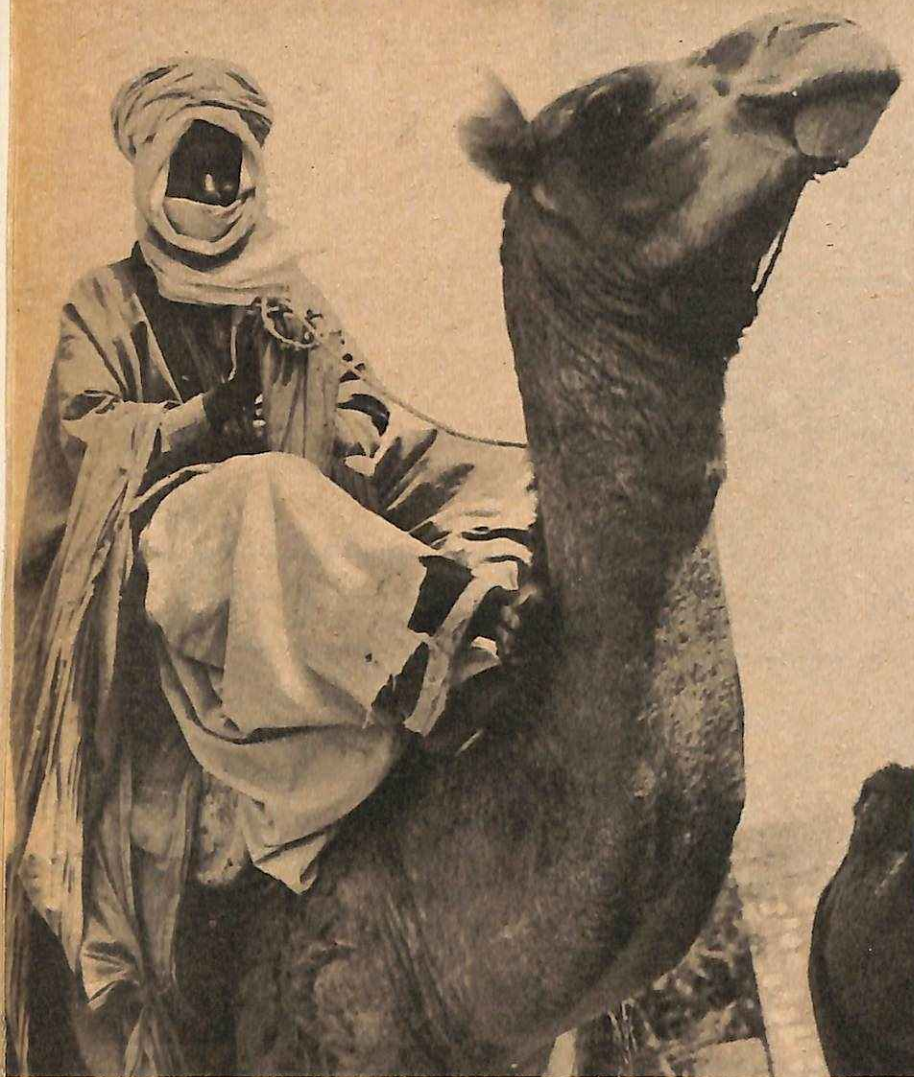
τή φθορά. Υπάρχει, λόγου χάρη, ένας πύργος σ' έρημική θέση, που ο λουτρώντας του έχει τοιχογραφίες αρχαϊκού ρυθμού. Οι τοιχογραφίες αυτές απεικονίζουν γεννήσεις και θανάτους, στις διάφορες φάσεις της ηλικίας της ανθρώπινης ζωής, κυνηγούς και άγριμια, γυναίκες που λούζονται, ένα διάσημο χαλίφι και πολλά άλλα.

Οι κάτοικοι της αρχαίας αυτής πόλης, την έκρυβαν ζηλότυπα άπ' τα μάτια των λευκών. Ο πρώτος Εύρωπαίος που μπήκε στο Τιμπούκτου (και θγήκε ζωντανός) ήταν ο Ρενέ Καγύ, ο διάσημος Γάλλος εξερευνητής. Άλλα για να το κατορθώσει αυτό, μεταμφιέθηκε σε νέγρο! Σιγά - σιγά όμως, το Τιμπούκτου αναγκάστηκε να υποκύψει. Στα τέλη του περασμένου αιώνα, έπειτα από πολλές άγριες μάχες, ο γαλλικός στρατός το πήρε άπ' τα χέρια των Τουαρέγων. Άλλ' άκόμα και τότε, δεν ήταν ποτέ πραγματικά άσφαλές για το λευκό ταξιδιώτη. Μόνο κατά την τελευταία εικοσαετία άρχισε να γίνεται προσιτό στόν μέσο τουρίστα όπως έγω...

Προσπάθησα να συνηνεηθώ με τους κατοίκους, για να πάρω μιά ιδέα του πνευματικού τους έπιπέδου, αλλά στάθηκε δύσκολο.

ΝΕΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΩΣ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ, ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΡΥΘΜΙΚΑ ΤΟ ΜΟΝΟΤΟΝΟ ΚΤΥΠΟ ΤΑΜ-ΤΑΜ

ΕΝΑΣ ΤΟΥΑΡΕΓΟΣ ΚΑΜΗΛΙΕΡΗΣ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΓΙΑ Τ' ΑΛΑΤΩΡΥΧΕΙΑ

Χάντρες, παραμάνες καί φανταχτερὰ μπιχλιμπίδια στο παζάρι τοῦ Τιμπουκτού

Τὸ μόνο πὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν — μὲ νοήματα, φυσικά —, εἶναι ὅτι θέλει ν' ανταλλάξῃ κάποιο προϊόν μ' ἕνα ἄλλο. Στὸ ζήτημα αὐτό, εἶναι ἐξυπνότατοι. Ἔχουν ἕνα ζωηρότατο ἐμπορικὸ ἔνστικτο, πὺ τοὺς κάνει ν' ἀντιλαμβάνωνται ἀμέσως ποιὸ εἶδος ἐπιθυμεῖ ὁ λευκὸς ν' ἀποκτήσῃ σ' ἀντάλλαγμα γιὰ κείνο πὺ τοὺς προσφέρει. Ἀλλ' ἂν ἐπιχειρήσετε νὰ τοὺς ρωτήσετε... ἀφηρημένα πηγματα, λόγου χάρι, ἂν εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπ' τὴ ζωὴ τους, ἂν ἔχουν ἰδέα γιὰ τὴν ἐνδοξη ἱστορία τῆς πόλης τους, ἢ ἂν ἔχουν ἀκούσει τίποτα γιὰ τὴν Εὐρώπη, δὲν θὰ πάρετε καμμιὰ ἀπάντησιν! Τὸ πολὺ — πολὺ νὰ σὰς φέρουν ξαφνικά κανένα χουρμά, νομίζοντας ὅτι ἔτσι ἱκανοποιοῦν τὴς ἐπιθυμίες σας...

Δοκίμασα νὰ διαπιστώσω ἂν ἔνας γέρο-Τουαρέγος, πὺ φαίνονταν σχολαστικὸς καὶ σοφὸς ἄνθρωπος, ἤξερε ὅτι ἔγινε ὁ δευτέρος Παγκόσμιος πόλεμος. Τὸν

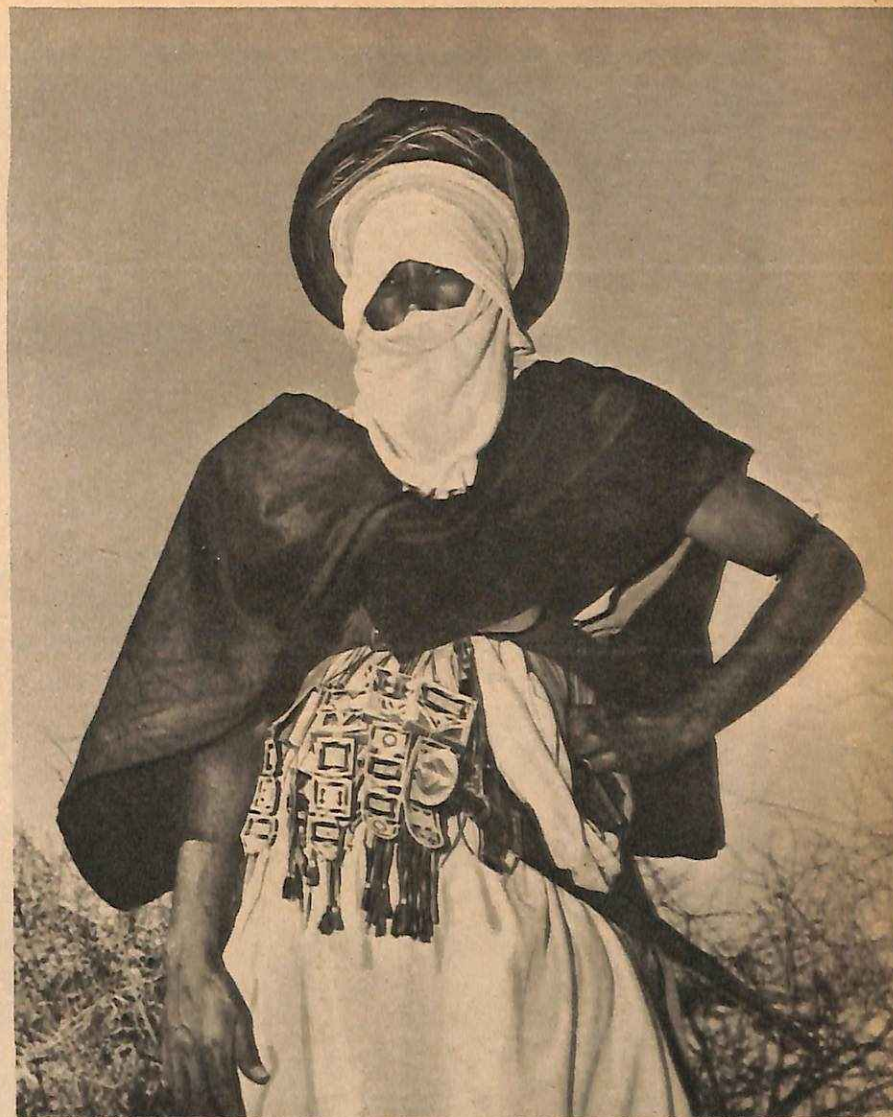
εἶδα νὰ κάθεται κοντὰ στὸ ἐμπόρευσμά του — πουλοῦσε κάτι στάμνες στὴν ἀγορὰ — μὲ τὸ θλέμμα φιλοσοφικὰ θυβισμένο στὸν ὀρίζοντα. Ἐπιστρατεύοντας ὄσες ντόπιες λέξεις εἶχα φροντίσει νὰ μάθω ἀπὸ ἕνα συνταξιδιώτη μου πὺ ἤξερε τὴ γλῶσσα τῶν Ἰθαγενῶν, καὶ κάνοντας κ' ἕνα σωρὸ νοήματα καὶ ἄγριες κινήσεις, πὺ τὴς συνώδεα μὲ τὴς λέξεις «μπάμ! μπουμ!» καὶ μὲ ἀπομιμήσεις τοῦ ἤχου τῶν πολυθῶλων, προσπάθησα νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ ἔκείνο πὺ ἐννοῦσα. Ὁ γέρος μὲ κοίταξε κάμποση ὥρα νὰ χειρονομῶ καὶ νὰ μιμοῦμαι τοὺς πολεμικοὺς ἤχους, ἀλλὰ ἡ ἔκφρασή του δὲν ἔδειχνε ἂν μὲ καταλάβαινε ἢ ὄχι. Τέλος, ὅταν κουράστηκα πιά νὰ παριστάνω τοὺς πολεμιστὰς, ὁ γέρος σηκώθηκε καὶ πῆγε, κούτσα — κούτσα, σ' ἕναν ἄλλο ἐμπορὸ τῆς ἀγορᾶς, πὺ θρῖσκόταν ἐκεῖ κοντὰ. Κάτι τοῦ ζήτησε, κι ὁ ἐμπορὸς τοῦ τῶδωσε. Ὁ γέρος γύρισε κοντὰ μου, καὶ μούβαλε τὸ πρᾶγμα

στὸ χέρι. Ἦταν ἕνα πετραδάκι, τυλιγμένο σ' ἕνα κομμάτι ὑφάσματος. Ρώτησα τὸν συνταξιδιώτη μου τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ τί νομίζετε πὺς μοῦ ἀπάντησε, σκασμένος στὰ γέλια: Ὁ γέρος μοῦ εἶχε δώσει ἕνα... χαϊμαλί, γιὰ νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπ' τὰ κακὰ πνεύματα! Φαίνεται πὺς οἱ κινήσεις μου τὸν εἶχαν κάνει νὰ πιστέψῃ πὺς ἤμουν δαιμονισμένος...

Δὲν ἔμεινα, ἐννοεῖται, πολὺ: Ἐπειτα ἀπὸ τέσσερις μέρες διαμονῇ σ' ἕνα παράπηγμα μὲ χωμάτινο πάτωμα, χωρὶς παράθυρα καὶ χωρὶς νερὸ, γύρισα στὴν Καμπάρα, γιὰ νὰ πάρω τὸ ποταμόπλοιο καὶ νὰ ἐπιστρέψω στὸ Γκάο. Ἦταν πολὺ εὐχάριστος ὁ γυρισμὸς στὸν φρέσκο, τὸν καθαρὸ ἀέρα, γιὰτὶ τὸ Τιμπουκτού δὲν εἶναι καθόλου υγιεινὸς τόπος. Τὸ καλοκαίρι, ἢ ζέστη εἶναι τόσο ἀνυπόφορη κ' ἡ ἀτμόσφαιρα τόσο πνιγερή, ὥστε ἀπαγορεύεται στὶς γυναῖκες τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν τῆς φρου-

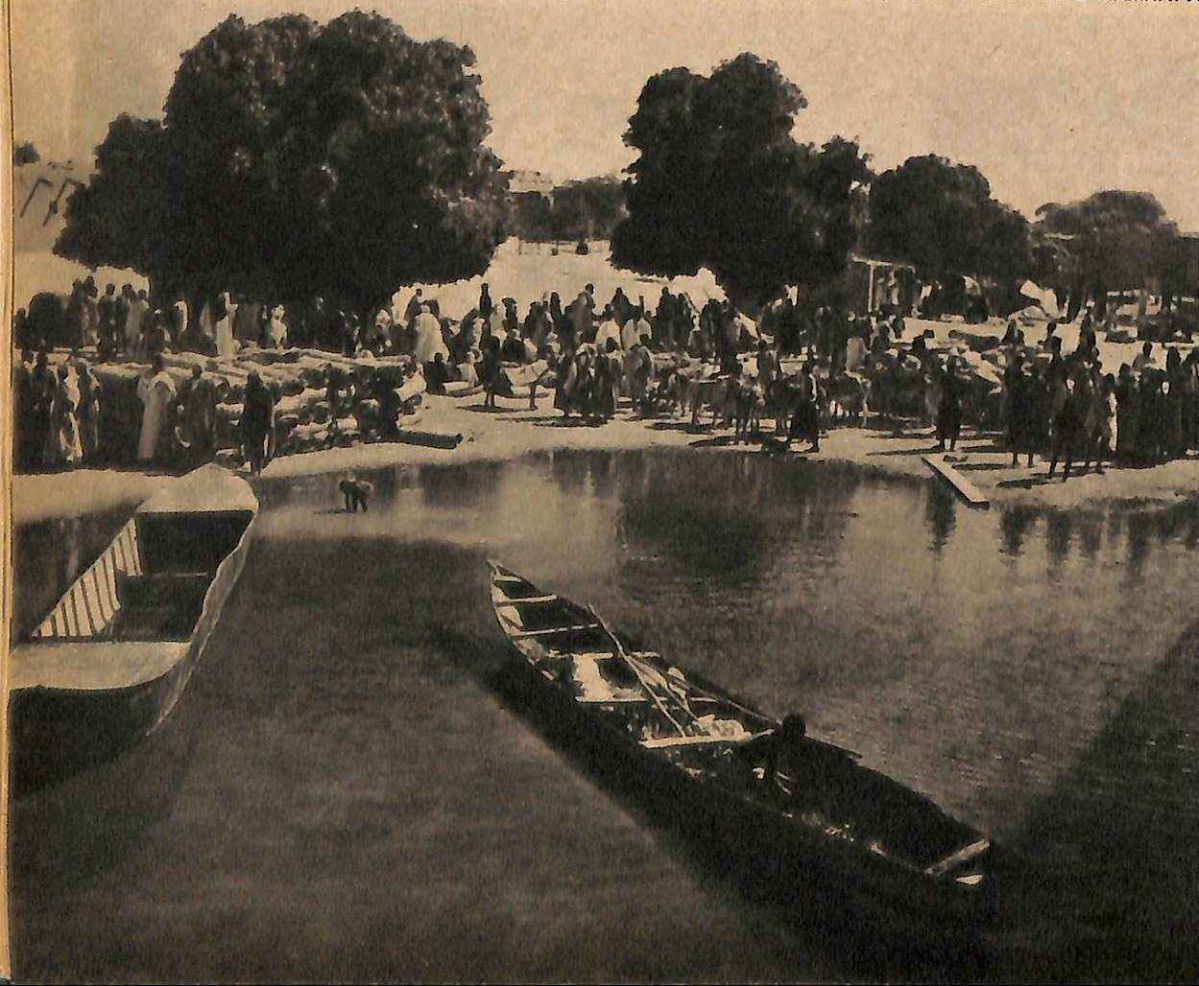
ρᾶς νὰ κρατοῦν τὰ παιδιά τους στὴν πόλη: Πρέπει νὰ τὰ στείλουν στὴν ἀκτὴ. Θαύμασα πολὺ τὸν ἱεραπόστολο τοῦ Τιμπουκτού, ἕναν Ἀμερικανὸ πὺ λέγεται Μαίηβιν Μάριηλ, καὶ πὺ ἔζησε ἐκεῖ σχεδὸν ἕνα χρόνο μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ τρία παιδιά του. Ὁ προσηλυτισμὸς τῶν Μουσουλμάνων στὴ Χριστιανικὴ πίστη δὲν ἦταν ποτὲ εὐκολὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ στὸ Τιμπουκτού πρέπει νὰ εἶναι κάτι φοβερὰ ἐξαντλητικό...

Αὐτὸ ἦταν τὸ Τιμπουκτού. Ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ ξαναπᾶω ποτὲ σ' αὐτὴ τὴν πόλη! Θὰ μοῦ πῆτε, γιὰτὶ πῆγα; Ἡ ἀπάντησιν εἶναι ἀπλή: Αἰσθάνθηκα τὴν ἐπιθυμία, ὅταν κάποιος θὰ μὲ πείραζε καὶ θὰ μούλεγε: «ὦχι, θρὲ ἀδερφέ, δὲν πᾶς στὸ Τιμπουκτού;» — νὰ μπορῶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω θριαμβευτικά: — Ἔχω πάει!

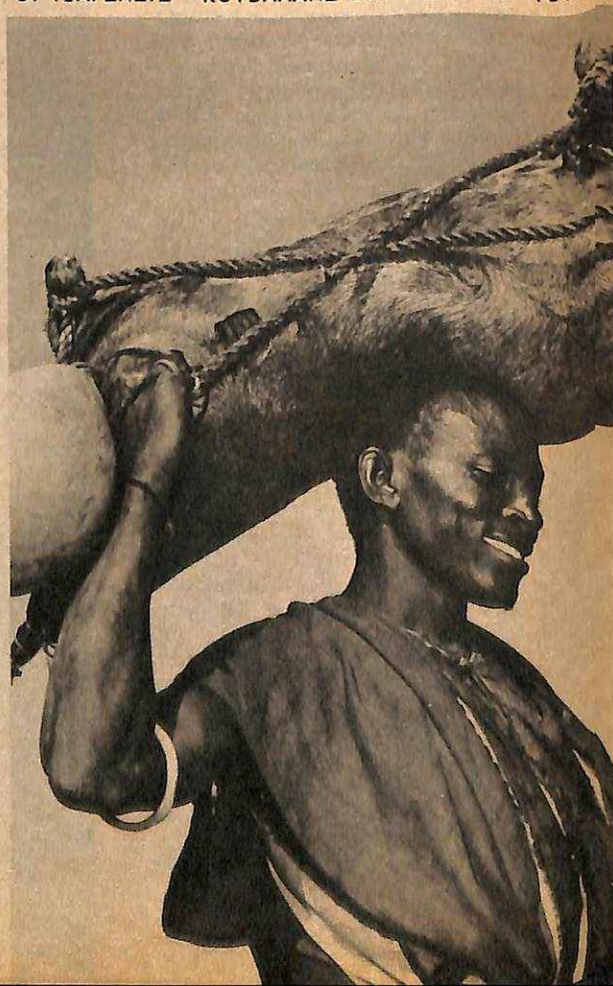

ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΧΑΪ-ΜΑΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΔΙ ΠΛΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ

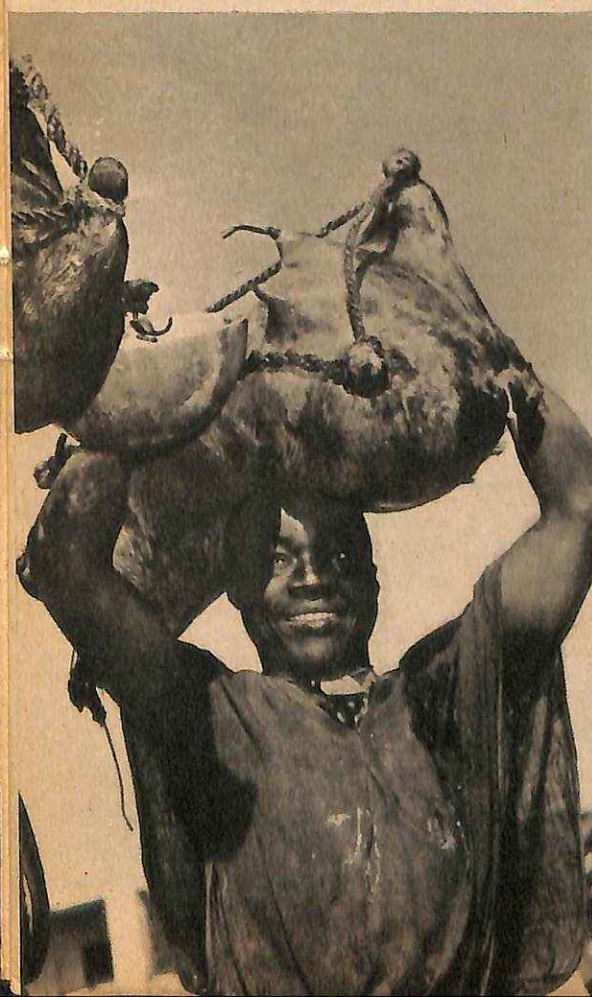
ΠΥΡΟΓΕΣ ΠΟΥ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΑΛΑΤΙ, ΔΙΑΠΛΕΟΝΤΑΣ ΤΟ ΝΙΓΗΡΑ, ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΡΑ

ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΚΟΥΒΑΛΑΝΕ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥΣ

ΤΟ ΝΕΡΟ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΣΚΟΥΣ ΑΠΟ ΤΡΑΓΗΣΙΟ ΔΕΡΜΑ

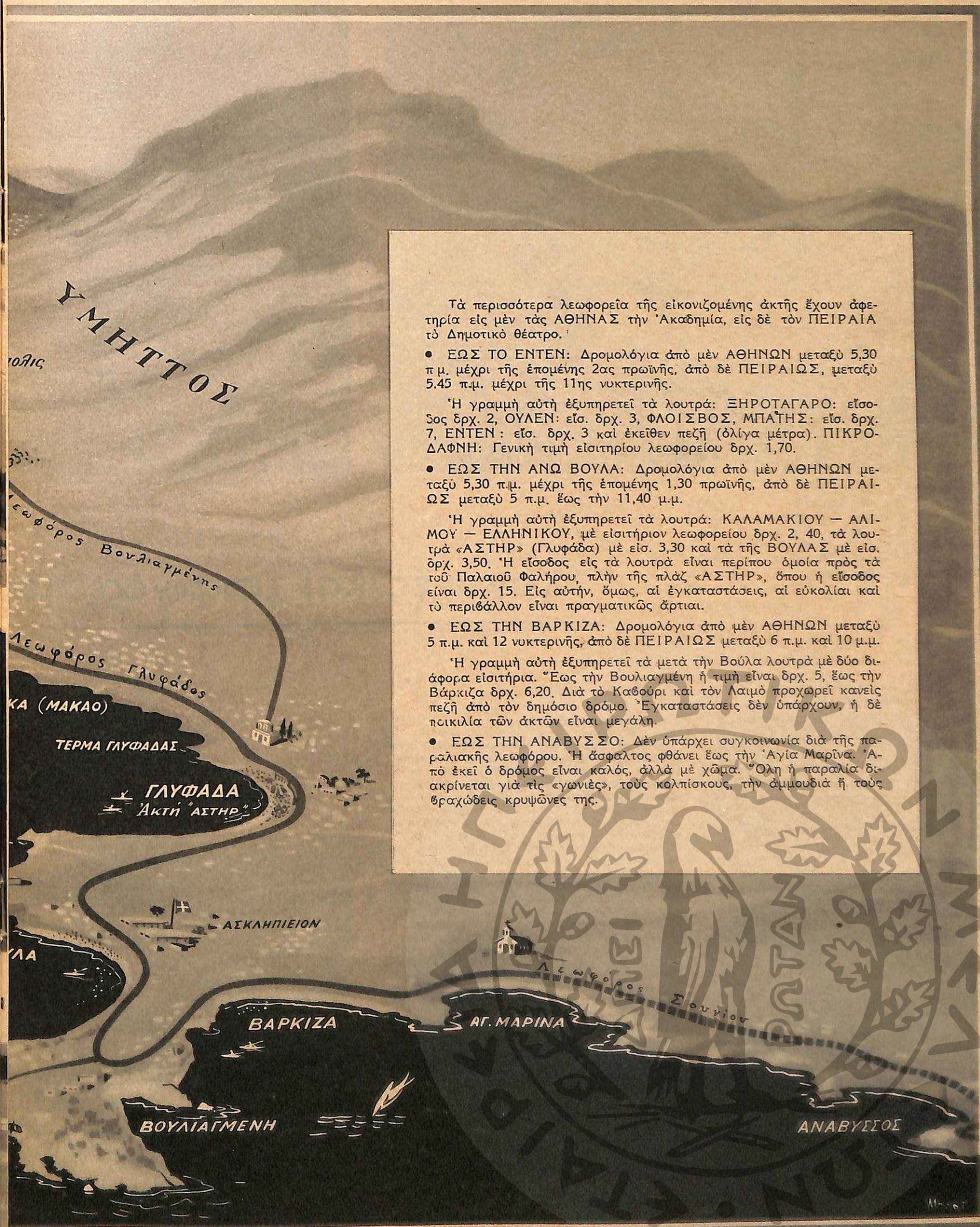

ΠΕΛΩΡΙΟΙ ΣΒΩΛΟΙ ΑΛΑΤΙΟΥ ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΠΑΝΩ ΣΕ ΠΥΡΟΓΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

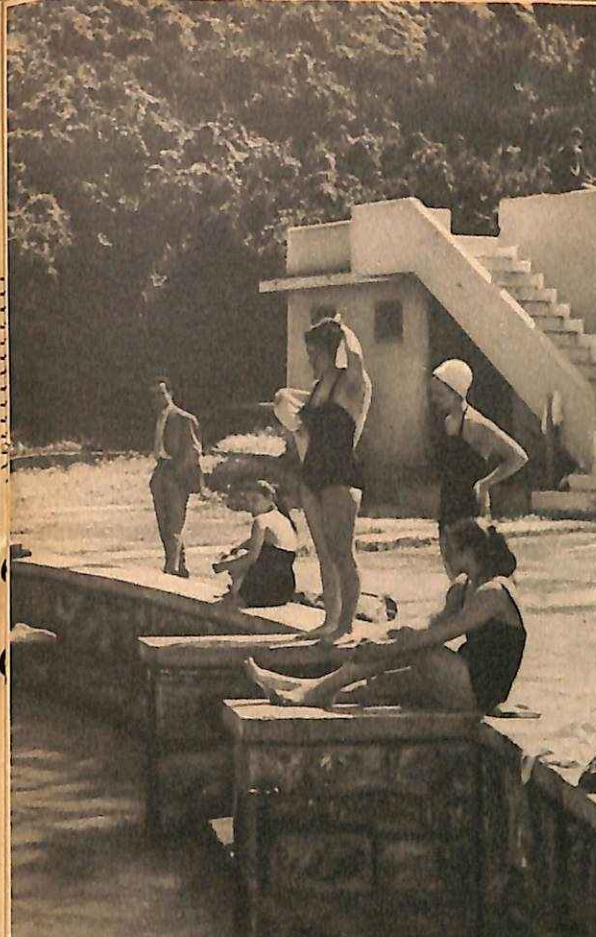
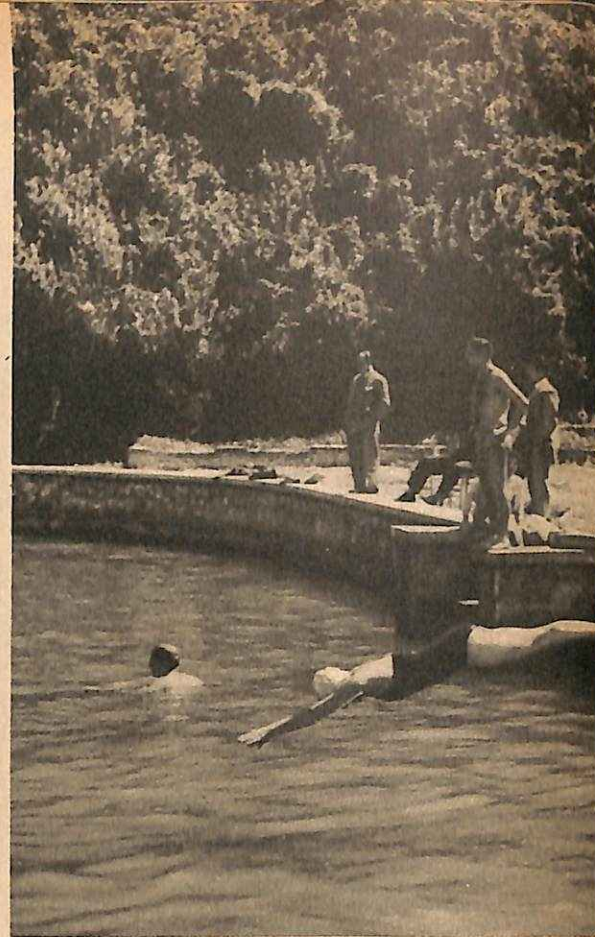

Τὰ περισσότερα λεωφορεία τῆς εἰκονιζομένης ἀκτῆς ἔχουν ἀφετηρία εἰς μὲν τὰς ΑΘΗΝΑΣ τὴν Ἀκαδημία, εἰς δὲ τὸν ΠΕΙΡΑΙΑ τὸ Δημοτικὸ θέατρο.

- ΕΩΣ ΤΟ ΕΝΤΕΝ: Δρομολόγια ἀπὸ μὲν ΑΘΗΝΩΝ μεταξύ 5,30 π.μ. μέχρι τῆς ἐπομένης 2ας πρωινῆς, ἀπὸ δὲ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, μεταξύ 5,45 π.μ. μέχρι τῆς 11ης νυκτερινῆς.
- Ἡ γραμμὴ αὐτὴ ἐξυπηρετεῖ τὰ λουτρά: ΕΝΡΟΤΑΓΑΡΟ: εἰσόδος δρχ. 2, ΟΥΛΕΝ: εἰσ. δρχ. 3, ΦΛΟΙΣΒΟΣ, ΜΠΑΤΗΣ: εἰσ. δρχ. 7, ΕΝΤΕΝ: εἰσ. δρχ. 3 καὶ ἐκεῖθεν πεζὴ (ὀλίγα μέτρα). ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ: Γενικὴ τιμὴ εἰσιτηρίου λεωφορείου δρχ. 1,70.
- ΕΩΣ ΤΗΝ ΑΝΩ ΒΟΥΛΑ: Δρομολόγια ἀπὸ μὲν ΑΘΗΝΩΝ μεταξύ 5,30 π.μ. μέχρι τῆς ἐπομένης 1,30 πρωινῆς, ἀπὸ δὲ ΠΕΙΡΑΙΩΣ μεταξύ 5 π.μ. ἕως τὴν 11,40 μ.μ.
- Ἡ γραμμὴ αὐτὴ ἐξυπηρετεῖ τὰ λουτρά: ΚΑΛΑΜΑΚΙΟΥ — ΑΛΙΜΟΥ — ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ, μὲ εἰσιτήριο λεωφορείου δρχ. 2, 40, τὰ λουτρά «ΑΣΤΗΡ» (Γλυφάδα) μὲ εἰσ. 3,30 καὶ τὰ τῆς ΒΟΥΛΑΣ μὲ εἰσ. δρχ. 3,50. Ἡ εἰσόδος εἰς τὰ λουτρά εἶναι περίπου ὁμοία πρὸς τὰ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, πλην τῆς πλᾶς «ΑΣΤΗΡ», ὅπου ἡ εἰσόδος εἶναι δρχ. 15. Εἰς αὐτὴν, ὅμως, αἱ ἐγκαταστάσεις, αἱ εὐκολαὶ καὶ τὸ περιβάλλον εἶναι πραγματικῶς ἄρτια.
- ΕΩΣ ΤΗΝ ΒΑΡΚΙΖΑ: Δρομολόγια ἀπὸ μὲν ΑΘΗΝΩΝ μεταξύ 5 π.μ. καὶ 12 νυκτερινῆς, ἀπὸ δὲ ΠΕΙΡΑΙΩΣ μεταξύ 6 π.μ. καὶ 10 μ.μ.
- Ἡ γραμμὴ αὐτὴ ἐξυπηρετεῖ τὰ μετὰ τὴν Βούλα λουτρά μὲ δύο διαφορὰ εἰσιτήρια. Ἔως τὴν Βουλιαγμένη ἡ τιμὴ εἶναι δρχ. 5, ἕως τὴν Βάρκιζα δρχ. 6,20. Διὰ τὸ Κασοῦρι καὶ τὸν Λαιμό προχωρεῖ κανεὶς πεζῇ ἀπὸ τὸν δημόσιον δρόμον. Ἐγκαταστάσεις δὲν ὑπάρχουν, ἡ δὲ ποικιλία τῶν ἀκτῶν εἶναι μεγάλη.
- ΕΩΣ ΤΗΝ ΑΝΑΒΥΣΣΟ: Δὲν ὑπάρχει συγκοινωνία διὰ τῆς παραλιακῆς λεωφόρου. Ἡ ἀσφαλτος φθάνει ἕως τὴν Ἀγία Μαρίνα. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ δρόμος εἶναι καλός, ἀλλὰ μὲ χῶμα. Ὅλη ἡ παραλία διακρίνεται γιὰ τὰς «γωνιές», τοὺς κολπίσκους, τὴν ἀμμουδιὰ ἢ τοὺς βραχώδεις κρυφῶνες τῆς.

ΜΟΛΙΣ πιάσουν οι ζέστες, οι άκρογιαλιές της Άττικής «πήζουν» από λογής-λογής κόσμο, που πασχίζει να βρή λίγη δροσιά. Ο «Μπάττης» και η λίμνη της Βουλιαγμένης (στο κέντρο), είναι τώρα στις μεγάλες τους δόξες...

ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΚΤΗ «Αστέρος» της Γλυφάδας συρρέουν κάθε μέρα άρκετοι λουόμενοι. Έπειδή μάλιστα οι εγκαταστάσεις της είναι σύγχρονες και πολιτισμένες, έχει γίνει το τακτικό «ραντεβού» όλων των ξάνων επισκεπτών μας.

Κοντινές καί μακρινές άμμουδιές για όλα τὰ γούστα

Η ΑΡΜΥΡΑ κολλάει στο σώμα και χρειάζεται γερό τρίψιμο για να βγί

—Πάμε για μπάνιο;
—Πού όμως;

Να δύο ερωτήματα πολύ συνηθισμένα τώρα το καλοκαίρι που γεννούν άπορίες, αντιρρήσεις, γκρίνιες, έως ότου η «καλή έκλογη» της τοποθεσίας; να φέρη με τη δροσιά της θάλασσας, την χαρά και την απόλαυση.

Η περιοχή των Αθηνών είναι πλούσια σε άκτες, όπως και σε δουνά, αφού την πρωτεύουσα άγκαλιάζουν δυο χέρια, από την μία μεριά η Πάρνηθα, η Πεντέλη κι ο Ύμητός, κι από την άλλη ο Σαρωνικός με την τόση του ποικιλία. Και ό πιο δύσκολος άκόμα μπορεί να ικανοποιηθί άφου την άμμουδιά διαδέχονται τὰ βράχια, την ξεραίλα τὰ δένδρα, τὸ ελεύθερο πεδίο οί ρομαντικοί κρυψώνες και τὸ υπαίθρο οί εγκαταστάσεις τών λουτρών.

Έτσι, λοιπόν, για να διευκολυνθούν οί άναγνώσται μας, παρουσιάζομε λίγες φωτογραφίες και ένα χάρτη τών άκτῶν με τις τοποθεσίες όπου, ανάλογα με την δρεξή του, τὸν χρόνο που διαθέτει και τὰ χρήματα που θέλει να ξοδέψη ο καθένας, θά μπορούσε να απολαύσει τὸ θαλάσσιο λουτρό και τὴν ήλιοθεραπεία.

Έξη κύριες περιοχές υπάρχουν. Η πρώτη αρχίζει από τὸ άκρο τής Πειραιϊκής και τελειώνει στο Δέλτα τού Παλαιού Φαλήρου. Έξ αυτών, αν έξαιρέση κανείς τὴν Καστέλλα, τὰ θαλάσσια λουτρά δὲν είναι εύχρηστα, γιατί και πολλοί οικισμοί εύρίσκονται γύρω και τὰ νερά δὲν είναι καθαρά. Έτσι, στο εύρετήριο τού χάρτου δὲν σημειώσαμε κανένα στοιχείο. Η τελευταία αρχίζει από τὴν Βάρκιζα και τελειώνει στὴν Ἀνάβυσσο. Ἀλλά σ' ὅλο τὸ θαυμάσιο αὐτὸ μῆμα, μόνο με δικό του μέσο (αὐτοκίνητο ή δίτροχο) μπορεί να φτάσει ὅποιος θέλει φυσιολογικά να περάσει λίγες ὥρες. Λίγος κόσμος κυκλοφορεί, ή ποικιλία τών άκτῶν είναι μοναδική και οί «έσχατες», τὰ νερά, τὰ βράχια, οί άμμουδιές, ή θέα, μένουν άξέχαστες σ' ὅποιον απολαύσει εκεί τὴν χαρά τής γαλήνης. Σε μερικές τοποθεσίες (Βάρκιζα, Ἀ-

Στὴ χρυσή άκτὴ τοῦ Σαρωνικοῦ

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΜΠΑΝΙΟ, ΤΟ ΑΠΟΚΑΜ

ΩΜΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΥΤΕΡΕΣ ΑΧΤΙΔΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

γιος Νικόλαος, Ἀγία Μαρίνα, Ἀνάβυσσος και άλλου) βρίσκονται άραιά και πού, κατά μήκος τής λεωφόρου, διάφορα κέντρα, από τὸ φθηνὸ ταβερνάκι έως τὸ εστιατόριο πολυτελείας.

Τὴν μεγαλύτερα κίνηση παρουσιάζουν τὰ τέσσερα άλλα τμήματα. Δηλαδή από τὸ Δέλτα τού Παλαιού Φαλήρου έως τὸ Ἔντεν, από αὐτὸ έως τὴν Γλυφάδα, από εκεί έως τὴν Βουλιαγμένη και τέλος, έως τὴν Βάρκιζα. Στὰ μέρη αὐτά, και έως τὴν Γλυφάδα, βρίσκει κανείς κοντά - κοντὰ φθηνά και άκριβὰ κέντρα, αναψυκτήρια, μπάρ, ταβέρνες, εστιατόρια, άλλα καλά και άλλα μέτρια. Παραπλεύρως τών λουτρικῶν εγκαταστάσεων άνοίγεται ένα έκτεταμένο πεδίο για ελεύθερο κοιλύμπι, αλλά γύρω στο Ἑλληνικό ή άκτὴ δὲν είναι καθαρή, στὸν Ἅγιο Κωσμά ή θάλασσα είναι καμμιά φορά επικίνδυνη και στὴν Γλυφάδα τὰ σπῆτια χωρίζονται από τὴν παραλία μόνο με ένα στενὸ δρόμο.

Μετά τὴν Γλυφάδα βρίσκονται οί θαυμάσιες εγκαταστάσεις τής πλάζ «Ἀστήρ». Πρόκειται για ένα σύγχρονο κέντρο ὅπου και ὁ πλέον δύσκολος μπορεί να ικανοποιηθί άκόμη και στὴς μικρές λεπτομέρειες. Φυσικά, οί τιμές στο μπάρ και στὴν «ταβέρνα» ίσοῦνται με αὐτὲς τών κέντρων πολυτελείας.

Τὸ Καβούρι και ὁ Λαιμός τής Βουλιαγμένης άποτελοῦν ένα χάρμα ὀφθαλμών. Έχουν πεύκα, άμμο λεπτόκοκκο, θάλασσα μοναδική, και τὴν έκταση με τὴν ποικιλία, ὥστε άνετα κολυμβά ή λιάζεται κανείς και στὸν μεγαλύτερο συνωστισμό. Ἀπό εκεί και πέρα, έως τὴν Βάρκιζα, ή νέα τουριστική λεωφόρος επιτρέπει κάθε έξερεύνηση, άφου ή ασφαλτός της ξετυλίγεται μέσα από χιλίες - δυὸ ἑδαφικὲς άνωμαλίες. Έτσι, ή κάθε μία από αὐτὲς προσφέρει και «κάτι» άλλο στὸν περιέργο που θά ψάξη να βρῇ ὅτι τὸν ενδιαφέρει.

Και τώρα; Τώρα, με τὴν ἐλπίδα ὅτι σε κάτι σὰς βοηθήσαμε, σὰς εύχόμεθα «καλὸ μπάνιο».

ΕΙΝΑΙ απόλαυση, μετά τὴν ήλιοθεραπεία, τὸ ρίγος τού κρύου νεροῦ.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΑΡΜΑΡΙΝΗ ΚΕΦΑΛΗ και δεν βγήκε από τα χέρια άκουστού τεχνίτη. Όσο κι' αν θαυμάζετε την άρρητη γλυκύτητα και την λελογισμένη αρμονικότητα της αρχαϊκής αυτής νύμφης, πρόκειται απλώς για ένα κοινό πήλινο κόσμημα, απ' αυτά που χαρακτηρίζονται ως «άκροκέραμοι» και που οι αρχαιότατοι πρόγονοί μας συνήθιζαν να βάζουν στο άκρο της στέγης, με σκοπό την υποδοχή της έκροής των θυμίων υδάτων. Κι' όμως, η καλαισθησία δεν τους έλειπε σε καμιά εκδήλωση. Η αρχαϊκή αυτή νύμφη προέρχεται από Κορινθιακό νάο.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Οι αΐδουσες αγγείων και μικροτεχνημάτων

Τέσσερις μεγάλες αΐδουσες της όριστης εκθέσεως του Μουσείου, είναι έτοιμες εδώ και λίγους μήνες. Οι αΐδουσες των αγγείων και των μικροτεχνημάτων. Ύστερα από περιπέτειες πολλών χρόνων, απ' το θάψιμο των ερειπίων στην κατοχή και τις μεταπολεμικές ταλαιπωρίες του κτιρίου, το αρχαιολογικό μας Μουσείο αρχίζει να παίρνει μια ολοκληρωμένη μορφή και τα ερείσματά του να μπαίνουν σε χρονολογική τάξη.

Οι εργασίες για την έκθεση των αγγείων άρχισαν σχεδόν αμέσως μετά τον πόλεμο, όταν η αρχαιολογική υπηρεσία του υπουργείου Παιδείας έδωσε τα πρώτα χρήματα, με σκοπό την επισκευή της πτέρυγας της οδού Μπουμπουλίνας, για να γίνει εκεί μια έκθεση προσωρινή. Όμως οι δυσκολίες ήταν τεράστιες και ο χρόνος που χρειάστηκε για να περαιωθεί ο σκοπός, μακρύς. Το κτίριο είχε υποστεί πολλές ζημιές και με τη γνωστή μετα-

πολεμική έλλειψη στέγης, ένα πλήθος κρατικών υπηρεσιών είχαν βρει άσυλο εκεί μέσα. Ήταν για ένα διάστημα Ταχυδρομείο, ύστερα υπουργείο Προνοίας, υπηρεσία Τουρισμού, Αγορανομία, έδρα του Έπιθεωρητού Ιδιωτικής Εκπαιδεύσεως, ακόμα και φυλακές των πολιτικών κρατούμενων. Στο μεταξύ τα αγγεία, θαμμένα με μεγάλη επίχωση σ' όλο το διάστημα της κατοχής, είχαν έντελως αποκολληθή κ' έπρεπε ν' αρχίσει η υπομονετική εργασία της επανασυνδέσεώς των από τους ειδικούς επιστήμονες.

Τέλος, οι κόποι τους έφτασαν στο τέρμα τους, τουλάχιστον όσον αφορά τα αγγεία. Και πλησιάζουν επίσης να λήξουν και σ' ό,τι αφορά το υπόλοιπο κτιριακό συγκρότημα και τα άλλα ερείσματα. Αγγεία όλων των εποχών, τοποθετημένα με τη σειρά της εξέλιξής τους. Αγγεία αρχαϊκά με υποτυπώδη την γεωγραφική τους διακόσμηση, τεράστιοι αμφορείς ανατολιζούσης τεχνοτροπίας, γεωμε-

τρικά μέλανα και πορφύρα και αγγεία Αττικά, όπου πρώτη φορά βλέπουμε κάτω από τις παραστάσεις την υπογραφή του καλλιτέχνη, του Σοφίλου, που κατά τα φαινόμενα θά ήταν κάποιος σπουδαίος αγγειογράφος της εποχής. Γιατί, πραγματικά, τα αγγεία που φέρουν την επιγραφή: «Σοφίλος, έγραυσεν», έχουν την σφραγίδα μιας προσωπικότητας ξεχωριστής.

Αγγεία του δου αιώνα όπου για κύρια διακόσμηση χρησιμοποιούνται οι αρχαίοι μύθοι, οι θεϊκές μορφές και οι άνθρωποι σε σκηνές ζωής, γεμάτες δράση και κίνηση, αγγεία της Βοιωτίας, της Κορίνθου και μυροδοχεία από αλάσαστρο σε κομψά σχήματα.

Ωστόσο, όλα αυτά τα έργα τέχνης που έχουμε μπροστά μας, ήτανε για τους αρχαίους Έλληνες σκεύη καθημερινής χρήσεως. Δείγματα του καλαίσθητου περιβάλλοντος και της αντίληψής τους του ωραίου! Οι αμφορείς, οι ύδριες, οι κρατήρες, για το κρασί

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΑΙΘΟΥΣΗΣ, ΑΓΓΕΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΜΑΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μιά ζεστασιά ζωής αναδίνεται από τις βιτρίνες

καί τὸ νερό, ὁ αὐθέψης, ἓνα εἶδος σαμοθάρι. οἱ κύαθοι, μικρά ποτήρια, οἱ λέβητες, σκεύη μαγειρικά, οἱ ἀλάβαστροι γιὰ τ' ἀρώματα. Κι ἀπ' αὐτὲς τὲς ἀνάγκες τῆς καθημερινότη-
τας μιὰ τέχνη μὲ ἀξιώσεις, μὲ ἐπιτεύγματα αἰσθητικά, μὲ τὴν ἐξέλιξη καὶ τὴν ἀκμὴ τῆς!

Στὲς νέες αἰθουσες ὑπάρχουν εὐρήματα πού δὲν εἶχαν ἐκτεθῇ πρὸ τοῦ πολέμου καὶ πού εἶναι σημαντικώτατα, ὅπως τὸ εὐρημα τῆς Περαιώρας πού ἦρθε στὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἀρχαιολόγο Πλέν τὸ 1934, ἀπὸ ἀνασκαφῆς τῆς Βρετανικῆς Σχολῆς, καὶ τόσα ἄλλα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀφιερώματα στὴν "Ἡρα, ποὺ θρέβηκαν στὴ θέση τοῦ "Ἡραίου. Τὰ περίφη-
μα ἑλεφάντινα ἀντικείμενα ἀπὸ τὸ ἱερό τῆς "Ορθίας "Αρτέμιδος στὴ Σπάρτη, ἀφιερώματα κι αὐτά, τάματα, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερ, μὲ ἀπεικονίσεις μορφῶν, συμπλεγμάτων, ζώ-
ων. Μετόπες, μὲ μύθους ὀλόκληρους, ἀκρο-
κέραμοι μὲ νόμφες, δαίμονες, σειληνοὺς. Πή-
λινα ὁμοιώματα νῶν, τοῦ 8ου καὶ 7ου αἰῶ-
νος πού μᾶς δίνουν ἰδέα τοῦ πῶς ἦταν οἱ ναοὶ τῆς ἐποχῆς. Σκεύη τῆς καθημερινῆς ζω-
ῆς, ἀναθήματα, ἀντικείμενα μικρά, ἄλλα πο-
λύτιμα ἄλλα ὅχι, θρῖσκονται σ' αὐτὲς τὲς αἰ-
θουσες. "Αφιερώματα πάθους, δέους, ἀγάπης. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, ζωντανοὶ, γεμάτοι μέθη

καὶ πονηριά, ἀνοίγουν τὸ στόμα τους σ' ἓνα γέλιο πλατὺ οἱ σειληνοὶ τῶν ἀκροκεράμων. Ὅμως, αὐτὰ τὰ ἀγγεῖα πού στέκονται στὲς μεγάλες σάλες ὁλομόναχα, μὲ τὴν καθαρὴ τους γραμμὴ, κι αὐτὰ τὰ μικροπράγματα πού εἶναι κλεισμένα στὲς βιτρίνες, ἔχουν σχέση ἀ-
πόλυτη μὲ τὸν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς. Κι ἀνα-
δίνουν μιὰ ζεστασιά ζωῆς καὶ μιὰ δύναμη ἀ-
νασυνθέσεως τῶν παραστάσεων παράξενη.

Οἱ ἐργασίες στὸ Μουσεῖο πλησιάζουν νὰ τελειώσουν. "Ἦδη γιὰ τὸ Φεστιβάλ ἑτοιμά-
ζονται δυὸ ἀκόμα ὀριστικὲς αἰθουσες. "Ἡ μιὰ θὰ εἶναι ἀναπαράστασις ἐνὸς ὑπαιθρίου ἱε-
ροῦ καὶ ἡ ἄλλη θὰ ἔχῃ ἀγγεῖα τοῦ 8ου αἰῶ-
νος.

Μόχθος πολὺς, πολλὴ στοργὴ καὶ πολλὴ ἀγάπη ἔχει καταβληθῇ γιὰ τὴν ἀποκατάστα-
ση τοῦ "Εθνικοῦ "Αρχαιολογικοῦ μας Μουσεί-
ου. "Εξαίρετοι ἐπιστήμονες, ὅπως ὁ ἀρχιτέ-
κτων κ. Καραντινὸς καὶ ὁ προϊστάμενος τε-
χνικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπουργείου Παιδείας κ. Πάντζαρης, καὶ σοφοὶ ἀρχαιολόγοι, μὲ ἐ-
κτικεφαλῆς τὸν διευθυντὴ τοῦ Μουσείου κ. Κα-
ροῦζο, ἔχουν ἐργασθῇ μὲ ὅλες τὲς τὲς δυνά-
μεις. Καὶ πραγματικὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἐκπληκτικὸ, ἀν κρῖνουμε τουλάχιστον ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωμένη ἐκθεσὴ τῶν ἀγγείων.

ΑΥΤΗ Η ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΧΑΛΚΟ, ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΕΡΑΧΩΡΑΣ

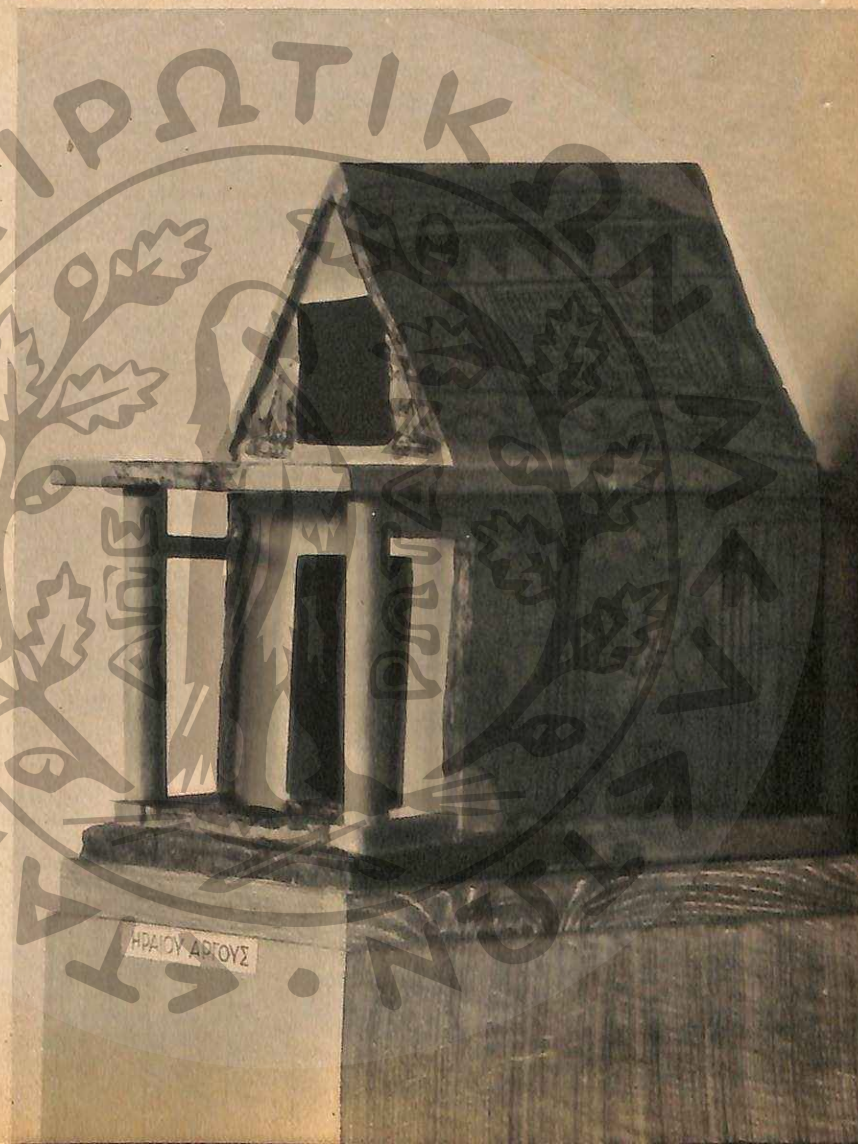
Φωτ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΗ

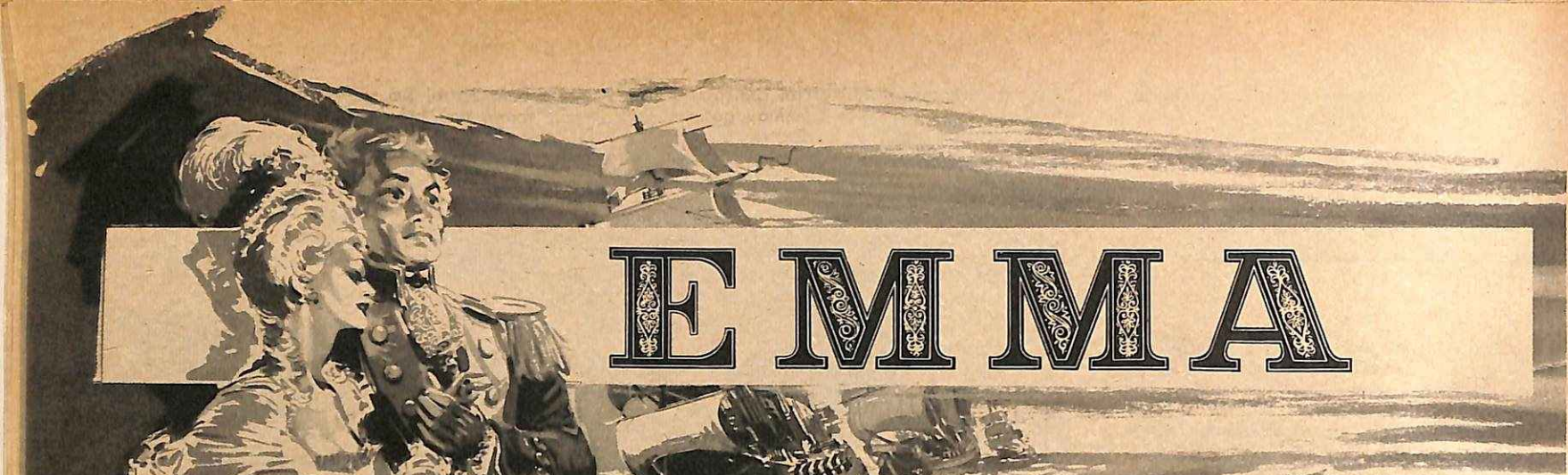
ΤΕΘΡΙΠΠΟ ΑΡΜΑ ΑΠΟ ΤΕΡΡΑΚΟΤΑ, ΕΥΡΕΘΕΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΒΟΙΩΤΙΑΣ

ΜΕΛΑΝΟΜΟΡΦΟΣ ΑΜΦΟΡΕΥΣ ΠΟΥ ΠΑΡΙΣΤΑ ΠΤΕΡΩΤΟΝ ΔΑΙΜΟΝΑ

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΑΚΡΟΚΕΡΑΜΟΣ, ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ 630 π.Χ., ΠΟΥ ΠΑΡΙΣΤΑΝΕΙ ΚΕΦΑΛΗΝ ΣΑΤΥΡΟΥ, ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΝΑΟΝ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

ΟΜΟΙΩΜΑ ΤΟΥ ΗΡΑΙΟΥ —ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΝΑΩΝ 8ου π. Χ. ΑΙΩΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

35

Αργότερα, έχοντας μαζί του την Έμμα και τον σέρ Ουίλλιαμ για διερμηνείς, ο Νέλσων συζήτησε με τους βασιλόφρονες που ανέβηκαν στο «Φουντρόγιαντ» να τον επισκεφθούν. Άλλα την μεγαλύτερη επιτυχία την είχε πάλιν η Έμμα. Θυμήθηκε τον Έτζινιο Πάλλιο, που τον είχαν γι' αρχηγό τους οι Λαζαρόνοι, οι οργανωμένοι επάιτες και αλτήτες της Νεαπόλεως, και του μήνυσε κρυφά να έρθη να την δει. Ο Πάλλιο έφθασε στο «Φουντρόγιαντ» άργα, όταν είχε πιά σκοτεινιάσει, τυλιγμένος με μυστήριο.

—'Αν ο βασιλεύς ήταν εδώ, είπε στην Έμμα, όπως το έλπιζαμε όλοι, θα είχα στη διάθεσή του ενενήντα χιλιάδες άντρες.

—Ο λόρδος Νέλσων αντιπροσωπεύει τον βασιλέα κι' εγώ τη βασίλισσα, είπε η Έμμα με μεγάλη έξαψη. Μπορείτε να θέσετε τους άντρες σας στη διάθεση του Νέλσωνος.

Ο Πάλλιο φάνηκε διστακτικός.

—Σε στιγμές κρίσιμες όπως αυτές που περνάμε τώρα, ο λαός έχει ανάγκη της παρουσίας του βασιλέα του.

—'Αν ο Μεγαλειότατος ήξερε πως ένας άνθρωπος σαν εσάς θα τον περίμενε εδώ, θα έρχόταν οποσδήποτε, είπε η Έμμα διπλωματικά. Σας δίνω το λόγο μου, Πάλλιο, πως ο βασιλεύς θα βρίσκεται στη Νεάπολη σε καμιά δεκαριά μέρες. Στο άμεταξύ, το μόνο που ζητώ από σας είναι να διατηρήσετε την ειρήνη στη Νεάπολη.

—Το 'Οδο όμως και το Νουόβο... και, κυρίως, το Σάν Έλμο...

—Οι επαναστάτες του 'Οδο και του Νουόβο πολύ γρήγορα θα εκλιπαρήσουν τη συγγνώμη του βασιλέως. Όσο γιά κείνους που βρίσκονται στο Σάν Έλμο, ο λόρδος Νέλσων θα τους κανονίσει, φθάσει να έχη τη συνδρομή σας.

Ο Πάλλιο χαμογέλασε με το πιό γοητευτικό του χαμόγελο.

—Λαίδη Χάμιλτον, είστε άκαταμάχητη. Θα γίνω όπως διατάξετε.

Η Έμμα έτρεξε άμέσως στον Νέλσωνα να του αναγγείλη το κατόρθωμά της. Εκείνος, ένθουσιασμένος, της είπε πως ήταν μία πολύ έξυπνη γυναίκα και υποσχέθηκε να ένισχύση τη δύναμη του Πάλλιο μ' ένα απόσπασμα από πεζοναύτες.

—Ένα μόνο με άνησυχεί τώρα, είπε η Έμμα. Έδωσα το λόγο μου στον Πάλλιο πως ο Φερδινάνδος θα βρίσκεται εδώ σε δέκα μέρες. Τι νομίζεις; Θα έρθει;

—Ποιός ξέρει; είπε ο Νέλσων περιφρονητικά. 'Αν έπιμένω να μην το κουνήσω απ' το Παλέρμο, το άξιζει, μα την αλήθεια, να χάση όριστικά τη Νεάπολη. Θα στείλω τον Φούτ να τον φέρη με το «Σήχορς».

Ο Πάλλιο μόλις είχε φύγει, όταν έφτασε η είδηση πως χαρικό είχαν πιάσει τον πρίγκιπα Καρακκίο έπάνω στη στιγμή που προσπαθούσε να κρυφτεί, μασκαρεμένος, σε μία συγγενική του βίλλα έξω απ' την πόλη και τον έφεραν πίσω στη Νεάπολη.

Λίγες μέρες μετά την «άνευ όρων» παράδοσή

των επαναστατών του 'Οδο και του Νουόβο, μερικοί βασιλόφρονες έφεραν τον Καρακκίο στο «Φουντρόγιαντ».

Φαίνεται πως ο Ρούφο δεν πολυθέλει ν' ασχοληθώ μ' αυτόν τον άνθρωπο, είπε ο Νέλσων ειρωνικά. Τι να γίνη; Θα τον αναλάβω εγώ. Πάντως δε θα δρεθή κανείς να πη γιά μένα πως δεν ξέρω τί πρέπει να κάνω όταν έχω μπροστά μου έναν προδότη.

Αντικρύζοντας τον Καρακκίο, η Έμμα αίσθανθηκε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Οι βασιλόφρονες του είχαν φερθή πολύ δάνασσα. 'Αξέριστος, άχρος και σε κακά χάλια απ' τις κακουχίες, ο Καρακκίο ήταν η σκιά του άλλοτε ώραιου, ρομαντικού νέου. Όταν τον είδε με τις χειροπέδες, η Έμμα δυσκολεύτηκε να τον αναγνωρίσει. «'Αν δεν φαινότανε τόσο κακομοίρης, αν το ύφος του ήταν προκλητικό και άγέρωχο», σκέφθηκε, «ίσως να τον λυπόμουνα λιγώτερο».

Άλλα ο Καρακκίο της έκανε μία θαθεία υπόκληση, χωρίς να τολμήσει να σηκώση τα μάτια του έπάνω της όσο εκείνη του μιλούσε. Συγκινημένη, η Έμμα πρόσταξε να του βγάλουν τις χειροπέδες— πράγμα που ο Νέλσων το χαρακτήρισε περιττή καλωσύνη— και, αργότερα, του έστειλε φαγητό και νερό στην καμπίνα όπου τον είχαν κλείσει.

Άλλα τότε ο Καρακκίο άλλαξε ύφος κι' έδειξε κάποια μαχητικότητα. 'Αρνήθηκε να φάη και να πιη και είπε μονάχα αυτά τα λόγια: «Ξεκαθαρίστε με γρήγορα, να τελειώνουμε».

—Νέλσων, σέ ίκετεύω, μην ανακατευθής σ' αυτή την υπόθεση, είπε η Έμμα.

Ο Νέλσων την κύτταξε με άπορία.

—Αντιπροσωπεύω τον βασιλέα Φερδινάνδο, αγαπητή μου. 'Εξάλλου, αυτός ο Καρακκίο δεν μ' ενδιαφέρει: καθόλου και σένα ακόμη λιγώτερο, άσφαλώς.

—Με ξευπρέτησε κάποτε, όμολόγησε η Έμμα.

—Έστω. Αυτό δε θα πη πως πρέπει να δείξωμε έπιείκεια σ' έναν προδότη.

Η Έμμα άναστήναξε.

—Ναί, το βλέπω κι' εγώ, χρειάζεται αυστηρότης... Θα περάση τουλάχιστον όπιο άμερόληπτο δικαστήριο;

—Ο Καρακκίο είναι ένοχος και χωρίς να περάση από δικαστήριο. 'Αν οι χωριάτες τον είχανε κρεμάσει χωρίς να τον δικάσουν, κανείς δε θα μπορούσε να τους κατηγορήσει. Και λυπούμαι που δεν το έκαναν, γιατί θα με γλύτωναν απ' αυτόν τον μπελά.

—Ω, Νέλσων, τί σκληρός που είσαι! Το πρόσωπο του Νέλσωνος σκοτεινιάσε.

—Σίγουρα ήσουν κάποτε έρωτευμένη μαζί του.

—Ω, ποτέ, ποτέ! διαμαρτυρήθηκε η Έμμα, έντρομη.

Μιά τέτια ύποψια δεν έπρεπε να περάση με κανένα τρόπο απ' το νου του αγαπημένου της.

Η φωνή του μαλάκωσε.

—Δεν μπορώ να κάνω άλλώς. Είμαι υποχρεωμένος να τον περάσω από στρατοδικείο. Άλλα σου υπόσχομαι να μη πάρω μέρος ο ίδιος στη δίκη. Λοιπόν; Είσαι εύχαριστημένη; 'Ικανοποιήθηκε η τρυφερή καρδούλα σου;

Η δίκη έγινε χωρίς άναβολή στην αίθουσα άξιωματικών του «Φουντρόγιαντ». Πέντε άξιωματικοί του ναπολιτανικού ναυτικού με πρόεδρο τον κόμη Θώρν, άκουσαν το κατηγορητήριο. Ο Νέλσων είχε δίκιο. Ο Καρακκίο είχε κηρυχθή ένοχος πριν ακόμη δικασθώ. 'Υστερ' από λίγες ώρες ο πρόεδρος του στρατοδικείου άνακοίνωσε πως το δικαστήριο είχε κρίνει τον κατηγορούμενο ένοχο και πως η πλειοψηφία τον είχε καταδικάσει σε θάνατο. Ο Νέλσων έδωσε διαταγή να γίνη η εκτέλεση στις πέντε το άπόγευμα.

—Στο «Φουντρόγιαντ»! άναφώνησε η Έμμα ταραγμένη. Όχι, δέβαια, στο «Φουντρόγιαντ»!

Ο Νέλσων την κύτταξε παράξενα. Άσφαλώς άναρωτιόταν, γιά δεύτερη φορά, αν ο Καρακκίο ήταν ποτέ στη ζωή της κάτι περισσότερο από άπλος φίλος.

—Όμολογώ πως μου είναι δυσάρεστο να κρεμάσω έναν άνθρωπο εδώ, τη στιγμή που έχωμε μία κυρία στο καράδι, είπε. Ο Καρακκίο δεν δίστασε να στρέψη τα κανόνια του εναντίον της «Μινέρβας» που ήταν κάποτε δικό του καράδι.

Άς τον κρεμάσουν, λοιπόν, στη «Μινέρβα».

Λίγο πριν απ' τις πέντε, η Έμμα έτρεξε να κρυφτεί στην καμπίνα της. Παρ' όλη την προσπάθεια της, δεν κατόρθωσε να διώξη απ' τα μάτια της φαντασίας της την εικόνα της σκηνής που ξετυλιγόταν εκείνη τη στιγμή στον κόλπο.

Τα έβλεπε όλα τόσο ζωηρά! Σα να δρισκόταν η ίδια εκεί, στο κατάρωμα της «Μινέρβας» κι' έβλεπε, μαζί με το πλήρωμα των δεκαοκτώ καραβιών του Νέλσωνος, τους Ναπολιτάνους ναύτες να κρεμούν τον παλιό τους κυβερνήτη. Με τ' αulti τεταωμένο, άκουσε τον άπαίσιο ήχο των ταμπούρων κι' άνατρίχιασε όταν μία όμοβροντία, που άντήχησε απ' τη μία άκρη του κόλπου ως την άλλη, της έδωσε να καταλάβη πως όλα είχαν τελειώσει. Η τιμή, σκέφθηκε με πικρία, είχε πάρει την ίκανοποίησή της.

—Στο διάβολο η τιμή! φώναξε. Στο διάβολο!

Έμεινε κλεισμένη στην καμπίνα της. Άργα το θράδυ, ο σέρ Ουίλλιαμ γύρισε στο «Φουντρόγιαντ» και πήγε να την δει.

—Πολύ λυπηρή όλη αυτή η ιστορία, είπε κουνώντας μελαγχολικά το κεφάλι του.

—Αυτό δε σ' έμπόδισε να μείνης εκεί ως το τέλος και να τα παρακολουθήσης όλα.

—Άγάπη μου...

—Ναί, ναί. Έγώ σου λέω μάλιστα πως το γλέντησες το θέαμα. Άσφαλώς μισούσες τον Καρακκίολο ως την τελευταία του πνοή.

Ο σέρ Ουίλλιαμ τη χαίδεψε άπαλά στον ώμο με ύφος άφηρημένο.

—Η αλήθεια είναι πως μία εποχή τον ζήλευα τρομερά... Να σου πώ όμως κάτι, Έμμα; Δεν είμαι και τόσο κουτός όσο με νομίζει ο κόσμος. Μου είχατε σκαρώσει ένα παιγνίδι τότε, έσύ και ο Καρακκίο. Το κατάλαβα άμέσως κατόπι.

—Πονηρή άλεπού που είσαι! Ο σέρ Ουίλλιαμ ξερόδηξε με άμηχανία.

—Όχι, όχι, πρέπει να σου πώ την αλήθεια. Η βασίλισσα Μαρία δεν μπόρεσε να κρατήση γιά τον έαυτο της το μυστικό και μου τα έκμυστηρεύθηκε όλα λίγες μέρες μετά το γάμο μας. Έτσι, καταλαβαίνεις, δεν είχα κανένα λόγο να μισώ τον Καρακκίο. Τον λυπήθηκα όσο κι' έσύ.

—Τα είδες όλα. Πές μου, αντίκρυσε το θάνατο γενναία;

—Ναί, άγάπη μου. Γενναία και με πρόδηλη περιφρόνηση γιά τους ανθρώπους που τον δίκασαν. Λίγο πριν πεθάνη, ξεφώνισε μ' όλη του τη δύναμη— έτσι τουλάχιστον μου είπε ο Θώρν: «'Αν εγώ έγκατέλειπα τον βασιλέα, πρώτος εκείνος έγκατέλειψε τη Νεάπολη!» Ήταν τρομερό, και πολύ φοβούμαι πως, αν ο Φερδινάνδος δεν έβρθε το ταχύτερο στη Νεάπολη, πολλοί θα έπηρεσθούν απ' αυτά τα λόγια.

—Πού βρίσκεται ο πεθαμένος; ρώτησε η Έμμα. Το ξέρω πως ήταν προδότης, άλλα θέλελα να τον θάψουν με κάποια άξιοπρέπεια.

—Ναί, άγάπη μου. Γενναία και με πρόδηλη περιφρόνηση γιά τους ανθρώπους που τον δίκασαν. Λίγο πριν πεθάνη, ξεφώνισε μ' όλη του τη δύναμη— έτσι τουλάχιστον μου είπε ο Θώρν: «'Αν εγώ έγκατέλειπα τον βασιλέα, πρώτος εκείνος έγκατέλειψε τη Νεάπολη!» Ήταν τρομερό, και πολύ φοβούμαι πως, αν ο Φερδινάνδος δεν έβρθε το ταχύτερο στη Νεάπολη, πολλοί θα έπηρεσθούν απ' αυτά τα λόγια.

—Πού βρίσκεται ο πεθαμένος; ρώτησε η Έμμα. Το ξέρω πως ήταν προδότης, άλλα θέλελα να τον θάψουν με κάποια άξιοπρέπεια.

—Ναί, άγάπη μου. Γενναία και με πρόδηλη περιφρόνηση γιά τους ανθρώπους που τον δίκασαν. Λίγο πριν πεθάνη, ξεφώνισε μ' όλη του τη δύναμη— έτσι τουλάχιστον μου είπε ο Θώρν: «'Αν εγώ έγκατέλειπα τον βασιλέα, πρώτος εκείνος έγκατέλειψε τη Νεάπολη!» Ήταν τρομερό, και πολύ φοβούμαι πως, αν ο Φερδινάνδος δεν έβρθε το ταχύτερο στη Νεάπολη, πολλοί θα έπηρεσθούν απ' αυτά τα λόγια.

—Πού βρίσκεται ο πεθαμένος; ρώτησε η Έμμα. Το ξέρω πως ήταν προδότης, άλλα θέλελα να τον θάψουν με κάποια άξιοπρέπεια.

—Ναί, άγάπη μου. Γενναία και με πρόδηλη περιφρόνηση γιά τους ανθρώπους που τον δίκασαν. Λίγο πριν πεθάνη, ξεφώνισε μ' όλη του τη δύναμη— έτσι τουλάχιστον μου είπε ο Θώρν: «'Αν εγώ έγκατέλειπα τον βασιλέα, πρώτος εκείνος έγκατέλειψε τη Νεάπολη!» Ήταν τρομερό, και πολύ φοβούμαι πως, αν ο Φερδινάνδος δεν έβρθε το ταχύτερο στη Νεάπολη, πολλοί θα έπηρεσθούν απ' αυτά τα λόγια.

—Πού βρίσκεται ο πεθαμένος; ρώτησε η Έμμα. Το ξέρω πως ήταν προδότης, άλλα θέλελα να τον θάψουν με κάποια άξιοπρέπεια.

—Ναί, άγάπη μου. Γενναία και με πρόδηλη περιφρόνηση γιά τους ανθρώπους που τον δίκασαν. Λίγο πριν πεθάνη, ξεφώνισε μ' όλη του τη δύναμη— έτσι τουλάχιστον μου είπε ο Θώρν: «'Αν εγώ έγκατέλειπα τον βασιλέα, πρώτος εκείνος έγκατέλειψε τη Νεάπολη!» Ήταν τρομερό, και πολύ φοβούμαι πως, αν ο Φερδινάνδος δεν έβρθε το ταχύτερο στη Νεάπολη, πολλοί θα έπηρεσθούν απ' αυτά τα λόγια.

—Πού βρίσκεται ο πεθαμένος; ρώτησε η Έμμα. Το ξέρω πως ήταν προδότης, άλλα θέλελα να τον θάψουν με κάποια άξιοπρέπεια.

—Ναί, άγάπη μου. Γενναία και με πρόδηλη περιφρόνηση γιά τους ανθρώπους που τον δίκασαν. Λίγο πριν πεθάνη, ξεφώνισε μ' όλη του τη δύναμη— έτσι τουλάχιστον μου είπε ο Θώρν: «'Αν εγώ έγκατέλειπα τον βασιλέα, πρώτος εκείνος έγκατέλειψε τη Νεάπολη!» Ήταν τρομερό, και πολύ φοβούμαι πως, αν ο Φερδινάνδος δεν έβρθε το ταχύτερο στη Νεάπολη, πολλοί θα έπηρεσθούν απ' αυτά τα λόγια.

—Πού βρίσκεται ο πεθαμένος; ρώτησε η Έμμα. Το ξέρω πως ήταν προδότης, άλλα θέλελα να τον θάψουν με κάποια άξιοπρέπεια.

—Ναί, άγάπη μου. Γενναία και με πρόδηλη περιφρόνηση γιά τους ανθρώπους που τον δίκασαν. Λίγο πριν πεθάνη, ξεφώνισε μ' όλη του τη δύναμη— έτσι τουλάχιστον μου είπε ο Θώρν: «'Αν εγώ έγκατέλειπα τον βασιλέα, πρώτος εκείνος έγκατέλειψε τη Νεάπολη!» Ήταν τρομερό, και πολύ φοβούμαι πως, αν ο Φερδινάνδος δεν έβρθε το ταχύτερο στη Νεάπολη, πολλοί θα έπηρεσθούν απ' αυτά τα λόγια.

—Πού βρίσκεται ο πεθαμένος; ρώτησε η Έμμα. Το ξέρω πως ήταν προδότης, άλλα θέλελα να τον θάψουν με κάποια άξιοπρέπεια.

—Έκοφαν τη θηλειά και τον έρριξαν στη θάλασσα, άποκρίθηκε ο σέρ Ουίλλιαμ σοβαρά.

—Ω! Μά είναι φρικτό! Φρικτό! Ο σέρ Ουίλλιαμ την κύτταξε καχύποπτα.

—Σα να μου φαίνεται πως ήσουν λιγάκι έρωτευμένη μαζί του, Καί... Ναί, τώρα όμολογώ πως το τέλος του δεν με στενοχώρησε.

Γιά ένα δευτερόλεπτο, το πρόσωπό του πήρε μία έκφραση που θύμιζε στην Έμμα άόριστα τον Γκερέιλ—μιά έκφραση μοχθηρίας και κακίας.

—Και τώρα, η ιδιότροπη μοίρα θέλησε να είναι ο αγαπημένος μας φίλος Νέλσων εκείνος που τον έστειλε στον άλλο κόσμο, πρόσθεσε ο σέρ Ουίλλιαμ.

Η Έμμα άπέφυγε το βλέμμα του. «Περίεργο, σκέφτηκε. Είμαι δέβαια πως δεν έχει καταλάβει τίποτε και όμως το ύφος του δείχνει πως κάτι ύποψιάζεται».

Όλη την έβδομάδα είχε κάνει άνυπόφορη ζέστη στον κόλπο της Νεαπόλεως και στο «Φουντρόγιαντ», εκείνη όμως τη μέρα ένα δροσερό άεράκι φυσούσε άπαλά. Η Έμμα κι' ο Νέλσων είχαν βγη περίπατο με την πολυτελή βάρκα του καραβιού, γιά να χαρούν την εύεργετική δροσιά μετά το μεσημεριανό τραπέζι. Είχαν παρακαλέ-

σει, φυσικά, και τον σέρ Ουίλλιαμ να πάρη μέρος στη μικρή θαλάσσια έκδρομή, άλλα εκείνος είχε άρνηθώ με τη δικαιολογία πως προτιμούσε να μείνη στο «Φουντρόγιαντ», γιά να συζητήση με τον βασιλέα Φερδινάνδο.

—Είμαι πολύ εύχαριστημένη που ο Φερδινάνδος τ' άποφάσισε έπιτέλους να γυρίση στη Νεάπολη με τον Φούτ, είπε η Έμμα.

Ο Νέλσων συμφώνησε κουνώντας

το κεφάλι. Κι' οι δύο τους ήταν ίκανοποιημένοι με την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα. Ο Φερδινάνδος—που είχε τώρα έγκαταστήσει την Αύλη του στο «Φουντρόγιαντ»— είχε φθάσει στον κόλπο της Νεαπόλεως άκριβώς στην ώρα γιά να παρευρεθώ στην πτώση του Σάν Έλμο. Οι ένεν-ήντα χιλιάδες άντρες του Πάλλιο τον είχαν ύποδεχθώ έξω απ' τον κόλπο με δάρκες και καΐκια.

—Χαίρομε που ο Χάμιλτον δεν ήρθε μαζί μας άπόψε, συνέχισε η Έμμα. Έχω να σου άναγγείλω ένα νέο. Φαντάζομαι πως αυτή τη στιγμή ο Φερδινάνδος το λέει του Χάμιλτον. Έγώ όμως ήθελα να το άκούσης άπό μένα και νάμαστε μόνοι όταν θαν σου το έλεγα.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

—Κι' εγώ έχω κάτι να σου πώ, είπε ο Νέλσων και μία ρυτίδα αύλακωσε το μέτωπό του. Άς έλπισώμε πως τα δικά σου νέα είναι πιό εύχάριστα απ' τα δικά μου.

Εικονογράφησης Χρ. Κουσέντου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

ΤΟΥ Σ. KENYON

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Τον Μάιο του 1781, η Έμμα Χάρτ, μία νέα έντε-λώς άμόρφωτη, με όμορφή εκθαμβωτική και παρελθόν όχι άμεμπτο, γνωρίζεται τυχαία με τον Ουίλλιετ Παίην. Από την γνωριμία αυτή άρχίζει μία νέα φάση της ζωής της. Μπαίνει σ' έναν κύκλο γλεντζέδων άριστοκρατών και συνδέεται πρώτα με τον Ουίλλιετ Παίην και κατόπιν μ' ένα φίλο του, τον σέρ Χένρυ Φέδερ-στον. Έκει γνωρίζεται με τον Τσαρλς Γκερέιλ, ά-νεσιό του πρεσβυτή της Άγγλιας στη Νεάπολη. Ο Γκερέιλ, γοητευμένος από τη γνωριμία της, την παίρνει στο σπίτι του, στο Λονδίνο, μαζί με τη μητέρα της, την κ. Κάντογκαν. Η Έμμα γίνεται έρωμένη του. Άλλα

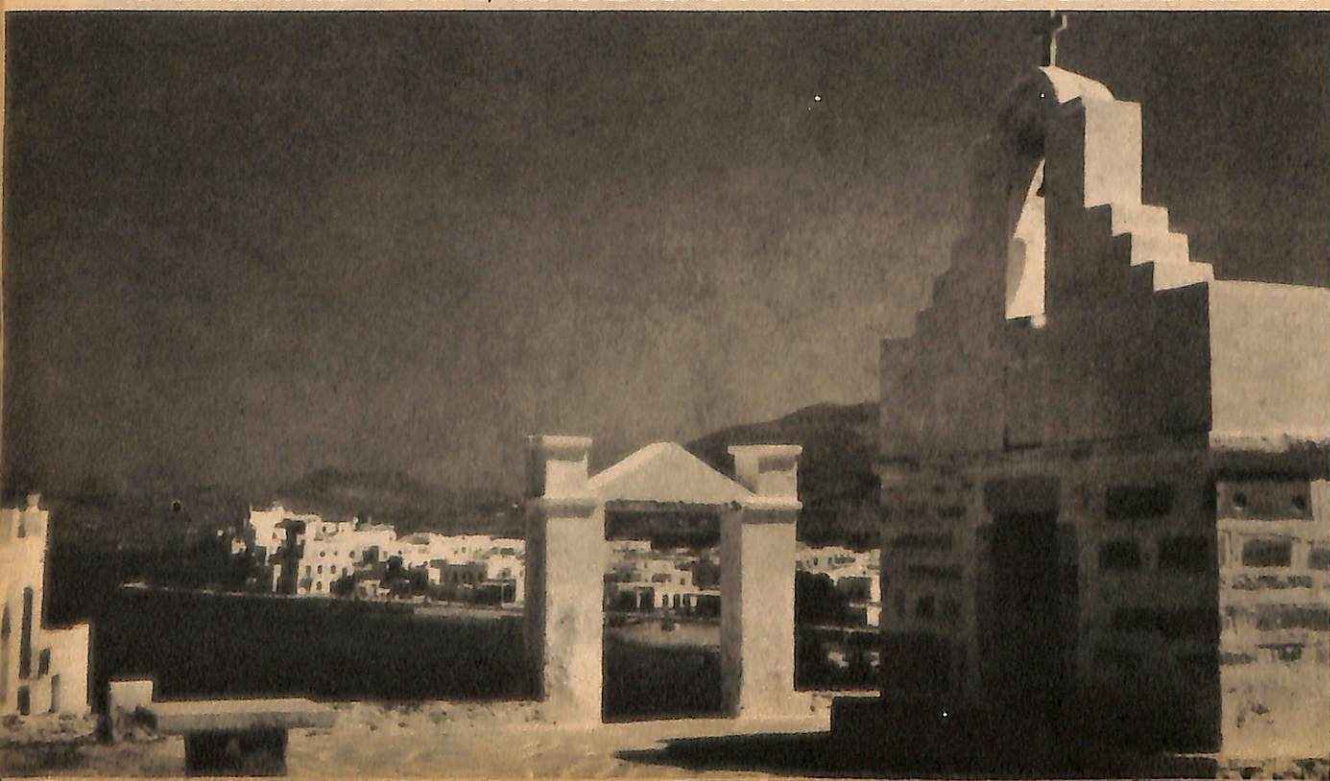
ΠΑΡΟΣ

Ένα ρυριστικό ξενοδοχείο μέ υψς Παριανού σπιτιού

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟΜΥΛΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΚΤΟ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ ΚΑΙ Η ΠΑΡΟΙΚΙΑ

ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ, ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «ΠΑΝΔΡΟΣΟΣ» ΚΑΙ ΕΝΑ ΕΞΟΙΚΛΗΣΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥ

Όταν, κάποτε, ο Πάριος Ιαμβογράφος 'Αρχιλόχος αναγκάστηκε να αφήσει το γενέθλιο νησί του για να πάει στην Θάσο, όπου ιδρύθηκε αποικία των συμπατριωτών του, έκλαιγε, μās λένε οι Ιστορικοί, γιατί θα έχανε τὰ ώραία.. σūκα πού είχε συνηθίσει να τρώη.

Ο έπισκέπτης τής Πάρου έχει να ιδή ένα πλήθος μνημείων, έρειπίων και λειψάνων πού πιστοποιούν ένα ένδοξο Ιστορικό παρελθόν. Θά ήταν όμως άπαράδεκτο να μιλήσει κανείς για τὸ νησί χωρίς να αναφέρει τὴν Καταπολιανή του, τὸν περίφημο παλαιохριστιανικό ναό τής 'Εκατονταπυλιανής, πού χτίστηκε τὴν ἐποχή τοῦ 'Ιουστινιανού κι ἀποτελεῖ, ἀληθινά, ένα στολίδι τής Πάρου.

Γενικά, οἱ δυνατότητες για μιὰ ἀνετή και πλούσια σέ προσφορές διαμονῆ στὸ όμορφο νησί τής Πάρου είναι πολλές. Πολλοὶ είναι και οἱ έπισκέπτες. Κι ἀκριδώς για χατήρι τους, ἡ ὑπηρεσία Τουρισμοῦ ἀπεφάσισε τὴν ίδρυση ενός τουριστικοῦ ξεναδοχείου.

Λένε ότι ο τουρισμός είναι «δίκκοπο μαχαίρι». Και ὑπονοοῦν, προφανώς, ότι ἡ τουριστική ἀξιοποίηση

ένος τόπου είναι δυνατόν να τοῦ μεταβάλει τὸν χαρακτήρα. Ένα χωριό, λ.χ., πού φημίζεται για τὶς φυσικές του καλλονές, ἀποκτὰ με τὴν ἐπιτυχία τής τουριστικής προσπάθειας ἑκτακτη κίνηση ἐπισκεπτῶν και ὠραία κτίσματα, είναι όμως πιθανόν να χάσει τὴν ὑποβλητική ἡρεμία τοῦ τοπίου του, ἀκριδώς γιατί έχει ἤδη πολλοὺς ἐπισκέπτες και ἐπαναστατικά οἰκοδομήματα.

Αὐτὸ βεβαίως συμβαίνει όταν, ἀντὶ να ἐπιδιωχθῇ ἡ ἀφομοίωση τής παρουσίας τοῦ ξένου στὸ περιβάλλον, γίνεται προσαρμογή τοῦ τόπου στὴν νοοτροπία τῶν ἐπισκεπτῶν. Χρειάζεται, λοιπόν, προσεκτική μελέτη προκειμένου ένας τόπος να ἀποκτήσει τὰ στοιχεία ἐκεῖνα πού χαρακτηρίζονται ὡς τουριστική πρόδος. Τέτια μελέτη είναι αὐτὴ πού έγινε για να ἀνεγερθῇ τὸ τουριστικό ξενοδοχείο τής Πάρου.

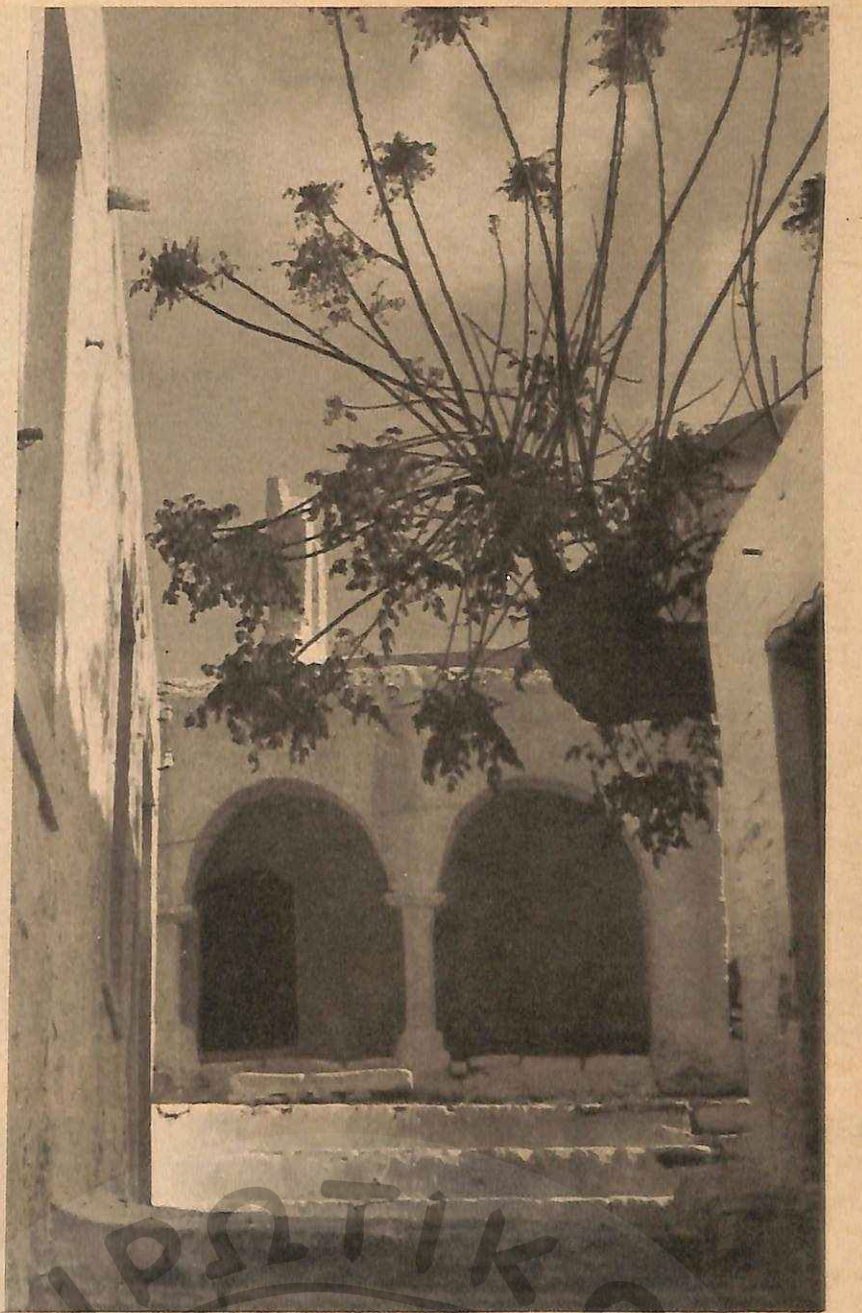
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΩΣΗ

Ἡ ἀνέγερσή του ἄρχισε ἀπὸ τὸν περασμένο 'Ιανουάριο. Κτίζεται κοντὰ στὸ ξενοδοχείο «Πάνδροςος», στὴν

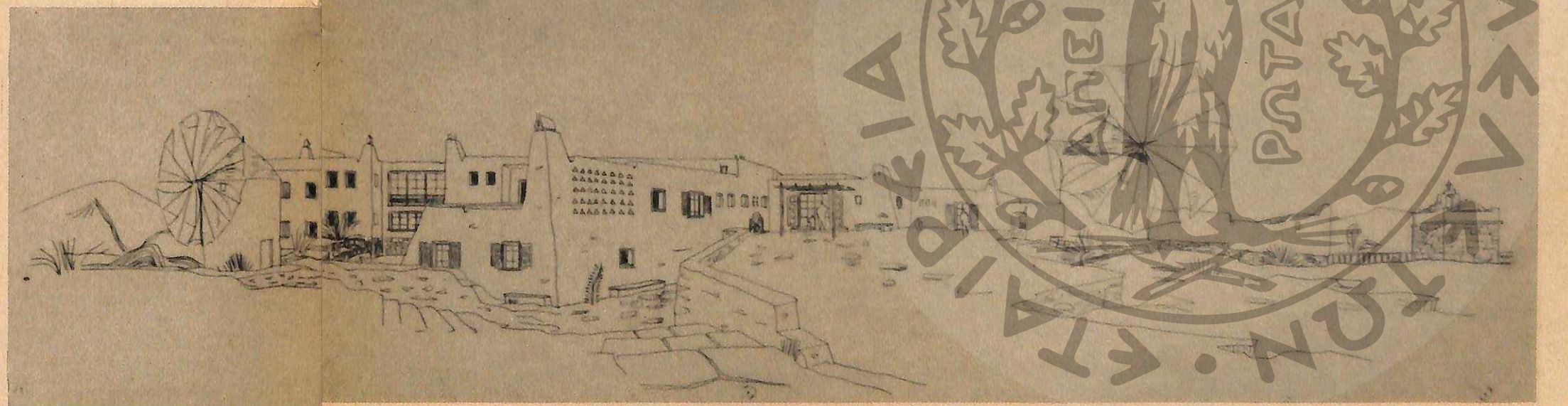
'Αγία Ἄννα. Ἡ ὅλη του ἐμφάνιση τῶσιν ἀπὸ ἀρχιτεκτονικής ἀπόψεως ὅσον και ἀπὸ πλευρᾶς ἐπιπλώσεως και διακοσμήσεως είναι μελέτη τοῦ γνωστοῦ ἀρχιτέκτονα κ. Κ. Καψαμπέλη, ὁ ὁποῖος με ἐπιτελεῖον ειδικῶν τεχνικῶν ἐργάζεται για να δημιουργήσει στὴν Πάρο ένα οἰκοδομικό κομψοτέχνημα. Τὸ γεγονός ότι ὑπὲς ἐνίσια κατεύθυνση ξεκινάει ἡ ἐκπόνηση τῶν σχεδίων δχι μόνο για τὸ ἀρχιτεκτονικό μέρος τοῦ ἔργου, ἀλλὰ και για κάθε του λεπτομέρεια, ἀποτελεῖ πολὺ ἐπιτυχή συνδυασμὸ ἀρμοδιότητων, με ἄριστα αἰσθητικά ἀποτελέσματα.

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΡΙΑΝΟ ΣΠΙΤΙ

Στὴν 'Αγία Ἄννα δὲν πρόκειται να ὑψωθῇ κτιριακὸ μεγαθήριο. Τὸ ξενοδοχείο θά είναι ένα μεγάλο παριανὸ σπiti· ένα κτίσμα πού θα ἀκολουθῇ τὴν ἐξαιρετή, ἀπλή γραμμὴ τής λαϊκῆς ἀρχιτεκτονικής. Θά ὑπάρχει, φυσικά, ἡ μοντέρνα γραμμὴ, δὲν θά ἔχη όμως ἰδιαίτερη παρουσία, ἀλλὰ θά είναι πλάσμενὴ με τὴν τοπική γραμμὴ, ἡ ὁποία και θά κυριαρχῇ. Τὸ κτίριο θά είναι προσ-

ΜΙΑ ΠΛΕΥΡΑ τοῦ ναοῦ τοῦ 'Αγ. Κωνσταντίνου (ἐπάνω) —μιάς ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ἐκκλησίες πού στολίζουν τὸ ἡλιόλουστο νησί τοῦ Αἰγαίου. Κάτω: Παραστατικό σχεδιάγραμμα τοῦ νέου παραθαλάσσιου τουριστικοῦ ξενοδοχείου, τοῦ ὁποῖου ἡ κατασκευή θά περατωθῇ ἐντὸς τοῦ θέρους.

αρμολογία στην μορφολογία του εδάφους, για να μην προκαλή αισθητικές αντιδράσεις. Θα είναι κλιμακωτό — με ταράτσες — όπως παρουσιάζεται ο γύρω χώρος. «Σοβαριστό» απ' έξω, με δεράντες και χαγιάτια από ξύλο, θα έχει προσανατολισμό καλό και θέα ανοιχτή. Δεν είναι μέσα στο χωριό, ούτε όμως και μακριά του. Βλέπει στο λιμάνι και είναι θεατό από τα πλοία που φθάνουν στο νησί.

Τα σχέδια έγιναν αφού ελήφθησαν υπ' όψιν και τρία υπάρχοντα πλησίον κτίσματα, που θα αποτελέσουν ένα σύνολο με το ξενοδοχείο. Τα κτίσματα αυτά είναι δύο μύλοι και μία γραφική εκκλησούλα. Οι μύλοι, μεταξύ των οποίων βρίσκεται το κτίριο, θα διασκευασθούν, ώστε να αποτελέσουν επίσης κομμάτι και ευχάριστα μέρη του κτιριακού συνόλου.

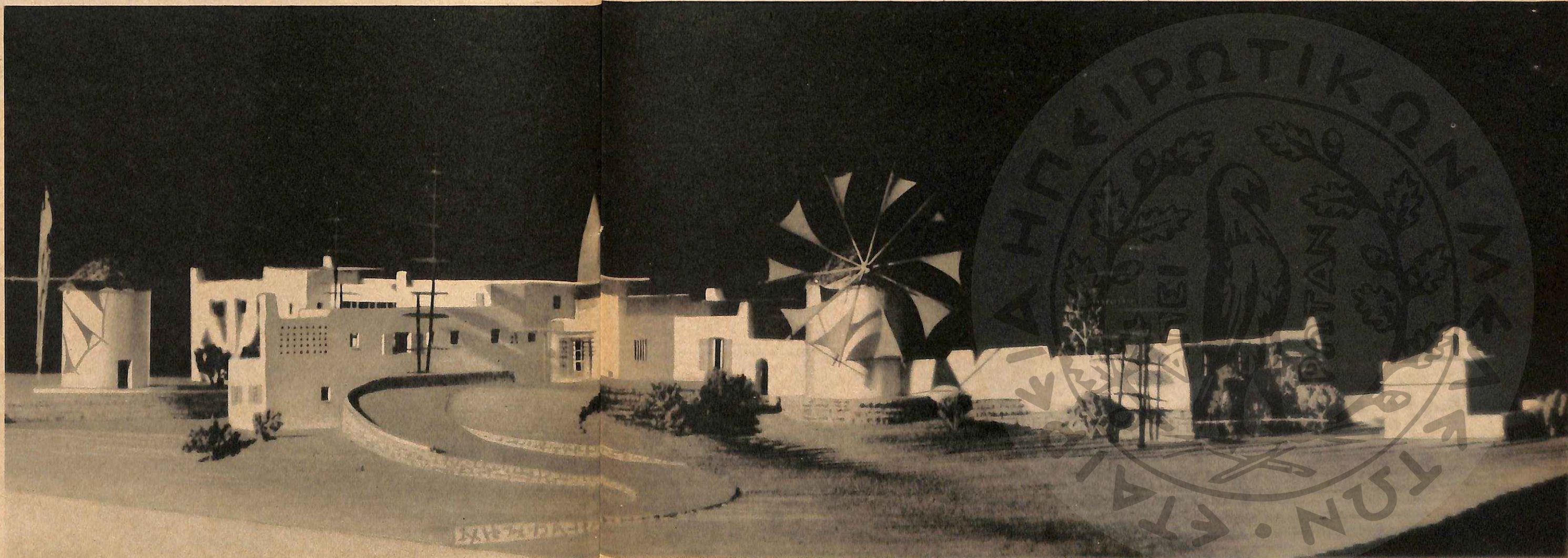
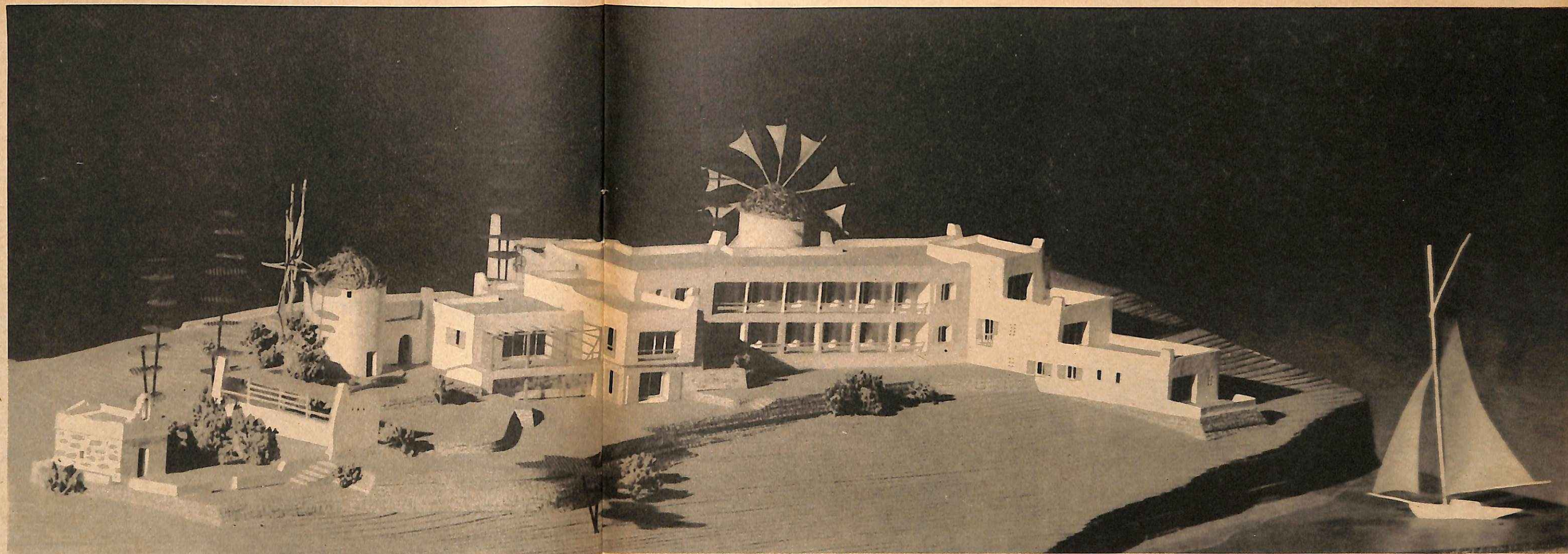
ΑΝΕΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Το τουριστικό ξενοδοχείο της Πάρου θα είναι μονόροφο, αλλά και με δύο όροφος σε ώριμα σημεία, ανάλογα της μορφής του εδάφους. Θα διαθέτει 40 κλίνες σε είκοσι δύο δωμάτια (άλλα με δύο, άλλα με μία). Θα έχει μεγάλη τραπέζα, ευρύχωρο λιβινγκ - ρουμ, ιδιαίτερα αναπυγμένους βοηθητικούς χώρους (ψυγεία για αποθήκευση τροφίμων κλπ.) καθώς και διαμερίσματα για το προσωπικό. Γενικώς θα προσφέρει, δι.τι πληρέστερο και καλύτερο υπάρχει στα σύγχρονα τουριστικά ξενοδοχεία. Η επίπλωσή του, η οποία θα κοστίσει 300.000 περίπου δραχμές, θα γίνει με βάση την υφιστάμενη επίπλωσή, σε ρυθμό που να ανταποκρίνεται προς την αισθητική εμφάνιση του κτιρίου. Η προϋπολογισθείσα δαπάνη ανέγερσης φθάνει τα 2,5 εκ. δρχ., προβλέπεται δε να είναι έτοιμο προς το τέλος του καλοκαιριού.

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ

Με το νέο έπιτευγμα της τουριστικής μας προσπάθειας, είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί και μια όρθη άποψη για την αποστολή των ξενοδοχείων του τύπου αυτού. Τέτια ξενοδοχεία δεν κτίζονται για να καλύψουν τις στεγαστικές ανάγκες όλων των επισκεπτών. Και για να αναφερθούμε στην προκειμένη περίπτωση, με σαράντα άτομα διετέθη όλος ο προσφερόμενος για διαμονή χώρος στο νέο ξενοδοχείο της Πάρου. Οι επισκέπτες του νησιού θα είναι ασφαλώς περισσότεροι. Προς τί, λοιπόν, η εκ πρώτης όψεως υπερβολική σε σύγκριση με τη στεγαστική ικανότητα συγκέντρωση τουριστικού ενδιαφέροντος σε ένα τέτοιο ξενοδοχείο; Η απάντηση είναι απλή: Οι πολλοί επισκέπτες θα εξυπηρετηθούν και άλλου για διαμονή. Το ξενοδοχείο θα είναι το κέντρο της τουριστικής ζωής. Εκεί θα πάει ο ξένος για φαγητό ή ποτό σε ωραίο περιβάλλον. Με λίγα λόγια, δηλαδή, το ξενοδοχείο θα είναι μια βίτρίνα του τουρισμού της χώρας, ενώ συγχρόνως θα αποτελέσει υπόδειγμα προς μίμηση για την ιδιωτική πρωτοβουλία.

ΜΑΚΕΤΤΑ για το μεγάλο τουριστικό ξενοδοχείο της Πάρου που ανοικοδομείται με γοργό ρυθμό. Η αρχιτεκτονική του νέου ξενοδοχείου — με τα μεγάλα παράθυρα, τους ανέμους και το εκκλησάκι — ταιριάζει στο οικοδομικό πνεύμα του νησιού. Έπάνω: Άποψη από τη γαλάζια θάλασσα. Κάτω: Πώς φαίνεται από τον δρόμο.

ΚΑΝΕΙ ΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ... ...ΝΑ ΓΕΛΟΥΝ ΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ

‘Η άπλη ζωή του ζωγράφου Νόρμαν Ρόκγουελ

«ΤΟ ΚΟΤΣΟΜΠΟΛΙΟ», ο περίφημος πίνακας του Ρόκγουελ, που έδημοσιεύθη στο εξώφυλλο του περιοδικού «Σάτερνταϊν Ήβινγκ Πόστ» το 1948. Ο Νόρμαν Ρόκγουελ ζωγράφισε τον εαυτόν του ως ατό θύμα (δεύτερος και τρίτος εκ δεξιών στην τελευταία σειρά), γιατί δεν θέλει να πικράνη κανέναν με το χιούμορ των έργων του. Τα υπόλοιπα πρόσωπα του πίνακος είναι γείτονες, φίλοι και γνωστοί του.

Μια εικόνα αξίζει περισσότερο από χίλιες λέξεις, λέει ένα δημοσιογραφικό ρητό. «... Και περισσότερο από χίλια δολάρια», συμπληρώνει ο οικονομικός διευθυντής του μεγαλύτερου εικονογραφημένου αμερικανικού περιοδικού, του «Σάτερνταϊν Ήβινγκ Πόστ», όταν μιλά για τα έργα του Νόρμαν Ρόκγουελ. Το «Πόστ», όπως το αποκαλούν χάριν εύκολίας οι Άμερικανοί, είναι το παλαιότερο και δημοφιλέστερο εβδομαδιαίο περιοδικό των Ηνωμένων Πολιτειών. Ίδρύθηκε, με άλλον τίτλο, το 1728. Πέρασε από τα χέρια του μεγάλου Αμερικανού διανοομένου, πολιτικού και επιστήμονος Βενιαμίν Φραγκλίνου για να φθάσει, το 1821, στα χέρια της οικογενείας η οποία και σήμερα άκμει το διευθύνει, και η οποία του έδωσε τον σημερινό του τίτλο. Η παράδοση απαιτεί να συνεργάζονται με το «Πόστ» μόνοι φθασμένοι λογοτέχνες και καλλιτέχνες. Η χρησιμοποίηση ενός κειμένου ή ενός σκίτσου στο «Πόστ» ήταν τίτλος τιμής για τον συγγραφέα ή καλλιτέχνη, το δε εξώφυλλο του περιοδικού αποτελούσε την κορωνίδα της δημιουργίας ενός γνωστού και εξαιρετικού καλλιτέχνη, και πολλοί ήταν εκείνοι οι οποίοι προσπαθούσαν χρόνια να «πλάσσουν» ένα εξώφυλλο στο «Πόστ» χωρίς να το επιτύχουν.

Πριν από σαράντα ακριβώς χρόνια, τον Φεβρουάριο του 1916, ένας νεαρός έφθασε στα γραφεία του περιοδικού. Μόλις 22 ετών, κουβαλούσε έναν χαρτοφύλακα γεμάτον σχέδια. Είπε ότι λέγεται Νόρμαν Ρόκγουελ. Αράδιασε τα έργα του στο γραφείο ενός συντάκτη, εξηγώντας ότι είχε την φιλοδοξία να πουλήσει ένα από αυτά στο «Πόστ». «Οχι, βέβαια, για τις μέρα σελίδες. Για το εξώφυλλο».

Ο συντάκτης έγλεσε. Αυτό που ζητούσε ο άγνωστος νεαρός ήταν αντίθετο προς την παράδοση. Κανένας, μα κανένας άσημος σκιτσογράφος δεν είχε καταφέρει να άνεδη μονομιάς όλα τα σκαλοπάτια της δόξης... Ο συντάκτης παρέπεμψε ευγενικά τον νεαρό Ρόκγουελ σε έναν από τους διευθυντές. Ο διευθυντής έγλεσε. «Οχι όμως με τα σχέδια του Ρόκγουελ για το ατομικό του μέλλον, αλλά με τα σχέδια που του παρουσίασε ο νεαρός καλλιτέχνης στο χαρτί. Το λεπτό χιούμορ του Ρόκγουελ και η ολοζώντανή του τεχνική είχαν συναρπάσει τον διευθυντή. Σε λίγα λεπτά, η παλαιά παράδοση του περιοδικού είχε πάει περίπατο. Με ένα τσέκ στην τρέπη, ο Νόρμαν Ρόκγουελ είχε φθάσει στην κορυφή.

Σε μια εποχή, που τα εξώφυλλα των περισσότερων περιοδικών συναγωνίζονται ποιο να παρουσιάσει τα ωραιότερα και πιο άψυχα «πιν-άπ γκέρλ» και που όσο πιά... ημίγυμνο είναι το μοντέλο του εξωφύλλου, τόσο πιο πολλή πέρση θεωρείται ότι έχει, ο Νόρμαν Ρόκγουελ είναι ζήτημα αν έχει σχεδιάσει πέντε - δέκα εξώφυλλα που να παρουσιάζουν όμορφες γυναίκες. Και τα 322 εξώφυλλα του «Πόστ», τα οποία έχει σχεδιάσει κατά την διάρκεια της συνεργασίας του με το περιοδικό, από το πρώτο που τόσο θριαμβευτικά πούλησε το 1916 μέχρι το τελευταίο, που έδημοσιεύθη προ ολίγων εβδομάδων, παρουσιάζουν την καθημερινή ζωή του κοινού ανθρώπου, τις χαρές του και τις λύπες, τα μικροσυμβάντα που ποικίλλουν μια ζωή ρουτίνας, χωρίς μεγάλες στιγμές, χωρίς φανταχτερά λούσα, χωρίς απίθανες γόσσες ή φανταστικούς καρδιοκατακτητές. Ο Νόρμαν Ρόκγουελ βρίσκει τα θέματά του στον πολυσύχναστο δρόμο, στα καφενεία, στα κουρεία, στην έξοχη. Τον τραβά η οικογενειακή ζωή, η γάτα και το καναρίνι, το παιδί και ο έφηβος, η γκρίνια της νοικοκυράς όταν ο τσασκισμένος από την δουλειά σύζυγος γυρνά στο σπίτι και κάνει καμιά άπροσεξία. Το χιούμορ του δεν έχει ποτέ κακία, ούτε κάνει επίδειξη πνεύματος ή ανωτερότητας, όπως συνηθίζουν να κάνουν πολλοί σκιτσογράφοι. Και όταν άκμει το θέμα του είναι τέτιο, που αναγκάζεται να παρουσιάσει κάποιο «θύμα», βρίσκει τρόπο να παρουσιάσει τον εαυτό του ως το θύμα, όπως έκανε στο περίφημο σκίτσο του με τον τίτλο «Κουτσομπολιό», που δημοσιεύθηκε στο «Πόστ» το 1948. Στο σκίτσο αυτό κανείς δεν κάνει κακό σε κανέναν, και το «θύμα» είναι ο ίδιος ο Ρόκγουελ.

Έγγονος μετανάστου από την Αγγλία, ο οποίος ήταν πολύ καλός ζωγράφος, και γιός έρασιτέχνη ζωγράφου, ο Νόρμαν Ρόκγουελ ήταν φυσικό να αγαπήσει την ζωγραφική από τα παιδικά του χρόνια. Στο σχολείο δεν τα πήγαινε καλά. Ακόμη και στο μάθημα της ζωγραφικής δεν έπαιρνε καλούς βαθμούς, γιατί δεν μπορούσε ποτέ να ζωγραφίσει αυτό που του ζητούσε ο δάσκαλος. Όπως λέει ο ίδιος, γρήγορα είδε πως δεν ήταν πιασμένος για Ρεμπραντ ή Μιχαήλ Άγγελος. Σε ηλικία 17 ετών έκανε τις μακέττες για την εικονογράφηση ενός παιδικού περιοδικού, ενώ στα 22 του χρόνια έκανε το εξώφυλλο ενός επαρχιακού περιοδικού για τους προσκόπους αν-

τι πενήντα δολλαρίων τον μήνα. Σήμερα τα εξώφυλλα του κοστίζουν 2 - 3 χιλιάδες δολάρια το ένα.

Όπως και στα έργα του, έτσι και στην ζωή του, ο Νόρμαν Ρόκγουελ δεν είναι ούτε υπερόπτης, ούτε προσποιητός. Ζή σ' ένα μικρό χωριουδάκι της πολιτείας Βερμόντ, με την γυναίκα του και τα τρία τους παιδιά, και ζωγραφίζει σε μια μεγάλη αποθήκη, χωρίς περίπολο «στούντιο» ή μοντέρνο φωτισμό.

Πολλές φορές ρώτησαν τον Ρόκγουελ για τις απόψεις του στον άφορα την τέχνη του. «Άλλοι λένε ότι βλέπουν «κοινωνική σημασία» στα έργα του, άλλοι τα ερμηνεύουν σαν έκδηλωση της νοστορπίας του αιώ- νος μας.

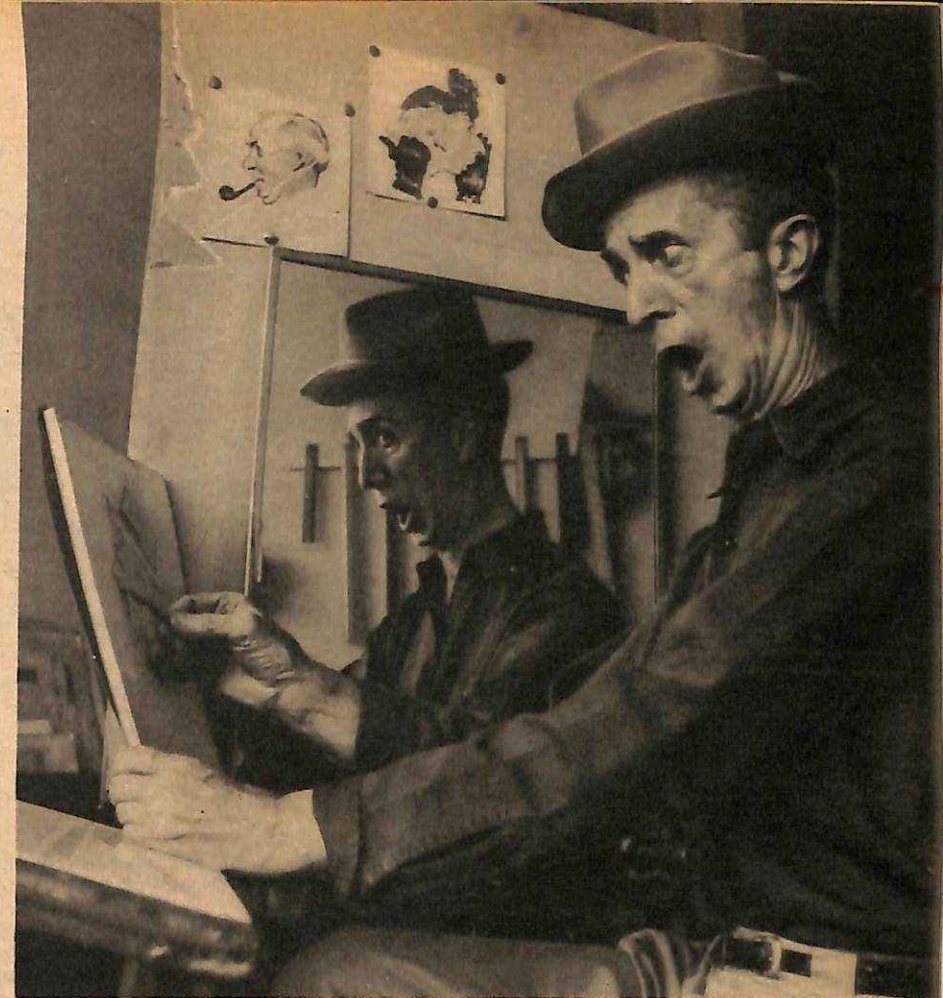
«Δεν είμαι τίποτ' άλλο από ένας απλός παραμυθάς», τους απαντά με ένα χονόγελο. «Ίσως αυτό να μη συμβιβάζεται με την υψηλή τέχνη, την οποία προσπαθείτε να μου αποδώσετε, είναι όμως η αγαπημένη μου απασχόληση. Προσπαθώ, κάθε φορά που ζωγραφίζω, να κάνω τον κόσμο να χαμογελάσει, να διασκεδάσει με τον εαυτόν του. Δεν ανάζητώ το έμπυθιον, αφήνω την εικόνα μου έτσι, χωρίς ήθηκό διδάγμα. Τι τα θέλετε, η ζωή είναι αρκετά τραγική και αρκετά δύσκολη, ώστε ένα διασκεδαστικό στιγμιότυπο, που προκαλεί ένα φευγαλέο χαμόγελο, να είναι αρκετό για μένα.

Πολλοί νεαροί σκιτσογράφοι ζητούν την συμβουλή του. Σ' αυτούς, ο Νόρμαν Ρόκγουελ απαντά: «Αν θέλετε να επιτύχετε, δουλέψτε πολύ. Όχι μόνον με το πινέλο και τα χρώματά σας, αλλά και με το μυαλό σας. Κάθε σας έργο να είναι εμπνευση δική σας και όχι πνευματικό παιδί ενός συμβούλου σας.

Ο Νόρμαν Ρόκγουελ είναι σήμερα 62 ετών. Ομολογεί ότι η σκληρή δουλειά τον κουράζει. Θέλει να αποσυρθεί πιά. «Όλο λέει ότι ο πίνακας τον οποίον ζωγραφίζει, είτε είναι για το «Πόστ», είτε για το ημερολόγιο των προσκόπων των Ηνωμένων Πολιτειών, το οποίον εικονογραφεί επί 25 χρόνια κάθε χρόνο δωρεάν, θα είναι ο τελευταίος του. Σαν αληθινός καλλιτέχνης που είναι, δεν μπορεί να κρατήσει την υπόσχεση — ή, μάλλον, την απειλή του. «Όλο και παρουσιάζει κάτι καινούργιο. Πρό μηνός, περίπου, ανήγγειλε και πάλι την αποχώρησή του. Έπειδή όμως ξέρεi τον εαυτό του, και έπειδή έχθρεύεται τόσο πολύ το ψέμα, την ανήγγειλε με τα εξής λόγια:

«Μέχρις ότου αλλάξει γνώμη, ο Νόρμαν Ρόκγουελ θα ζωγραφίζει μόνο για δική του ευχαρίστηση».

Κ. Γ. Κ.

ΣΚΙΤΣΑΡΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ για τον πίνακα «Το κοτσομπολιό», ο Νόρμαν Ρόκγουελ κάνει διάφορους μορφασμούς μπροστά στον καθρέφτη του μέχρις ότου επιτύχει ακριβώς την έκφραση που θέλει.

Φωτ. Wrinch — Schulz — Camera Press

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ δημιουργίες του Ρόκγουελ, που έδημοσιεύθη το 1951, δείχνει τις δυσκολίες ενός πατέρα, ο οποίος προσπαθεί να εξηγήσει στον γιό του την σεξουαλική ζωή του ανθρώπου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ROSEMARY KUTAK

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Η Μπάρμπαρα, νέα, όχι και πολύ όμορφη, αλλά πολύ καλή και έξυπνη, ζή πανευτυχής με τον άντρα της — τον πλούσιο δικηγόρο Φίλιπ Μίνερ — με την κορούλα της Ντέμπυ και τον μικρό Τζων (γιού του άντρός της απ' τον πρώτο γάμο του). Ένα μυστηριώδες τηλεφώνημα έρχεται μία μέρα να ταράξει την ειρήνη της. Κάποιος γιατρός Κάσελμαν τηλεφωνεί στο σπίτι για να ειδοποιήσει τον Φίλιπ Μίνερ πως εις ώρα του ραντεβού στην κλινική έλλοιξε. Η Μπάρμπαρα άνησχε. Ήδη από το πρωί εκείνης της μέρας έχει ένα κακό προαίσθημα πως ένας κίνδυνος τρομερός την απειλεί. Η έντυπωση αυτή της δημιουργήθηκε από κάτι παράξενα λόγια που της είπε η φίλη της, η Σίσι Χάμπερ το μεσημέρι που οι δυο τους έπαιζαν μαζί σ' ένα λωτοτάβιο. Ήταν φανερό πως η Σίσι είχε προσπαθήσει να την προειδοποιήσει με τρόπο για μία επικείμενη συμφορά. Τρομερά ανήσυχη, η Μπάρμπαρα, δλονόναχη στο σπίτι της σκέπτεται που μπορεί να τηλεφωνήσει για να μάθει ποιος είναι ο κίνδυνος που την απειλεί.

3

Η κυρία Χάμπερ λείπει, κυρία. Είπε πως μπορεί να μη φάει εδώ το βράδυ.

Ω, καλά, Λούσυ. Ευχαριστώ.

Η Μπάρμπαρα ξαναγύρισε στο σπίτι της, απελπισμένη. Ένιωθε τον έαυτό της όλοναχο στον κόσμο. Δεν άντεχε άλλο, συλλογίστηκε. Πρέπει άμεσα να βρω κάποιον που ξέρει να μου πει τι ακριβώς συμβαίνει.

Σκέφτηκε τη Μώντ Λάντμπρουκ. Η Μώντ ασφαλώς θα ήξερε, αλλά σπανιότατα βρισκόταν στο σπίτι της τ' απόγευμα. Έξ άλλου, η Μπάρμπαρα δεν ήθελε να καταφύγει για ένα τέτοιο ζήτημα στη γυναίκα του Σκότ. Η ιδέα της ήταν μάλλον δυσάρεστη.

Τότε ο νους της πήγε στον Τζέφ Χάλασεϋ. Θα ήταν το φυσικότερο πράγμα στον κόσμο να ρωτήσουν τον Τζέφ. Τον καιρό που ο Σκότ κι ο Φίλ έκαναν ακόμη τα πρώτα βήματα της καριέρας τους στο γραφείο των Λάντμπρουκ και Χάλασεϋ, συχνά την παρακαλούσαν να ζητάει τη συμβουλή του Τζέφ για τη διαδικασία που έπρεπε ν' ακολουθήσουν σε διάφορες υποθέσεις κι ο Τζέφ ήταν πάντοτε εξυπηρετικώτατος.

Έτρεξε στο τηλέφωνο και ξαναπήρε την 'Αμέλια. 'Υστερ' από ένα λεπτό η ευχάριστη και ήρεμη φωνή του μεγαλύτερου συνεταίρου του δικηγορικού γραφείου έφτασε ως τ' αυτιά της, κάνοντάς την να ντραπή για τους ύστερικούς της φόβους.

—Γεια σου, Μπάρμπαρα. Πώς είσαι;

—Τζέφ, έχω εδώ ένα μήνυμα για τον Φίλ, απ' το γραττό Κάσελμαν. Μήπως έχεις ιδέα περί τίς προκειται;

—Μη... ναι, ξέρω.

Η φωνή του Τζέφ ακούστηκε τώρα διστακτι-

κή και, μονομιάς, οι ανησυχίες της Μπάρμπαρα θέρριψαν ξανά.

—Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχής, Μπάρμπαρα, συνέχισε ο Τζέφ. Δεν είναι τίποτε σοβαρό...

—Εγώ όμως ανησυχώ, Τζέφ. Έγιναν σήμερα το πρωί μερικά παράξενα πράγματα... Τζέφ, θέλω να μου πής την αλήθεια. Συμβαίνει τίποτε με τον Φίλ; Πρόκειται να του κάνουν καμιά χειρουργική; Δεν είναι σωστό να μου το κρύβετε, είπα η Μπάρμπαρα.

Δεν μπόρεσε να συγκρατήσει το λυγμό που την έπνιγε.

—Όχι, Μπάρμπαρα, δεν πρόκειται για τον Φίλ. Μην ανησυχής. Ο Φίλ είναι πολύ καλά στην υγεία του.

Ακολούθησε μία σιωπή τόσο μεγάλη, που για μία στιγμή η Μπάρμπαρα νόμισε πως κάποιος τρίτος είχε διακόψει την τηλεφωνική σύνδεση. Τέλος, ο Τζέφ είπε:

—Νομίζω πως πρέπει να σου πω την αλήθεια, Μπάρμπαρα. Ο Φίλ έλεγε πως ήταν προτιμότερο να περιμένουμε να δούμε την εξέλιξη που θα έπαιρναν τα πράγματα, αλλά καταλαβαίνω πως είσαι ικανή ν' αρρωστήσεις απ' την ανησυχία σου και γι' αυτό είναι καλύτερα να ξέρεις... Ο Κάσελμαν είναι ένας απ' τους ψυχιάτρους του 'Ωκλου. Σκοπεύουν να δοκιμάσουν μία καινούργια θεραπεία με «μετραζόλ»...

Η Μπάρμπαρα ένωσε τόση ανακούφιση ακούγοντας τις πρώτες λέξεις, που δεν πρόσεξε το τέλος της φράσεως. Ο Κάσελμαν ήταν ένας απ' τους ψυχιάτρους του 'Ωκλου. Αυτό σημαίνει πως όλη αυτή η ιστορία είχε κάποια σχέση με την Εύα... Την καμμένη την Εύα, που ζούσε τόσα χρόνια κλεισμένη σ' έναν κόσμο δικό της. Ακόμη κι' αν ήταν άρρωστη, ακόμη κι' αν είχε ανάγκη από κάποια ειδική θεραπεία, η Εύα δεν θα υπέφερε... Δεν είχε επομένως καμιά ιδιαίτερη σημασία αν οι γιατροί θα της έκαναν αυτήν ή την άλλη θεραπεία.

Ξάφνου όμως η Μπάρμπαρα ξεχώρισε έναν τόνο ανησυχίας στη φωνή του Τζέφ και τέντωσε άμέσως τ' αυτί.

—Τι έννοεις, Τζέφ; Δεν κατάλαβα καλά. Τι είναι αυτή η θεραπεία με «μετραζόλ»;

—Αυτό ακριβώς σου λέγα, Μπάρμπαρα. Το χρησιμοποιούσαν με καλά αποτελέσματα σ' άλλες περιπτώσεις... αν και οι γιατροί βρίσκονται ακόμη στο πειραματικό στάδιο.

—Μά Τζέφ, νομίζεις αλήθεια πως η περίπτωση της Εύας μπορεί ποτέ να θεραπευθεί; ρώτησε η Μπάρμπαρα με δυσπιστία. 'Ως τώρα όλοι την θεωρούσαν ανίατη.

—Τί να σου πω; Αυτή η θεραπεία με το μετραζόλ εφαρμόστηκε με επιτυχία σε άλλες πολλές φορές τόσο δυνατά που προκάλε το θάνατο. Σε άλλες πάλι περιπτώσεις δεν παρουσιάζει κανένα απολύτως αποτέλεσμα. Πάμε έντελώς στην τύχη. Δεν ξέρουμε τί θα γίνει τ' απόγευμα...

—Μά, Τζέφ, τι ακριβώς προσπαθούν οι γιατροί να πετύχουν; 'Αν όλα πάνε καλά, τί ελπίζουν;

—Τί άλλο; Πως η κατάσταση της Εύας θα καλύτερέσει, φυσικά. Όλα αυτά όμως θέλουν καιρό. Ακόμη κι' αν η αντίδραση που θα προκαλέσει το μετραζόλ είναι ικανοποιητική, θα πρέπει να περάσουν μήνες για να εκφραστούν οι γιατροί θετικά.

—... Τζέφ;... Τί;... Υπάρχει τέττα πιθανότητα;... Αυτό το μετραζόλ θεραπεύει πραγματικά την πρώιμη άνοια; Η άρρωστία της Εύας δεν είναι ανίατη;

—Φαίνεται πως σε μερικές περιπτώσεις τα αποτελέσματα ήταν ικανοποιητικά. Η πάθηση της Εύας βρίσκεται, βέβαια, σε στάδιο πολύ προχωρημένο... Ο Μάκ Κηθ κι ο Κάσελμαν — είναι οι ψυχιάτροι — δεν υπόσχονται τίποτε, αλλά είναι της γνώμης πως αξίζει τον κόπο να κάνη κανείς μία δοκιμή... Μπάρμπαρα; Είσαι εκεί; 'Ακουσε, Μπάρμπαρα, ελπίζω να φανής λογική σ' αυτή την περίπτωση. Μη χάνης, σε παρακαλώ, την ψυχραιμία σου. Όλα είναι τόσο αδέσια!... Μπάρμπαρα, μίλησέ μου! Πώς είσαι; Είσαι καλά;

—Ναι, Τζέφ, είμαι καλά... Μην ανησυχής... Σ' ευχαριστώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο

Η μεγάλη καγκελωτή πόρτα του κήπου της κλινικής 'Ωκλου ήταν ανοικτή. Η διάδασή της ήταν απαγορευμένη μόνον για κείνους που ήταν καταδικασμένοι απ' την άρρωστία να μένουν κλεισμένοι εκεί μέσα. Κάθε επισκέπτης έμπαινε ελεύθερα. Έτσι, ο θυρωρός που φύλαγε στην είσοδο άφησε την Μπάρμπαρα να περάσει με τ' αυτοκίνητό της, χωρίς να της κάνη καμιά έρώτηση. Η Μπάρμπαρα προσπέρασε διαστατικά, τρομερά ανήσυχη, τρέμοντας στη σκέψη της καταθλιπτικής εικόνας που περίμενε να δει.

Ο κήπος όμως με τα συμμετρικά φυτεμένα δέντρα και τα περιποιημένα παρτέρια του δεν είχε τίποτε το καταθλιπτικό. Στην σκιερή θεράντα μία νοσοκόμα πηγαίνονταν ανάμεσα σε μικρές συντροφίες, προσφέροντας χαμογελαστή τις περιποιήσεις της. Άντρες και γυναίκες κάθονταν με νωχέλια σε πολυθρόνες αναπαυτικές, πίνοντας απολαυστικά ένα παγωμένο ποτό. Ένα ζευγάρι με «σώρτζ» έπαιζε τένις, λίγο παραπέρα — μία άπατηλη εικόνα άνετης και πολυτελέστατης ζωής, μία ειρωνική πρόσκληση προς εκείνους που δεν εύρισκαν πουθενά τη γαλήνη.

Ανάμεσα σ' αυτοκίνητα που ήτανε σταθμευμένα έξω απ' την είσοδο του κτιρίου, η Μπάρμπαρα αναγνώρισε τ' αμάξι του Φίλ και σταμάτησε το δικό της ακριβώς στο πλάι. Ανέθηκε έπειτα τρέμοντας τα λίγα σκαλιά και μπήκε μέσα.

Το χαλλ, επιπλωμένο με αναπαυτικές πολυθρόνες, ντυμένες με ζωηρόχρωμα χαρπατά κρετόνια και στολισμένο με λουλούδια, δεν άρεκε τη επιτυχία, στον επισκέπτη την ψευδαίσθηση πως βρισκόταν σ' ένα πολυτελέστατο έξοχικό ξενο-

δοχείο. Μία ξανθή κοπέλα, εξαιρετικά όμορφη, καθότανε πίσω απ' ένα γραφείο κοντά στην είσοδο. Σηκώθηκε και πλησίασε την Μπάρμπαρα μ' ένα ευγενικό, επαγγελματικό χαμόγελο.

—Καλημέρα σας. Μπορώ να σας εξυπηρετήσω;... Θέλετε να δήτε τον κ. Μίνερ; 'Α, ναι. Είναι επάνω, μαζί με τους άλλους. Στο τέταρτο πάτωμα, στην αίθουσα αναμονής. Θέλετε ν' ανεβήτε;

Προχώρησε προς το άσανξερ κι' άνοιξε την πόρτα.

—Δεν έχετε παρά να πατήσετε το κουμπί για το τέταρτο πάτωμα, έππε χαμογελώντας αν να είχε μπροστά της μία επισκέπτρια που πήγαινε σ' ένα κοκταίλ πάρτυ.

Η Μπάρμπαρα δίστασε. Θα ήθελε να μην ανεβή μόνι. Αισθανόταν την ανάγκη της απρόσωπης παρουσίας ενός ξένου ανθρώπου όταν θ' αντίκρυζε τους άλλους. Η ξανθή κοπέλα όμως απομακρυνόταν κιόλας λυγιστή και κουνηστή, με το αιώνιο εκείνο χαμόγελο στα χείλη, που έμοι-

αζε να λήη πως όλα πάνε περίφημα σε τούτο τον κόσμο.

Το άσανξερ σταμάτησε αθόρυβα στο τέταρτο πάτωμα και η Μπάρμπαρα δγήκε σ' ένα διάδρομο με άσπρους τοίχους. Μία μυραδιά φαρμακείου ήταν διαχύτη στην ατμόσφαιρα. Εδώ δεν είχε γίνει καμιά προσπάθεια για να συγκαλυφθεί ο προορισμός του ιδρύματος. Στο βάθος, πάνω σε μία βαρεία πόρτα, φαινόταν με μεγάλα γράμματα η έπιγραφή: 'ΕΠΙΤΕΡΕΣ 'ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΝ Άσθενών — Απαγορεύεται η είσοδος».

Στην άκρη του διαδρόμου, δεξιά, ήταν η αίθουσα αναμονής. Εκεί η Μπάρμπαρα ανακάλυψε αυτούς που έψαχνε να βρή — τον Φίλ, τον Σκότ, τη Μώντ, τη Σίσι, τον Τζέφ Χάλασεϋ. Πέντε άνθρωποι άλληλέγγυοι, με κοινό κίνητρο την άφοσίωσή τους στην Εύα, είχαν συγκεντρωθεί εκεί, αποκλείοντας από την κρίσιμη στιγμή αυτήν, τη δεύτερη σύζυγο.

Η Μπάρμπαρα άπορούσε τώρα με το θράσος της. Πώς είχε τολμήσει νάρη εδώ, απροσδόκητα,

Εικονογράφης Χρ. Κουσέντου

Έτρεξε στο τηλέφωνο και ξαναπήρε την 'Αμέλια.

χωρίς να την καλέση κανείς; Δεν είχε βρή όμως τη δύναμη να μείνη στο σπίτι, ν' αντικρύσει ο λονόναχη την αγωνία μιας πολυώρης και αδόστακτης αναμονής. Αυτοπονούσε να μάθει το αποτέλεσμα του πειράματος αυτού, που θα είχε συνέπειες τόσο ανυπολόγιστες.

Είχε πλησιάσει τόσο αθόρυβα που κανείς δεν πρόσεξε την παρουσία της.

Η Μώντ θύμιζε, όπως πάντα, μία γαρδένια τυλιγμένη σε «σελλοφάν», μόλις βγαλμένη απ' το

ψυγείο. Ακόμη κι' εκείνο το ζεστό απόγευμα, ύστερ' από τόσην ώρα που περίμενε εκεί, έδινε την έντυπωση πως μόλις είχε βγή απ' το σπίτι της. Φορούσε ένα κίτρινο καπέλλο κι' ένα απλό μαύρο λινό φουστάνι, που έδειχνε ακόμη πιο έντονα τη λεπτή της μέση και τις καμπύλες του στήθους και του λαιμού. Η εμφάνισή της έκανε τη Μπάρμπαρα να σκεφθεί άμέσως πως το πρόσωπό της ήταν άπουδράριστο, το ταγιέρ της τσαλακωμένο και πως είχε ξεχάσει να κτενίση τα μαλλιά της.

Ωστόσο, ήταν φανερό πως κάτω απ' το κοσμικό και επιτηδευμένο ύφος της, η Μώντ ήταν πολύ ταραγμένη. Δεν σήκωνε ούτε στιγμή τα μάτια απ' τον άντρα της που καθόταν σκυφτός, με το κεφάλι στα χέρια, βυθισμένος σε συλλογή.

Ο Φίλ φαινόταν χαμένος σ' έναν κόσμο δικό του.

Τα πρόσωπα όλων πρόδιναν μία έντονη συγκίνηση. Η Σίσι, σιωπηλή για μία φορά, γύριζε μηχανικά τις σελίδες ενός περιοδικού, χωρίς να τις βλέπει. Ο Τζέφ Χάλασεϋ, στεκόταν σε μιάν άκρη, ακουμπώντας στον τοίχο και στριφογυρίζοντας νευρικά ένα αναμμένο τσιγάρο. Δεν φαινότανε μεγαλύτερος απ' τον Φίλιπ παρ' όλο που τότε περνούσε δέκα χρόνια.

Ο Τζέφ ήταν εκείνος που την είδε πρώτος. —Γεια σου, Μπάρμπαρα, είπε. Έλα να καθήσης. Είπα του Φίλ πως μου τηλεφώνησες και πως έκρινα σωστό να σου εξηγήσω τί συμβαίνει... Φίλ, η Μπάρμπαρα είναι εδώ.

Με πρόδηλη προσπάθεια ο Φίλ άποσπάθηκε απ' τους απόμακρους λογισμούς του. Σηκώθηκε με τα μάτια στηλωμένα στη Μπάρμπαρα, που προχωρούσε με άμηχανία προς το μέρος του. Για μία στιγμή η Μπάρμπαρα είχε την έντυπωση πως το πρόσωπό του έδειξε έντονη συγκίνηση... 'Αγάπη;... Όλκτο;... Τής πρόσφερε ένα καθίσμα.

—Κάθισε, Μπάρμπαρα. Δε θ' αργήσουν πολύ, υποθέτω.

Ακούμπησε απαλά το χέρι του στους ώμους της. «Θέλει να μου δώσει κουράγιο, η να πάρη ο ίδιος δύναμη από μένα;» αναρωτήθηκε η Μπάρμπαρα. Ο Φίλ βυθίστηκε ξανά στη συλλογή που η άφιξή της είχε διακόψει.

Η Μπάρμπαρα κάθισε και περίμενε μαζί με τους άλλους. Κανείς δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια να διακόψη την καταθλιπτική σιωπή. Η αναμονή ήταν εδώ περισσότερο αδόστακτη παρά στο σπίτι. Οι κάτασπροι τοίχοι, η διαχυτή μυραδιά φαρμακείου, ο ατέλειωτος γυμνός διάδρομος — όλα φαινόταν τόσο ψυχρά, τόσο αδιάφορα και ξένα προς τις ανθρώπινες αξίες... Και όμως όλα αυτά ήταν πράγματα γνώριμα για τον Φίλ, σκέφτηκε άξαφνα η Μπάρμπαρα. Παράξενο, αλήθεια! Πως δεν είχε έρθει η ίδια ποτέ εδώ; Πως δεν είχε καν αναρωτηθεί ποτέ τί είδους ήταν αυτό το νοσοκομείο που παρουσιαζότανε τώρα σαν ένα απειλητικό φάντασμα μπροστά της;

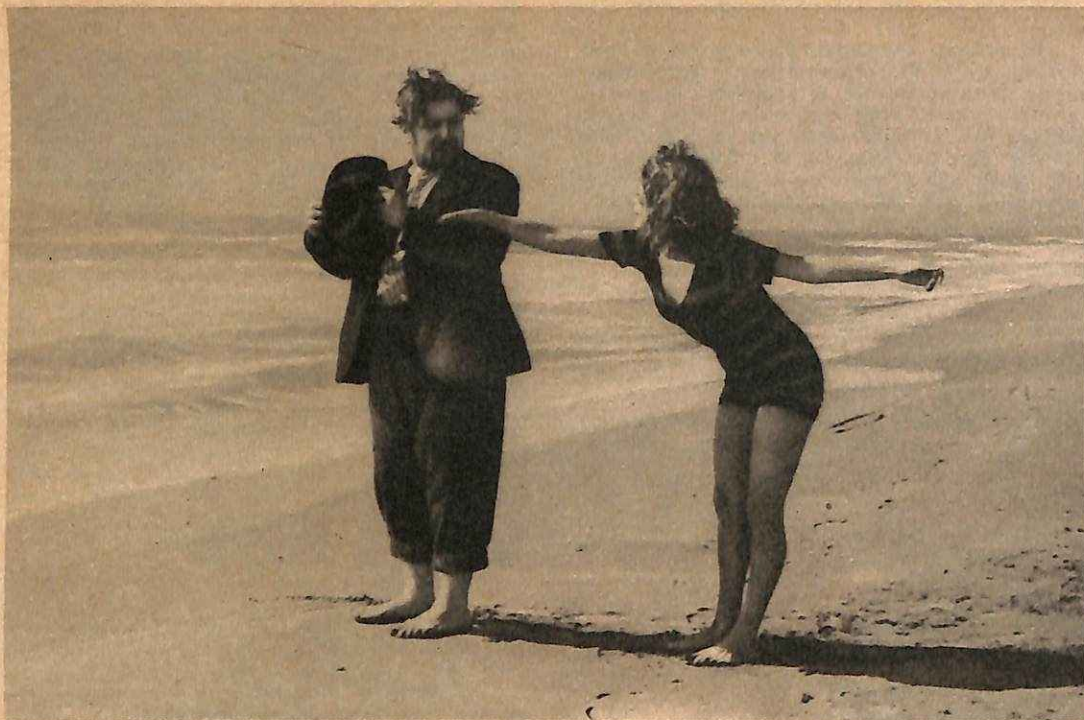
Ένα φάντασμα που —η Μπάρμπαρα το καταλάβαινε τώρα— τη συνόδευε όλα τούτα τα χρόνια, απ' τη στιγμή που είχε παντρευτεί τον Φίλ;

Το λάθος δεν ήταν δικό της. Είχε πιστέψει πως έπρεπε να θεωρή την Εύα νεκρή. Έτσι την θεωρούσαν όλοι, ακόμη κι' ο Σκότ που εξακολουθούσε, βέβαια, να πηγαίνει να την βλέπει κάθε μέρα, κουβαλώντας της μικρά, σκοποα δώρα, αλλά μάλλον για να εκπληρώνη ένα ιερό καθήκον, σά να πήγαινε λουλούδια στον τάφο της αγαπημένης του αδελφής. Όταν εδώ και δέκα χρόνια, ο γιατρός Μάκ Κηθ είχε κάνει την οριστική του διάγνωση, είχε δηλώσει καθαρά πως η κατάσταση της Εύας ήταν αθεράπευτη. Είναι μία ζωτική νεκρή, είχε πει. Και με τον καιρό, όλοι τους το είχαν πάρει απόφαση. Η Εύα είχε πεθάνει.

Μ' αυτή την πεποίθηση άργότερα, όταν είχε συνέρθει κάπως απ' το φοβερό κτύπημα και είχε σκεφθεί πως έπρεπε ν' αντιμετωπίσει την πραγματικότητα οργανώνοντας πάνω σε νέες βάσεις τη ζωή του, είχε αποφασίσει κι' ο Φίλ να παντρευτεί. Στην αίτησή του για το διαζύγιο, είχε αναφέρει χαρακτηριστικά ως δικαιολογητικό τη γνωμάτευση του Μάκ Κηθ.

Αλλά ο Μάκ Κηθ είχε κάνει λάθος. Τώρα έλεγε πως μπορούσε ν' αναστήση τη νεκρή. Και η Εύα, παράξενο ζωντανό φάντασμα, θα ξαναγύριζε στα μέρη όπου είχε ζήσει άλλοτε. Η θά γινότανε το αντίθετο; Αναρωτήθηκε η Μπάρμπαρα με ροίκη. Η επιστροφή της Εύας στη ζωή πως θα μεταμόρφωνε αυτήν, την Μπάρμπαρα, την παρείστανε σε φάντασμα;... Ένα μοναχικό, ζωντανό φάντασμα;

Είχε κιόλας το συναίσθημα πως την ξεριζώναν, πως δεν είχε πια θέση σ' αυτόν τον κόσμο. Έρριξε τρομαγμένη ένα βλέμμα δόλγυρα. Τα παραμορφωμένα απ' την υπερέταση της ά-

«ΟΤΑΝ ΧΟΡΕΨΗΣ ΜΑΖΙ ΜΟΥ, ΘΑ ΔΗΣ ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΔΥΣΚΟΛΟ. ΘΑ ΣΟΥ ΔΕΙΞΩ ΕΓΩ»

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΟΝ ΟΥΣΤΙΝΩΦ;

Ασφαλώς θά τον ξέρετε. Είναι ο συγγραφέας του χαριτωμένου έργου «Ο έρωτας των τεσσάρων συνταγματάρχων» που παιζόταν ως προχθές στο Έθνικό μας θέατρο. Θά πρέπει, ακόμη, νά τον ξέρετε κι' από παλαιότερα. Ήταν ο ένορκωτής του Νέρωνος στην ταινία «Κθό θάγαις». Πολλοί είδαν την ταινία δυο και τρεις φορές. Θεατρικός συγγραφέας λοιπόν, και ήθοποιός του κινηματογράφου, με αναμφίβολη επιτυχία. Άλλά και κάτι περισσότερο. Ένας έμπνευσμένος καλλιτέχνης με γόνιμη πολυμέρεια καί, γιά όσους τόν έζησαν από κοντά, μεγαλοφυής. Λίγο παχύς θέβαια, σύμφωνοι. Άλλά με τί έξυπνα μάτια! Με πόσο έκφραστικό πρόσωπο! Μερικοί τόν παρωληγίζουν πρὸς τόν Όρσον Ουέλλες — στην πολυμέρεια, στηωματική διάπλαση καί στην ψυχικήν έκρηκτικότητα. Ίσως... Πάντως, εκείνο πού θετικά γνωρίζομε νά πήρε από τόν Όρσον Ουέλλες, είναι ή πρωταγωνιστριά του στόν «Οθέλλο», ή αϊθήρια Δυσδομόνα του. Ο Ουστίνωφ παντρεύτηκε τήν Σουζάννα Κλουτιέ κ' είναι ευτυχισμένος σύζυγος καί πατέρας. Βρίσκεται τώρα στην Ίταλία.

«ΑΦΗΣΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ... ΕΜΠΡΟΣ... ΜΗΝ ΤΑ ΣΦΙΓΓΕΙΣ ΣΑ ΝΑ ΚΡΑΤΑΣ ΠΟΔΗΛΑΤΟ»

ΜΕ ΤΟΝ

ΟΥΣΤΙΝΩΦ

ΔΙΓΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

«ΑΧ, ΚΑΗΜΕΝΕ! ΠΟΛΥ ΑΛΥΓΙΣΤΟΣ ΕΙΣΑΙ... ΠΡΟΣΕΞΕ ΕΜΕΝΑ ΜΕ ΤΙ ΤΡΟΠΟ ΛΥΓΙΣΩ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ»

«Ε, ΚΑΤΙ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ... ΜΕ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΕΛΠΙΣΩ ΠΩΣ ΘΑ Σ' ΕΧΩ ΣΥΓΧΟΡΕΥΤΗ ΜΟΥ»

ΘΥΜΑΣΤΕ ΤΟ «ΤΣΑ - ΤΣΑ»;

Στό 33ο τεύχος μας σάς είχαμε δώσει αρκετές λεπτομέρειες γιά τόν καινούργιο έξαλλο χορό «τσά-τσά-τσά», πού ελάνσασε ή κόκκινομάλλα Άμπε Λέην, ή γυναίκα του γνωστού μασέστρου Ξαβιέ Κούγκατ. Κανείς δέν τόν χορεύει όπως αὐτή καί κανείς, φυσικά, δέν είναι καταλληλότερος νά τόν διδάξη. Αὐτή τή δουλειά ανέλαθε τώρα νά κάνη στόν Ουστίνωφ, πού, όπως είπαμε, βρίσκεται κι' αὐτός στην Ίταλία, όπου «γυρίζει» τήν ταινία «Οί περιπλανώμενοι». Μή σάς ξεγελάση ή εμφάνισή του. Όσο κι' αν είναι έξαλλος χορός τό «τσά - τσά - τσά», δέν απαιτεῖ ἀμφίεση τοῦ εἴδους πού βλέπετε στίς εἰκόνες μας. Άπλούστατα, ὁ Ουστίνωφ φοράει τά ρούχα ἐνός Σικελοῦ καραγκιοζοπαίχτη, όπως ἀπαιτεῖ ὁ ρόλος του στό ἔργο. Ἡ χορευτική δοκιμή γίνεται κατά τήν διάρκεια ἐνός διαλείμματος. Τώρα, αν ὁ Ουστίνωφ πήρε ἤ ὄχι στά σοβαρά τά χορευτικά του μαθήματα, πού τό ξέρε; Ίσως ν' ἀποδειχθῇ κ' ἐδῶ μαστορας, όπως σέ τόσες τέχνες με τίς ὁποῖες καταπιόστηκε στή ζωή του. Ίσως ὅμως, ἢ, μάλλον διασκεδάσει εὐθυμα, κοροϊδεύοντας όπως πάντα με ὅλα...

«ΠΕΡΙΦΗΜΑ! ΤΩΡΑ ΠΙΑ ΠΑΜΕ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ —ΜΟΝΟ ΚΡΑΤΑ ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΣΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΣΗ...»

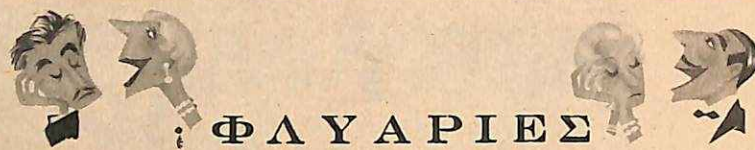
Ἐδῶ κι' Ἐκεῖ

ΣΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ, για την ανάδειξη της «Μίς Εύρώπης», που έγιναν στις αίθουσες του Βασιλικού Όμιλου 'Αντισφαιρίσεως της Στοκχόλμης, τον τίτλο έκέρδισε τελικώς η Γερμανίδα Μάργκιτ Νύνκε.

● Η ΜΑΡΙ ΣΑΝΤΑΛ (ή Γαλλίδα μοντάμ Σουσού) βρίσκεται, μαζί με τη φίλη της Γκλάντυς, στο Λούβρο, μπροστά σε μία «Εξέλι Γέννηση» του Τσιαντάνι. ΜΑΡΙ ΣΑΝΤΑΛ: «Μά πώς αυτοί οι άνθρωποι άνεχονται το βδοί και το γαϊδούρι να ξεφουρνούν μέσ' από το λαιμό τους;»

ΓΚΛΑΝΤΥΣ: Χρυσή μου, δεν ξέρεις; πώς αντιμετώπιζαν φερόδο στεγαστικό πρόβλημα, και ιδίως δεν είχαν καθόλου χρήματα; ΜΑΡΙ ΣΑΝΤΑΛ: Καθόλου χρήματα; Και 'δωσαν τον Τσιανό να τους ζωγραφίσει;

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

[illegible]

444

ΑΛΛΑ ΚΑΙ Η ΙΝΓΚΡΙΝΤ ΓΚΟΥΝΤΕ, ή «Μις Σουηδία», δέν υστέρησε καθόλου τῆς ἀντιπάλου της. Οἱ ἀπόψεις τῶν κριτικῶν καὶ τοῦ κοινοῦ ἐδιχάσθησαν —καὶ πολλοὶ διαφωνοῦν ἀκόμη μὲ τὸ ἀποτέλεσμα.

● ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο σπίτι του Πिकासό, η γνωστή Γαλλίδα ήθοποιος του κινηματογράφου Μπριζίτ Μπαρντ βγάζει τη ζακέττα της κ' έτοιμάζεται να την κρεμάσει σ' ένα κρεματάκι.

— Όχι έκει! την παρακαλεί ο Πिकासό. Είναι άγαλμα...

● ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ενός αντιπαθητικού ανθρώπου:
—"Αν του αφαιρούσαν τη συνείδησή του, η έγχειρηση δε θα ήταν καθόλου σοβαρή!

■ ■ ΟΙ ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ άκρίδες είναι πολύ της μόδας στα σάντουιτς για κοκταίηλ στην Άμερική. Τους τελευταίους έφτια μήνες αγοράστηκαν άπ' την Ιαπωνία 150 χιλιάδες κουτιά κοσέρ-βες με άκρίδες.

■ ■ ΣΥΜΦΩΝΑ με μιὰ σφυσιομετρή-
ση της κοινής γνώμης της Δυτικής
Γερμανίας απ' τὸ Δημοσκοπικὸ Ἰνστι-
τούτο τοῦ "Άλλενομπας", ὁ καγκελά-
ριος Άντεναύερ ἔχει τὰ ἑξῆς (κατὰ
σειρά) προτερήματα κ' ἐλλείψεις :
Έξυπνάδα, διπλωματικὴ δεινότητα,
πείσμα, ἐνεργητικότητά, ἀλαζονεία,
τυραννικότητα, εὐμετάβλητο χαρακτή-
ρα.

■ ■ Η ΝΕΑΡΗ πριγκίπισσα Ίρα Φόρστενπεργκ, που ο γάμος της με τον πρίγκιπα Άλφονσό Χοενλόε έκανε τόσο πατάγο τον περασμένο Σεπτέμβριο στη Βενετία, περιμένει τώρα παιδί. Το «εύτυχες γεγονός» προβλέπεται για το Νοέμβριο. Η πριγκίπισσα θα είναι τότε ακριβώς 16 ετών και 2 μηνών.

■ ■ ΕΙΚΟΣΙ Διόκληρα χρόνια προ-
παθούσε ο 'Αμερικανός χρηματιστής
'Ερνεστ Μάσφελντ να πείσει την μίς
Φρέντα Λάντς να γίνη γυναίκα του,
άλλα πέθανε χωρίς να το κατορθώσει.
Στη διαθήκη του, λοιπόν, τής άφηνε
κάπου 70 χιλιάδες δολάρια (210 χί-
λιάδες δραχμές), εις «ένδειξιν θαυμα-
σμού διά την συνέπειαν πού την δια-
κρίνει». Ή μίς Λάντς είναι τώρα 50
έτων.

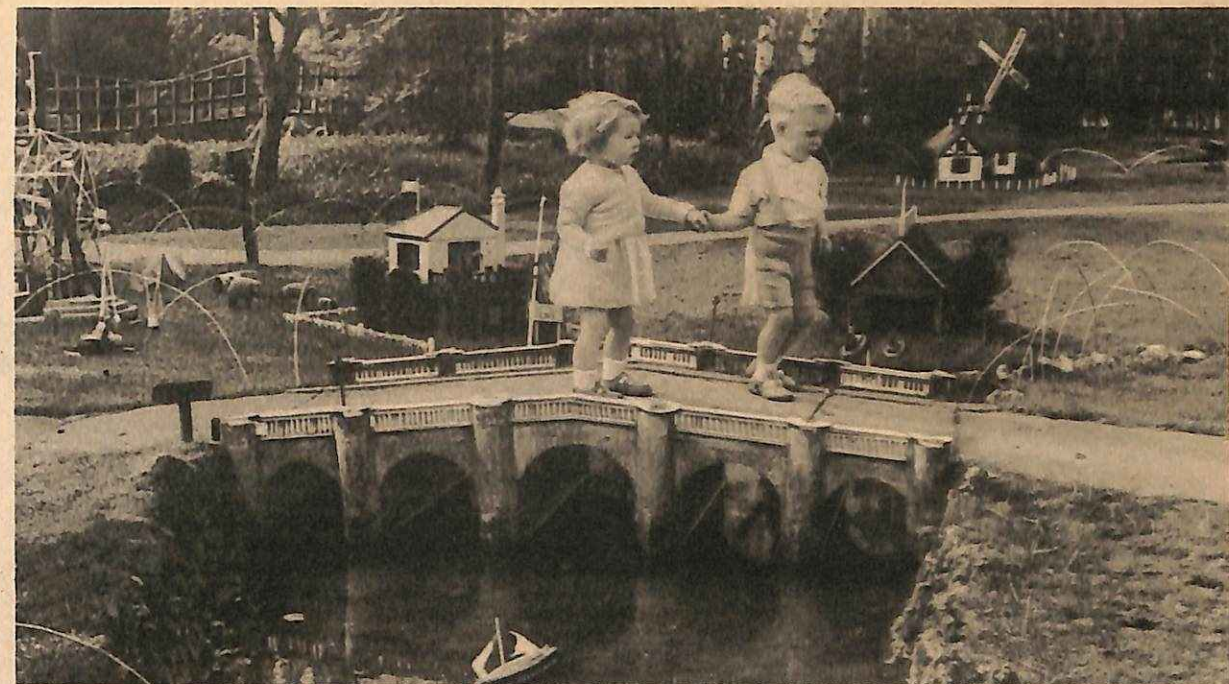
■ ■ ΣΥΜΦΩΝΑ με ανακοίνωση του Διεθνούς Έρυθρου Σταυρού, στὰ 1955 σημειώθηκαν οί περισσότερες καταστροφές του αιώνας.

■ ■ Ο ΚΟΜΙΣ 'Αλέσσιο Παναγιώτης, που μένει στο Χόλλυγουντ, απέκλεισε πως ήθελαν ένα συνδικάτο, που να μέλη του είναι έτοιμα να καταβάλουν 5 εκατομμύρια δολάρια (150 εκατομμύρια νέες δραχμές), για ν' αγοράσουν ένα νησί στο Ειρηνικό και να το προσφέρουν για δασίλειο στον πρίγκιπα Ραϊνίτε του Μονακό και στη γυναίκα του —την πρώην 'Αμερικανίδα που έγινε βασίλισσα. Το συνδικάτο σχεδιάζει ν' ανοίξει στο νησί αυτό χαρτοπαικτικές λέσχες.

■ ■ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ μόδα κάνει
θραύση στα καμπαρέ της Βοστώνης.
Κάθε πελάτης μπορεί να ρίξει στο πο-
τηρι του διάφορες φυτικές βαφές, ώσ-
που να δώσει στο ποτό του ένα χρώμα
«άσσορι!» με της φορεσιάς του.

■ ■ ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ χρησιμοποιούνται για ύπνωτικό δίσκοι γραμμοφώνου, στους οποίους έχει έγγραφη «γλυκύος ήχος της βροχής». Διαπιστώθηκε πώς ο ήχος αυτός είναι το πιο αποτελεσματικό φάρμακο έναντι της άπνειας.

■ ■ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ εκατομμυριούχος Όλμπτην Χόλντερ ώργάνωσε τελευταία ένα εξαιρετικά αποκλειστικό κοκταίηλ - πάρτυ: Προσκήσεις έλαβαν μόνον οι 50 καλύτερα ντυμένοι άνδρες της Νέας Υόρκης.

ΑΥΤΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΩΣ-ΠΡΕΠΕΙ ΚΥΡΙΟΣ δίνει το χέρι του στην δεσποινίδα για να περάσουν μαζί το μικροσκοπικό γεφύρι του Ρίτσοντ. Το γεφύρι, το ιστιοφόρο, τα έξοχια σπίτια, οι άνεμοί — όλα σ' αυτή τη νέα Λιλιπούτη, είναι έργα ενός συνταξιούχου μουσικού, που περνάει τις τελευταίες του μέρες κατασκευάζοντας μικρογραφίες διαφόρων περιοχών για τους ανηλίκους φίλους του.

TI AENE

Ἡ ὥριμη ἡλικία εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος, γεμάτος πείρα, κάνει ἀνοησίες μέ πλήρη ἐπίγνωση τῶν πράξεών του.

Ζὰν Μαρσάκι

Διπλωμάτης λέγεται ένας κύριος, που ξέρει να χουσμουριέται με κλειστό το στόμα.
Ροζέ Περεφίτ

Μ' άρέσουν οί άνδρες με μέλ-
λον κ' οί γυναίκες με παρελθόν.
Νόελ Κάουαρντ

“Ημουν τόσο αποφασισμένη να μάθω τί έκανε ο άνδρας μου τα βράδια, ώστε σκέφθηκα να μείνω ένα βράδυ στο σπίτι μας για να το εξακριβώσω.

Λένε πῶς τὰ χρήματα δὲν κά-
νουν συνήθως τὴν εὐτυχία. Ἐν-
νοοῦν, προφανῶς, τὴν εὐτυχία
τῶν ἄλλων.

Ἄδιᾱκριτος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ
θυμᾱται ὅλα ὅσα τοῦ λένε.
Σασᾱ Γκιτρύ

Σασά Γκιτρύ

Σασά Γκιτρύ

● Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Βιαλάτ, διαβά-
ζοντας σ' ένα τελευταίο διβλίο του
Ζωρζ Λεοτάρ με τίτλο «Η Ξεπντάδα
και η εξωτερική μορφή του σώματος»
ότι ο μέσος όγκος του ανθρώπινου
κρανίου μεγάλωσε από την εποχή του
Λουδοβίκου 14ου μέχρι σήμερα κατά
το 1/3 τρίτον
Έγραψε: «Αυτό αποδει-
κνύει πόσο η πτώσις της Βασιλλικής
φούσκωσε τα μυαλά των ανθρώπων!»

● **ΒΛΕΠΩ** μία τρομερή καταστροφή, προφητεύει η χειρομάντις στην φοβισμένη κυρία που της απλώνει την παλάμη. Θα μείνετε σύντομα χήρα. 'Ο άνδρας σας πρόκειται να πεθάνει από βίαιο θάνατο.

—“Αχ, τί μοῦ λέτε! φωνάζει ἡ κυρία. Κ’ ἐγώ; Τί θὰ γίνω; Θὰ ἀθωωθῶ;

● ΜΙΑ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ του Νηπιότιτ πήρε κλήση γιατί ώδηγούσε τὸ αὐτοκινητάκι της μέ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὲ τὴν ἐπιτρεπόμενη. Ὅταν παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριο, παρακάλεσε νὰ ἐξετασθῇ ἡ ὑπόθεσή της ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα, γιατί εἶχε μάθημα τὸ ἴδιο ἐκείνο πρωΐ.

—“Α, ώστε είστε καθηγήτρια, είπε ο Δικαστής. Κυρία μου, η παρουσία σας εδώ μου δίνει την ευκαιρία να πραγματοποιήσω ένα όνειρο που έχω από καιρό: Καθίστε άμεσως σ’ αυτό το τραπέζι και γράψτε 500 φορές τη φράση: «ΔΕΝ ΟΙ ΟΔΗΓΩ ΜΕ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΤΑΧΥΤΗΤΑ!»»

Ο ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ και η Φρανσουάζ Άρνουλ στην νέα ταινία του Άνρϋ Βερνέϊ «Παρίσι - Ξενοδοκείον Παλάς», της οποίας η πρωτεύουσα, παρουσία των δύο διασήμων πρωταγωνιστών,

Рін Кірмпу

Μιά σαγωμένη ΦΙΞ...

...κόβει τή δίψα, τονώνει, ξεκουράζει. Τό λεπτό της άρωμα, ή ασύγκριτη γεύσι της είναι άληδινή απόλαυσις.

Μετὰ τὸ μπάνιο ΦΙΞ

... ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Ο 'Ιούλιος, — τώρα πρὸς τὸ τέλος του, καὶ λαμπρὸ του ἐπι-
στέγασμα τὸ Φεστιβάλ ἐκείνου τῆς 'Επιδαύρου ποὺ εἶναι μιά
ἀπὸ τὶς πλέον οὐσιαστικὰ καὶ διώσιμες καλλιτεχνικὰς ἐπιτεύξεις.
'Εργάστηκαν, δέβαια, ὅλοι σκληρά: τὸ 'Εθνικὸ θέατρο, ὁ 'Ελ-
ληνικὸς 'Οργανισμὸς Τουρισμοῦ, ἡ Περιγηγητικὴ Λέσχη, ἡ Διεύ-
θυνσις τῶν Τουριστικῶν Περιπτέρων 'Αργολιδοκορινθίας...
'Αλλὰ, χωρὶς τὴν τελειότητα τῆς τέχνης σου, Κατίνα Παζινού,
τί περιχόμενον θὰ εἶχαν αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις;
Σ' εὐχαριστοῦμε ποὺ εἶσαι καὶ φέτος μετὰς μας...

Δ 'Ιούλιος, — καὶ ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου μέχρι τοῦ
Δυσωνύμου (θὰ ἀσχοληθούμε, ἐν ἐκτάσει, φυσικὰ, κά-
ποτε μετὰ τὸ Δυσωνύμιον) ἀπὸ τῆς 'Υπατίας μέχρι
τῶν Πικερμίων (καὶ εἶναι ωραιότερες οἱ φωνὲς τῶν
'Ετρίο Λὸς Πάντζος στὸ Πικέρμι), τὰ Νιάτα ἀ-
ποζητοῦν τὴν περιπέτειαν...
Τὸ δυσκολότερον πράγμα, λέγει ὁ Κομφούκιος,
εἶναι νὰ προσπαθῇς νὰ πιάσῃς μιά μαύρη γάτα
μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιον.
'Ιδίως ἐάν μπορῇ καὶ νὰ μὴν εἶναι ἐκεῖ...
Τὸ αὐτὸ συμβαίνει μετὰ τὴν ἀναζήτησιν τῆς «πε-
ριπέτειας» ἐν 'Αθήναις, ὅταν περιορίζεται εἰς τὸν
στενὸν κύκλον τῶν Τρισκοσίων 'Εκλεκτῶν.
'Αλλὰ εἶναι τόσο ωραιότερη ἡ ἀναζήτησις ὅ-
ταν ἀπλώνεται σὲ τόπο καὶ χρόνον...
Περιπέτεια; Εἶναι γεμάτος ὁ τόπος αὐτὸς ἀπὸ
περιπέτεια, καὶ γιὰ κάθε γυναῖκα ποὺ σ' ἀπογοη-
τεῖ ὑπάρχουν πληθεὶς ποὺ σὲ καρτεροῦν σὲ κάθε
γωνιά τῆς ἑλληνικῆς γῆς.

Στὴν Κρήτη εἶναι ἡ Παριζιάνα, μετὰ τὸ σπανί-
ο ἀντικείμενον καὶ τὴν ρετρούε μῦτη, εἶναι κ' ἐ-
κείναι οἱ τρεῖς γυναῖκες μετὰ τὰ γαλάζια καὶ τὰ πολ-
λὰ διαμαντικὰ καὶ τοὺς θυσάνους ποὺ πέφτουν με-
τὰ τὸν λαιμόν τους. 1600 π.Χ., λέει ἡ 'Ιστορία,
ἀλλὰ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ θυμᾶται κανεὶς χρονολο-
γίαις ὅταν ἀναφέρεται σὲ κυρίες.

Στὴν 'Ακρόπολιν εἶναι, φυσικὰ, ἐκείναι οἱ κά-
πως πληκτικὲς ὑπαίθριες Καρυάτιδες, ἀλλ' εἶναι ἐ-
πίσης κάπου κρυμμένη, καὶ ἡ Βουδεῦσις, — κ' εἶναι
τόσο ὥραστο νὰ ἐπισκέπτε-
σαι τὴν Βουδεῦσιν ἓνα ἐα-
ρινὸ δειλινὸ καὶ νὰ μοι-
ράσῃς μαζί της τὴν ἀ-
νάστασιν μιᾶς Δύσης εἰδι-
μένης ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα.
Στὴν Κόρινθον πάλι,
στὴν 'Αρχαία Κόρινθον βέ-
βαια, (καὶ πόσοι - φεύ-
γνωρίζουν τὴν τόση ὁμορ-
φία της) εἶναι ἐκεῖνο τὸ
ἀδῶ καὶ πολὺ κουτὸ κορίτσι μετὰ τὰ ἴσια τὰ μαλ-
λιά (Εἰδῶλιον ἐξ 'Οπτῆς Γῆς, τὸ λέν οἱ ἀρχαιολό-
γοι) ποὺ μπορεῖς καὶ νὰ τὴν πᾶς περίπατον μέχρι
τὴν Κρήνη τῆς Πειρήνης καὶ νὰ τῆς διαβάσῃς Ρεμ-
πῶ:

«Des oiseaux comédiens s'abattent sur un ponton.»
'Ισως νὰ μὴν καταλάβῃς πολλὰ πράγματα, μὰ
δὲν πειράζει... Αὐταὶ αἱ Καθήμεναι Νέαι ἐξ 'Οπτῆς
Γῆς, ἀπὸ τὶς ὁποῖες βρίθκει τὸ Δυσωνύμιον, δὲν εἶναι
γιὰ νὰ καταλαβαίνουν τὸν Ρεμπῶ. Εἶναι γιὰ νὰ σοὺ
δημιουργοῦν τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν διαβάξῃς...
Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μυθικὸ τῆς Μεγάλης Ζωῆς
στὴν 'Αθήνα. Ὅτι εἶναι ἴση ἐκτασις ἐνὸς μόνον χι-
λιομέτρου, ἀλλὰ βάθος τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν, καὶ
γιὰ κορῶνα τῆς τὸν 'Ηλιο...

Δ 'Ο ὁργανισμὸς τοῦ ἡλίου...
Σὲ κάμπο καὶ θάλασσαν, σὲ χωριὸ καὶ ποτάμι, ὅπως
τόσο ἀνάγλυφα τὴν ὕψαι-
νει ὁ Μιχαὴλ Μητσάκης
στὸ ἀνέκδοτο διήγημά του
«Ἡ Ζωή», ποὺ πολὺ σω-
στὰ ἔκανε καὶ περιέλαβε
ὁ διακεκριμένος κριτικὸς
καὶ λογοτέχνης κ. Μιχ. Πε-
ράνης στὴν πρόσφατη ἐκ-
δόση τῶν «Ἀπάντων» τοῦ
μοναδικοῦ αὐτοῦ ἀντικείμε-
νου τῆς νεοελληνικῆς ψυχολογί-
ας. Τὸ στυλ τοῦ Μιχαὴλ
Μητσάκη! Τί ταιριαστὴ
συμπροσέγγισις γιὰ πρῶτὸ δι-
άβασμα σὲ μιά ἐσπέρα,
σὲ μιά λουτρούπολιν:

«Ἐλέγε καὶ τᾶλεγε, τᾶσανε, τὸ σῆκωνε, καὶ τὸ τρα-
γοῦδι της ἀρμόμενον πρὸς τὰ ὄρη τοῦ ἡλίου, ἀπὸ τῆς
ἀσκήσεως ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως, ἀπὸ μέσας ἀπ' τὰ στήθη
τῶν ἀγῶν, ἐφαίνετο ὡς γλυκύτατος ἄμα καὶ μεγαλό-
στομος θῆνος πρὸς τὴν Φύσιν καὶ πρὸς τὴν Ζωὴν. Καὶ
ἐπαυμένους σὰ προσέειπε τῆς ἀμείνης, καὶ δέλων,
ἀπάνω, τὸν ἀστροποδοῦντα αὐτὸν ἡλιον, καὶ δέλων,
κάτω, τὸν ἀνιζόντα αὐτὸν ἀπὸ τὴν πρῶτην ἀσπρῶν
τοῦ ὁραμοῦ, κάμπων, καὶ δέλων, ἀντικρὺ, τὰ
κοιτοῦσαν αὐτὴν θάλασσαν, καὶ δέλων, ἀντικρὺ, τὰ
ὀλέξανθα αὐτὰ δυνά, καὶ ἀκούων, ἀπ' αὐτὸ τὸ χωράφι,
τὸ τραγοῦδι αὐτὸ τῆς λυγρῆς, μεθᾶν ἀπὸ τὴν χυμένην
τριγύρω φλόγαν, καὶ τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα καὶ τὴν χα-
ράν, ἀρχισα σχεδὸν νὰ γελᾷ μετὰ τὴν συμπαθεστάτην ἀ-
πορίαν τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ νέου, ὅτι πᾶς θὰ ἔξοισαν οἱ δυὸ
αὐτοὶ παλαβοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐκλέφθηκαν χεῖρες ἀπὸ τὴν
θά ἐξοῖσαν! 'Αλλὰ δὲν θὰ τοὺς ἐξοῖσαν λοιπὸν ἡ τόση
χυμένη γύρω ζωοποιὸς αὐτοῦ τοῦ ἡλίου φλόγα, καὶ τῆς
γῆς αὐτῆς τὰ εὐφύτητα ἀπλωμένα γόνιμα σπλάχνα, καὶ
τοῦ ἀέρος αὐτοῦ ἡ ἀπειρή ἀνασταίνουσα θροῦσα, καὶ τῆς
θάλασσης αὐτῆς ἡ μεθύσκουσα μυρουδιά; Μὰ τὴν ἀλή-
θειαν ὁ ἀμαρῆς αὐτὸς δὲν ἤξερε τί ἔλεγε» ἐπὶ τέλει
γῆς, καὶ ἀπὸ τοιοῦτον οὐρανόν, τόπος διὰ τὴν ἀπελπισί-
αν δὲν ὑπάρχει.

Δ 'Ἡ Μάχη τῶν Νησιῶν, — κ' ἂν θέλετε, ποντά-
ρετε. Γκανιὴν ἔρχεται πρὸς τὸ παρὸν ἡ Κέρκυρα,
μετὰ τὴν Μύκονο βραχεῖσι κεφαλῇ. 'Ἡ Ρόδος προσ-
παθεῖ, φυσικὰ, κάπως νὰ
τὶς φτάσῃ, μὰ φαίνεται
πᾶς θὰ χρειαστῇ λίγος
καιρὸς ἀκόμη μέχρις ὅτου
τὸ ὥραστο αὐτὸ κόσμη-
μα τῆς Δωδεκανήσου ἀ-
ναπτύξῃ ἐντελὲς τὴν λαμ-
πρὴν τὴν δυνατότητάς...
'Ἡρεμο, σίγουρο γιὰ τὸν
ἐαυτὸν του, τὸ νησί τῆς
Μπουμπουλίνης παρακο-
λουθεῖ τὸν ἀγῶνα. Τριάντα
τῶς, τουριστικῆς, τριάντα
τῶς, ἀποκαίρια ποὺ
ὁ διάλογος τῆς Κόστας μετὰ
τὸν Λιζονέρι συνεχίζεται
ταὶ στὰ ζεστὰ μεσημέρια.
Πέρασαν βασιλίσσες,
πριγκίπισσες, ἀρχόντισσες.
Τώρα στὶς Σπέντες
βασιλεύει, στὸν δικὸν της,
ἀδιαφιλονικητὸν θρόνον,
πρῶτη κυρὰ καὶ ἀρχοντοπούλα
— Ἡ Μάνια Καλλιγὰ

Δ 'Ὅσοι διαβάσουν τὸν διαφωτιστικώτατον, πρά-
γματι, 'Ὁδηγὸ τοῦ Σοφοῦ Λουιμένου, ποὺ μᾶς
παρέχει ὁ αὐτὸ τὸ τεῦχος ὁ Λάμπρος Κορομπ-
λάς, δὲν θὰ γνωρίζουν ἴσως μιά μικρὴ λεπτομέ-
ρεια: ὅτι ὁ Λάμπρος Κορομπλάς, — παρ' ὅλο
μάλιστα ποὺ μένει σὲ μιά ὥραια ἐπαυλὴ
στὸ Φάληρον, — δὲν κολυμπᾷ ποτέ του. 'Ισχυ-
ρίζεται ὅτι ὅλη ἡ προσπάθεια τοῦ πολιτισμένου
ἀνθρώπου (δάρκες, ὑπερωκεῖνια, γεφυρία κλπ.)
εἶναι νὰ ἀποφεύγῃ τὸ νερὸ, καὶ ὅτι μόνον ὅταν
ὁ ἴδιος δὴ τὰ φάρια νὰ υἱοθετοῦν τὴν συνήθειαν
τῶν ἀνθρώπων (νὰ κῶνυνται σὲ μπάρ π.χ., ἢ
νὰ ἐκλεγχῶνται δουλευταί), τότε καὶ αὐτὸς θὰ
υἱοθετήσῃ τὴν συνήθειαν τῶν ψαριῶν!
Εἶναι, μὲ αὐτὸ, μιά ἀποψις...

Δ 'Νέα ἀπὸ τὸν Σέλιμπυ Κάρτερ:
Σὲ μιά ἐπιστολὴν του μετὰ τὴν ἐπικεφαλίδαν τοῦ
«Μπόστον Κλάμπ» τῆς Ν. 'Ορλεάνς, ὁ διαπρεπὴς
αὐτὸς καὶ τὸς δημοφιλὲς σύμβουλος τῆς ὁργα-

νώσεως ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρυκτοῦ
μας πλούτου, (ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν διαχείρισιν
τοῦ δανείου τῶν 1.450.000 δολλαρίων, τὸ ὅποιον
ἀπεπληρώθη εἰς εἶδος, μετὰ τόκον, σὲ 3½ χρόνια!),
μᾶς γράφει (μετὰ τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα, σχεδὸν κεφα-
λαῖα γράμματα) πόσο νοσταλγεί τὴν 'Ελλάδα,
καὶ μᾶς παρακαλεῖ νὰ διαβιβάσουμε τὰ χαιρετι-
σμάτα του σ' ὅλους τοὺς φίλους του.

Τὸ νὰ εἶσαι φίλος τοῦ Σέλιμπυ Κάρτερ εἶναι ἤδη
μιά εἰσαγωγή στὴν Διεθνή Μεγάλην Ζωή, — γιὰτί
ὁ κ. Κάρτερ, μὴν τὸ λησμονοῦμε, εἶναι ἀντικεί-
μενον τοῦ συνεχοῦς ἐνδιαφέροντος χρονικογράφου
τῆς ὁλκῆς τῶν Cholly Knickerborker, Charle Ventura
καὶ Count Oleg Cassini, ποὺ κάνουν τὴν μικρὴ αὐ-
τὴ στήλη νὰ συναίσθάνεται ὅλο τὸ μέγεθος τῆς
μικρότητός της. 'Ἡ τελευταία του φωτογραφία,
στὸς «Ταίμς» τῆς Ν. 'Υόρκης, ἦταν, π.χ., μετὰ
τὴν Πριγκίπισσα Γκαμπριέλα Βιενκουσίνκα τῆς

Ο ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ: ὁ ἐν
'Αθήναις πρεσβευτὴς τοῦ Καναδᾶ κ. Μὰκ Ντέρ-
μοτ. 'Ἡ ἐπέτειος τῆς 'Εθνικῆς 'Εορτῆς τοῦ Κα-
ναδᾶ, ἐορτάζεται, ὡς γνωστόν, τὴν 1ην 'Ιουλίου

Πολωνίας ποὺ φοροῦσε ἓνα περιδέραιο ἀπὸ τὰ κο-
σμήματα τοῦ Πολωνικοῦ Στέμματος...

Δ 'Γυαλίζουν, στὴ νέα Μεγάλῃ τους Ζωή, τὰ δια-
μαντικὰ τοῦ Πολωνικοῦ Στέμματος!
Κοπακαμπάνα, Οὐάλντερφ, Στόρκ, 'Ελ Μορόκο,
— ἀπὸ τὴν τὰ δνόματα καὶ περὶ τὸν οἱ εἰκόνες
στὸν καθρέφτη τῆς μνήμης καὶ παίρνει καὶ ἡ Ζωὴ
αὐτῆς τῆς μικρῆς καὶ ὥραιας πολιτείας ποὺ ζοῦ-
με ἓνα πλατύτερον νόημα, ὅπως γίνεται πάντα ὅ-
ταν δέχεται τὸν ἀντίλαλο τῆς, πραγματικῆς, Με-
γάλῃς Ζωῆς τοῦ ὑπόλοιπου κόσμου.

«Ποιήσεις, λέει ὁ Wordsworth, εἶναι μιά συγκίνη-
σις ποὺ τὴ θυμᾶσαι σὲ στιγμὴς ἡρεμίας».
Γι' αὐτὸ καὶ ξαναῆραμε, νύχτα, τὸν δρόμον τῶν
«'Αστεριῶν», ὅπως παίρνει ὁ στρατοκόπος τὸ
μονοπάτι γιὰ μιά γνῶσιν τῆς Κρήνης. Δὲν εἶναι μό-
νο ἡ ὁμορφία τῆς σημερινῆς 'Ακτῆς ποὺ μᾶς
τραβάει. Εἶναι κ' οἱ ἀναμνήσεις μιᾶς ὁλῆς
Πλυφάδας, κάπου εἴκοσι χρόνια πρὶν, — εἶ-
ναι: ἴσως καὶ ἡ παρήγορη διαπίστωσις πᾶς μπο-
ρεῖσάμε καὶ τὴν ξαναζωντανεῖσάμε...

Δ 'Ὅσοι κρατήσουν, τουλάχιστον, τ' «'Αστέριον» τὴν
Ποιότητα, σὲ ταύτῃ τὴ μικρὴ γωνία. Δὲν κρατῇ-
σουν τὰ κερά ἀναμμένα καὶ τὰ φῶτα χαμηλά
καὶ τὰ βιολιά σὲ σουρτίντα καὶ τὰ ἀμφίδουα
«γαλλικὰ» νοῦμερα μακριὰ, γιὰτί δὲν ταιριά-
ζουν στὴν εὐγένεια τῆς 'Αττικῆς ἐσπέρας.
'Ισως καὶ τὸ Chez Lavin τότε θυμῇ τὴν παλιά
τοῦ παράδοση, ἴσως ξανακατέβῃ ὁ Χριστόφορος,
ἴσως, περαστικὸς, καὶ ὁ Γιώργος Κατσαρᾶς, (ποὺ
συγκινεῖ πάντα τὸ πιστὸ τοῦ ἀκροατήριου σὲ
μικρὸ, ὁμορφὸ σαλόνι τοῦ «Βασιλισσᾶς Φρει-
δερίκης») ἀπλώσῃ πάνω στὰ ἄστρα πληκτρα ἓνα
κόκκινο τραντάφυλλον, καὶ ὕψην, κοιτώντας το,
τὴς ἀφηρημένες ἐκείνης μελωδίας τοῦ τῆς Αὐγῆς...
Γι' αὐτὸ καὶ χάριμα ποὺ ξαναῖται, σὲ Lido, τὸ
Duo Zanolfsky. Γιατί ἔχει μιά θαυμαστὰ τεχνικὴ
αὐτὸ τὸ ζευγάρι, — ὅπως, ἄλλωστε, καὶ ἐκεῖνο τὸ
ἄλλο θαυμαστὸ ζευγάρι, ἡ Λίνα 'Αλμα καὶ ὁ
Γιάννης Φλερύ...

ΓΚΡΕΚΑ

KOLYNOS

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

N 6

ΑΡ. ΑΔ. 65796/18779

Γερά
και
δουκά
δόντια

ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

ΜΕ ΤΟ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ ΠΛΟΙΟ

«ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ»

Κάθε Σαββατοκύριακο όλο τó Καλοκαίρι

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΘΑΣΟΣ-ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ

ΣΚΙΑΘΟΣ-ΣΚΟΠΕΛΟΣ

Τιμές χαμηλές. Τοπικές Έκδρομές-Ξενάγησις στις
αρχαιότητες - Όρχήστρα στό πλοίο - θέσεις όρι-
σμένες.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Γραφεία Ταξιδιών, Γραφείον
Πληροφοριών Ε.Ο.Τ., Ε. Βενιζέλου 8 και σ' όλα τὰ
έκδρομικά Σωματεία.

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ:
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Τα Όνειρα

Ένα βαθύ μυστήριο αναζητείται από αιώνες την λύση του

Δυό Γερμανοί επιστήμονες προσπαθούν
ν' αποδείξουν ότι τὰ όνειρα μὰς έπιτρέ-
πουν ν' ανακαλύψωμε τις αλήθειες που
δέν συλλαμβάνομε όταν είμαστε ζύπνιοι

Οι πλανήτες περνούσαν σφυριχτά μπρός από τόν ήλιο. Ήσαν δεμένοι απ' αὐτόν με λεπτές κλωστές και στριφογύριζαν αδιάκοπα τριγύρω του. Ακόμη κ' έγώ έρσάμουν πάνω στόν ήλιο, μέσα σέ μια φλεγόμενη αέρινη μάζα. Ξαφνικά, ή αέρινη μάζα πέτρωσε, ό ήλιος μαζί με τούς πλανήτες άπόκτησαν μία τρελλή, ξέφρενη ταχύτητα και... ξύπνησα.

Δέν ήταν παρά ένα όνειρο. Κι όμως, σάν έκτυφλωτική άστραπή φώτισε τόν διάσημον έπιστήμονα Νιέλς Μπόρ. Τούδωσε πò κλειδί μιάς μεγαλοφυούς άνακαλύψεως: τής όψης τού άτόμου! Έξηγώντας την άνακάλυψή του αὐτήν στους συνοδέλφους που όλου τού κόσμου, ό Μπόρ ίδεν έκαμε τίποτ' άλλο από τò να περιγράψη τò όνειρό του. Ό ήλιος κ' οι πλανήτες ήσαν τò άτομο και τὰ ήλεκτρόνια του —μιά παρομοίωση που κατάντησε σήμερα κοινότοπη, όταν όμως την έξεθετε γιά πρώτη φορά, ό πυρηνικός έπιστήμων, άποτελούσε ένα μεγαλειώδες εύρημα.

ΟΙ ΠΑΠΠΟΥΔΕΣ ΜΑΣ ΔΙΚΑΙΩΝΟΝΤΑΙ

Αναλύοντας έναν ώρισμένον κóρυθò από μαρτυρίες τò ύβιο αξίόπιστες, όπως αὐτή τού Νιέλς Μπόρ, οι σύγχρονοι ψυχολόγοι καταλήγουν σò ν' άποδώσουν μίαν όλως διόλου καιούργια σημασία στὰ όνειρά μας. Κ' ή γνώμη τους, βασισμένη σέ άσπληρά έπιστημονικά δεδομένα, έρχεται νά συμφωνήση με τις άρχαιότερες δοξασίες τής ανθρωπότητας.

Από τὰ πολύ παλιά χρόνια έπίστευαν οι άνθρωποι ότι τὰ όνειρα έκφράζουν κάθε είδους μυστηρώδη μηνύματα —μηνύματα από τούς θεούς, τούς νεκρούς, τούς άπόντες— ότι άπνχοϋν την φωή τού μέλλοντος, αλλά και την φωνή τού παρελθόντος. Αργότερα οι έπιστήμονες και ειδικότερα οι ψυχολόγοι άπέριψαν τις πανάρχαιες δοξασίες ως κατάλοιπα δεισιδαιμονιών που ανθοϋσαν προτού διαλάμψη και κυριαρχήση ή έπιστημονική σκέψη. Για τούς θετικιστές αὐτούς τò όνειρο δέν είναι παρά μία ανεξέλεγκτη νοητική λειτουργία, χωρίς καμμίαν άπολύτως κέξια. Η ψυχανάλυση κατόπιν θεώρησε τὰ όνειρα ως σύμβολα που έκφράζουν και ξεσκεπάζουν τούς ύποσυνείδητους πόθους μας, τούς πόθους άκριβώς έκείνους που άπνωθόμε όταν είμαστε ζύπνιοι, γιατί συγκρούονται με την ήθική. Κανένα μυστήριο δέν περιβάλλει τὰ όνειρα —λέγουν οι όπαδοί τής φροϋνδικής θεωρίας. Δέν μὰς ήφέρουν σ' έσπαή με κανέναν άλλο παρεκτός από τόν έαυτό μας. Δέν άποκαλύπτουν παρά την κατώτερη, την χαμηλότερη, κατά κάποιον τρόπο, σφαίρα τής ύπαρξέως μας.

Κι όμως! Σήμερα ή έπιστήμη, από μία βαθύσα πò ψηλά, άνακαλύπτει ότι ή γνώμη τών παππούδων μας δέν ήταν τόσο άπλοή, όσο νομιζόταν. ότι τὰ όνειρα είναι κάποια μυστηριώδης ανθρωπινή δραστηριότητα με την οποία έκφράζεται όχι ή πιο χαμηλή, αλλά ή πολυτιμότερη πλευρά τής ύποστάσεως τού ανθρώπου. ότι είναι τò μέσο που διαθέτουμε γιά νά επικοινωνήμε με τις πιο μέγальες φυσικές, ή και τις ύπερφυσικές έκκεμη βυνάμεις, που διέπουν άκατάπαυστα την μοίρα μας.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΟΟΔΕΥΕΙ ΣΤΟΝ... ΥΠΝΟ

Τò όνειρο είναι ή περιοχή τής άτακτης, τής άλόγιστης φαντασίας —πίστευαν μέχρι σήμερα οι θετικιστές ψυχολόγοι. Νά όμως τώρα, όπως άποδεικνύεται από την μεγαλοφυή έμπειυση τού Νιέλς Μπόρ, που άποκαλύπτεται ότι μέσα στην όνειρικήν Έξαρση ή σκέψη άποκτά κάποτε την πιο άστραφτερή, την άδρότερη, την ρωμαλεώτερη λογική! Δυό Γερμανοί έπιστήμονες, οι Νούφρανγκ και Στέφφεν, σò πρόσφατο διέλιον τους «Τò μυστήριο τών όνείρων», άναφέρουν καταπληκτικές έπαληθεύσεις τής τελευταίας αὐτής διαπιστώσεως.

Πριν από τόν Νιέλς Μπόρ, ό Κο.τορσέ, ό μέγας φιλόσοφος και μαθηματικός, άνακάλυψε κι αὐτός στòν ύπνο τών την λύση ενός σπουδαίου προβλήματος, που μάταια την άναζητούσε γιά πολύν καιρό. Απειρες οι περιπτώσεις αὐτές. Έκείνο όμως που συνέθε στòν καθηγητή Λάμπερτον —όπως τò έκθέτει ό συνάδελφός του σò Πανεπιστήμιο τής Πενσυλβανίας Νιούσμπολντ— είναι από τὰ πιο χαρακτηριστικά φαινόμενα. Παρ' όλο που ό Λάμπερτον δίδασκε τὰ μαθηματικά, τò πάθος του ήταν τὰ άνώτερα μαθηματικά. Σ' αὐτὰ άφιέρωνε όλες τις ελεύθερες ώρες του. Έτσι, παίζοντας, άνακάλυψε τις χαρές τής γεωμετρίας, ενώ ταυτοχρόνως μελετούσε και άνάλυση. Μά μέρα στάθηκε μπροστά σò άκόλουθò πρόβλημα:

«Δίδεται μία έλλειψς. Νά βρεθ ή πòς τής καθέτου εως τής έφαπτομένης ενός οισυθήποτε σημείου τής έλλειψως με βάση ένα έκ τών δύο κέντρα». Όπως διηγείται ό ίδιος προσπάθησε νά τò λύση με την μαθηματικήν ανάλυση. Έμπόδια άξέπεράστα. Μάταια άσχολήθηκε δυό έβδομάδες. Σò τέλος παρατή-

ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΕΓΙ-
ΝΑΝ ΑΠΟ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΥΣ ΣΟΦΟΥΣ. — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ
ΒΡΗΚΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗ ΕΜ-
ΠΝΕΥΣΗ ΤΟΥΣ.—ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΟΙΝΟΙ ΕΓΙΝΑΝ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

θηκε. Όκτώ όμως ήμέρες μετά την ήττα του είδε μέσα σò όνειρό του την ποθητή λύση. Ήταν καθαρώς γεωμετρική —πράγμα που δέν τò περίμενε καθόλου— και παρουσιάσθηκε σχηματικά πάνω στòν τοίχο τής κοιτοκάμαράς του, σò μέρος άκριβώς όπου ήρσικόταν κάποτε ένας μαυροπίνακας και πού τώρα ήταν σκεπασμένος από ένα πίνακα ζωγραφικής. Ό καθηγητής Λάμπερτον διεπίστωσε, μ' άκόμη μεγαλύτερη έκπληξη, ότι τò όραμα δέν αόηστηκε καθώς ζύπνισε.

Είδα καθαρά πάνω στην παλιά θέση τού μαυροπίνακα την προβολή ενός γεωμετρικού σχήματος, φτιαγμένου όχι μόνον από τὰ στοιχεία τής ύποθέσεως, αλλά και από ένα πλήθος γραμμές κατασκευής, κατά τέτιον τρόπον ώστε με μίαν απλή ματιά μπορούσε κανείς νά λύση τò πρόβλημα. Πήδηξα έξω από τò κρεβάτι μου και άντέγραψα τò σχεδιάσμα...

Τò φαινόμενο αὐτò τής εικόνας που διατηρείται και μετά τò ζύπνισμα, είναι άσυνήθιστο, βέβαια, αλλά όχι και μοναδικό. Ό περίφημος χημικός Αύγουστος Κεκϋλ φòν Στράντονιτς έξωμολογήθηκε κι αὐτός πώς άνεκάλυψε στòν ύπνο του τις θεωρίες που τόν κατέστησαν διάσημο:

«Έμεινα γιά ένα μακρò χρονικό διάστημα σò Ισολικτον, έξω από τò Λονδίνο, προσκαλεσμένος από ένα φίλο. Φυσικά, οι περισσότερες συζητήσεις μας ήσαν γύρω από τὰ προβλήματα τής Χημείας. Ένα ήραδου, γυρίζοντας από τόν περίπατο, άποκομήθηκα σò άναπαυστικό κάθισμα τού λεωφορείου. Και τότε είδα τὰ άτομα νά στριφογυρίζουν μπροστά μου. Συχνά είχα σκεφθ ήν κίνηση τών άτόμων, δέν ήμουν όμως σέ θέση νά έξηγήσω αὐτή την κίνηση. Έκείνο όμως τò όραδου είδα καθαρά πòς από όλες τις μεριές τὰ άτομα ένωδόντουσαν σέ ζευγάρια που παρασυρόντουσαν κατόπιν από ομάδες άκόμη πιο ισχυρές και όλα αὐτὰ τὰ μικροσκοπικά σωματίδια έστριφογύριζαν σάν μία όλοστρόγγυλη, όρμητική δίνη. Πέρασα μ'άν όλόκληρη νύκτα γιά νά περιγράψω τò όραμα που είδα στòν ύπνο μου. Η θεωρία τής όψης τής ύλης είχε βρεθ!»

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ — ΠΗΓΗ ΕΜΠΝΕΥΣΕΩΣ

Ι ποιητές και γενικά οι καλλιτέχνες ήσαν συχνά μέσα στὰ όνειρά τους την εικόνα τού πιο λαμπρού τους έργου.

Μπο συνθέτη συχνά, διηγείται ό μέγας Γκαίτε, νά είμαι μισοκοιμισμένος και νά γράφω κάποιο ποίημα σ' ένα φύλλο χαρτί που βρέθηκε κοντά μου. Δέν καταλάβαινα τί έκοινα παρά μόνο όταν συμπλήωνα με άράδες τò χαρτί...» Κι ό Γκαίτε προσθέτει:

«Ήσθε ότι κάθε τι που παράγει ή διάνοια κι αὐτή ή ίδια ή διάνοια, έρίσκει αὐτò πò σφαίρα τού σνειδητòυ».

Την πασίγνωστη ιστορία τού ντόκτορ Τζέκυλ και τού μίστερ Χάυντ την ένεπνεύσθη ό δημιουργός της, ό Άγγλος συγγραφέυς Στήβισον, μέσα στὰ παράξενα όνειρα που έβλεπε.

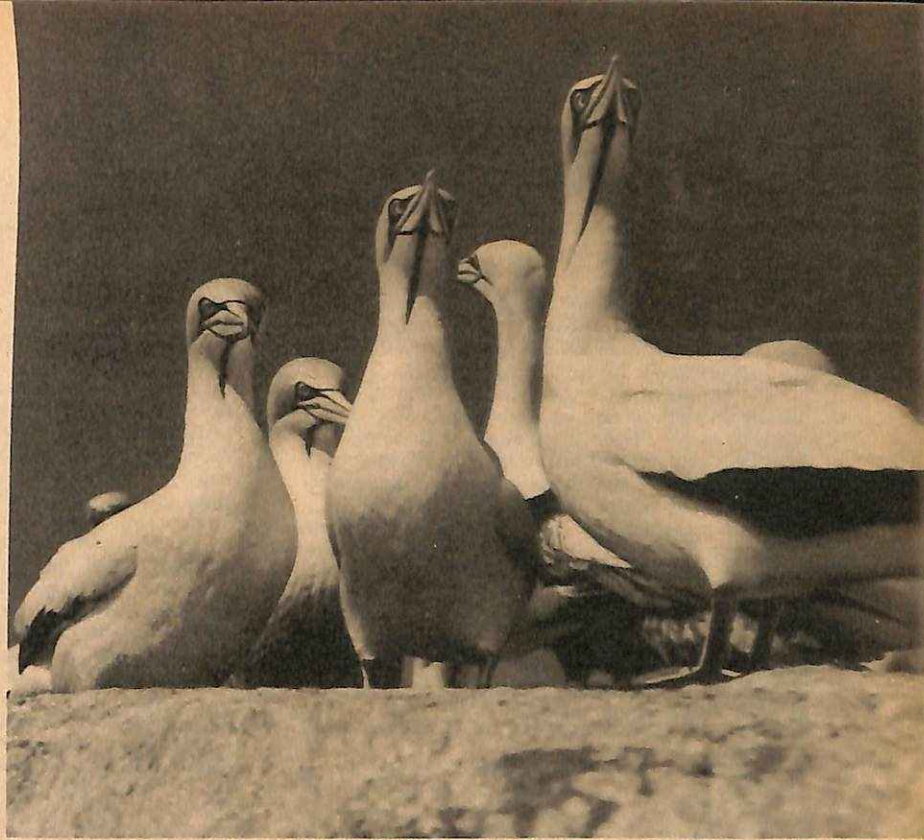
«Τò 1713, διηγείται με τή σειρά του ό μέγας βιολογίστας Ταρτινι, άνείρεϋθηκα ότι έκλεισα μ'ά συμφωνία με τόν διάβολο. Τόν προσέλαβα στην ύπηρεσία μου. Κάθε τι που έπθθυόσα γινόταν. Ό καιούργιος μου ύπνέριπτε ικανοποιούσε τούς πόθους μου και προτού άκόμη τούς έκφράσω. Μία μέρα είχα την ύβια νά τόν δάλω νά παίζη με τò έτολι μου, γιά νά τόν ήδικμώσω. Ποία ήταν ή κατάσταση ή μου όταν τόν άκούσα νά παίζη με άνυπέρολητη μαεστρία και τέχνη μίαν ύπερόχη, μίαν άσύγκριτη συνάτα που δέν είχα ποτέ μου άνακούσει. Ό θαυμασμός, ό έκθουσιασμός, ή κατάπληξη μου μ' έκαναν νά έξηγήσω έκτότμα, συγκινημένος θαύματα. Πήρα άμέσως τò βιολί μου. Ηλπιζα πòς θά ένακούρω την άφατη μελωδία που είχα άκούσει στòν ύπνο μου. Στάθηκε άδύνατον. Τò κομμάτι πάντως που συνέθεσε τότε έμεινε τò άριστοϋργήμα μου και τò δώδασα «Συνάτα τού Διαβόλου». Τò έργο όμως αὐτò δέν άνταποκρίνεται ούτε σò παραμικρò μ' αὐτò που είχα όνειρευθ. Άν είχα τò θάρρος έπρεπε νά σπάσω τò βιολί μου και νά παρατηθò από την μουσική...»

Σ' όλα λοιπόν αὐτὰ τὰ όνειρα ή ανθρωπινή σκέψη δέν διατηρείται μόνο, σάν προέκταση τής νηφαλιότητας, αλλά συχνά δημιουργείται. Κάθε μαθητής, που διαβάει τò όραδου τὰ μαθηματά του και την άλλη μέρα τò πρωί τὰ έξερει καλò από τήν, προτεραία, δέν κάνει τίποτ' άλλο παρά νά σκέπτεται, χωρίς βέβαια νά τò καταλαβαίνη, ενώ κοιμάται. Στους ανθρώπους με την ισχυρή διάνοια, αὐτή ή έργασια μέσα σò όνειρο είναι ή πιο δημιουργική τους.

«Ο ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΕΥΡΗΣΕΙ...»

Υπάρχουν όμως και άλλοι είδους όνειρα, άκόμη πιο έντυπωσιακά από τὰ δημιουργικά: Είναι τὰ προφητικά όνειρα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΠΟΥΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΤΙΑ ΔΙΑΣΧΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΑΙΘΕΡΑ

Μαλάγας: τὰ πουλιά

με τὰ γαλάζια μάτια

Τò Λάμπερτς Μπαίη είναι ένα ξερό και καθόλου έλκυστικό χωριό στη Δυτική άκτή τής Νοτιοαφρικανικής Ένώσεως... Έχει όμως άπέναντί του ένα νησάκι, πού τò κάνουν γραφικό και παράξενο τò πλήθος τών Μαλάγας πού τò κατοικούν. Είναι όμορφα πουλιά τὰ μαλάγας. Μεγάλα γαλάζια μάτια με κόκκινους κύκλους όλόγυρα, κίτρινα ράμφη, πόδα με φουτουριστικές γραμμές, πέταγμα ύπερόφανο...

Είναι άκόμη πουλιά κοινωνικά. Δέν φοβούνται τόν άνθρωπο και ή μόνη τους αντίδραση, άν δοκιμάση κανείς νά τὰ παραμερίση με τò πόδι του, θά είναι ένα δυνατό τσίμπημα με τò ράμφος στòν άστράγαλο. Τò λίπασμά τους, τò εγκοιναίο, είναι πολύτιμο γιά τούς Νοτιοαφρικανούς γεωργούς.

Οι φωλιές τους άποτελούνται από μικρούς σφάλους θαλασσινών άπορριμμάτων, μέσα στὰ οποία κάνουν ένα θαυόλογο, γιά νά μην κωλύν και πέφτουν σ' αὐνά τους. Είναι μάλιστα ν' άπορή κανείς πòς ή θηλυκία μπορεί καί έρσκει τή φωλιά της μέσα σέ τόσες χιλιάδες άλλες. Άλλά τò μυστικό είναι απλό: Τò άρσενικό και τò θηλυκό δέν άφήνουν ποτέ και τὰ δυό μαζί τή φωλιά τους. Ένα απ' τὰ δυό μένει πάντα στη φωλιά γιά νά καθοδηγή τò άλλο όταν, στην έπιστροφή, όρμη ή προς τὰ κάτω.

«Ω, ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΤΗΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΩ... ΚΑΙ ΤΙ ΔΕΝ ΘΑΔΙΝΑ...»

ναμονής πρόσωπα έμοιαζαν με ανέκφραστες μάσκες. Όλες της οι σκέψεις, ακόμη και η αγωνία για το μέλλον, παραμέρισαν μπροστά στο άγχος της τρομακτικής αυτής άνομιλης.

Η επίσημη θα έπικειρούσε να κάνει ένα θαύμα. Θα προσπαθούσε να ξαναφέρει στη ζωή ένα πνεύμα νεκρό. Έτσι θα περίμεναν οι πιστοί γύρω απ' τον τάφο του Λαζάρου, γεμάτοι δέος μπροστά σ' ένα επικείμενο μυστήριο, περίτρομοι μπροστά στο θαυότερο μυστικό της φύσης!

Και όμως, κατά κάποιο τρόπο, ακόμη και η ανάσταση του Λαζάρου δεν ήταν τόσο τρομακτική κοντά σ' αυτό που οι άνθρωποι επιχειρούσαν να κάνουν τούτη τη στιγμή. Ο Λαζάρος είχε πεθάνει και τον είχαν αναστήσει. Τί είχε γίνει όμως η Εύα όλα αυτά τα χρόνια που το σώμα της ζούσε χωρίς ψυχή; Τί είχε άπογνιζε ο νους της; Είχε έκμηδενισθεί, είχε «διαλυθεί» εις τα έξω συντεταγμένα; Είχε γίνει ένα τίποτα και οι γιατροί θα προσπαθούσαν τώρα να έμφυσήσουν ζωή σ' αυτό το τίποτα;

Δυο άντρες με άσπρες μπλούζες φάνηκαν στο άνοιγμα της πόρτας. Οι δυο άντρες τους άνοιγαν παράξενα μέσ' στην απόλυτη σιωπή. «Ολοι σπώθηκαν». Ο ένας απ' τους δυο άντρες, ο πιο αδύνατος και ηλικιωμένος, προχώρησε και χαιρέτησε τους συγκεντρωμένους έναν - έναν με χειραψία. Φαινόταν να γνωρίζει καλά όλα τα πρόσωπα. Σύστησε έπειτα τον μελαχροινό νέο που τόν συνόδευε.

—Ο Δρ. Κάσσελμαν, είπε. Ο ειδικός που θα εξετασθεί σήμερα τη θεραπεία με «μετατόξιν».

Η Μπάρμπαρα αισθάνθηκε κάτω απ' το μπράτσο της το χέρι του Φίλ.

—Μπάρμπαρα, να σου συστήσω τον δόκτορα Μάκ Κήθ... Γιατρέ, μου φαίνεται πως δεν έχετε γνωρίσει τη γυναίκα μου.

Ο λιπόσαρκος άντρας με το ασκήτικο πρόσωπο, κύτταζε την Μπάρμπαρα με ζωηρό ενδιαφέρον. Καθώς της έσφιγγε το χέρι, τα γκριζά ματιά του σπηλώθηκαν επάνω της έρευνητικά. Θάλεγε κανείς πως, μαντεύοντας την ανησυχία που φάλαζε στην καρδιά της, τη ρωτούσε δουά με καλωσύνη: «Τί θα γίνει τώρα με σάς;» Όταν όμως μίλησε, είπε μονάχα:

—Κυρία Μίναρη, να σάς γνωρίσω τον δόκτορα Κάσσελμαν... 'Η κ. Μίναρη, Μάρκ.

Ο νέος γιατρός υποκλίθηκε, αδιάφορος και διασπαστικός. Την ίδια στιγμή ένας θόρυβος ακούστηκε στο βάθος του διαδρόμου. Μια νοσοκόμα ώδηγούσε ένα φορείο με καρούλια. Μια λευκή σιλουέτα ήτανε ξεπλωμένη στο φορείο. Κάτω απ' την θολωτή είσοδο της αίθουσας άναμνης, η νοσοκόμα σταμάτησε κι' ο Μάκ Κήθ είπε απλά:

—'Η άρρωστή μας.

Με κομμένη άναμνη, η Μπάρμπαρα έκανε ένα βήμα μαζί με τους άλλους. Είχε να δει την Εύα πάνω από δέκα χρόνια.

Η Εύα ήτανε ξεπλωμένη στο ένα πλευρό, με τα πόδια κολουριασμένα, τα μάτια άνοιχτά. Πελώρια, μαύρα μάτια, που κύτταζαν χωρίς να βλέπουν. Από περιγραφές άλλων η Μπάρμπαρα ή-

ξερε την κατάσταση της Εύας, δεν ήταν όμως προετοιμασμένη να δει αυτό που έβλεπε τώρα — το άνεκφραστο, άμυχο, τούτο όμοιομα μιάς γυναίκας.

Πλησίασε περισσότερο, προσέχοντας άλλες λεπτομέρειες. Το κύλισμα του χρόνου δεν είχε αφήσει ίχνη στο νεανικό πρόσωπο που εξακολουθούσε να χέει το δελουδίνο, κρινόλευκο δέρμα της κοπέλας των είκοσι χρόνων. Ένα λεπτότατο ροδαλό χρώμα ήταν απλωμένο στ' αδύνατα μάγουλα.

Μ' όλο που έδινε εντύπωση καλλονής, η Εύα δεν ήταν ποτέ της πραγματικά όμορφη. Ήταν, πριν από δέκα χρόνια, υπερβολικά αδύνατη και τα βαθουλωτά μάτια της είχαν μιά έκφραση νευρική και ανησυχίας. Σ' όλο όμως αυτό το διάστημα που το πνεύμα είχε μείνει βυθισμένο σ' έναν ατελείωτο ύπνο, το κορμί, λυτρωμένο από κάθε ένταση, είχε μεστώσει και οι γραμμές του είχανε τώρα μιά γοητευτική καμπυλότητα. Οι αδιάκοπες και σχολαστικές περιποιήσεις δεν είχανε λείψει από την άρρωστη, θυμήθηκε η Μπάρμπαρα. Η μόνη παρηγοριά του Σκότ μέσ' στον ατελείωτο πόνο του, ήτανε να περιγράφει σ' αυτήν και τους άλλους, τα μηχανήματα των ασκήσεων, τα μασάζ, τις ακτινοβολίες, τα θερμά λουτρά και τα «ηλεκτροσόκ» που χρησιμοποιούσαν οι γιατροί για τη θεραπεία της Εύας.

Ο Μάκ Κήθ έγενε της νοσοκόμας κι' εκείνη άπομάκρυνε διασπαστικά την άρρωστη από τα εξεταστικά δλέμματα των έπισκεπτών. Στο άναμναξέ ο Κάσσελμαν είχε εξαφανιστεί πίσω απ' την πόρτα της την έπιγραφη: «Πτέρυξ Έπικινδύνων Άσθενών».

—Δε θ' άργήσωμε πολύ... Κάπου είκοσι λεπτά. Θα σάς είδοποιήσω άμέσως πως πάνε τα πράγματα, είπε ο Μάκ Κήθ.

—Μά γιατρέ, διαμαρτυρήθηκε ο Σκότ. Νόμιζα πως θ' αφήνατε να έρθω μαζί σας... να δρίσκωμαι κοντά της. Μπορεί να... Άν... πάθη τίποτε, δε θέλω να είναι μόνη...

Ο Μάκ Κήθ φάνηκε στενοχωρημένος.

—Δεν σάς έκρυπα πως η θεραπεία είναι επικίνδυνη. Θα σάς καλέσω άμέσως, αν είναι άνάγκη. Άλλωστε, δεν πρόκειται να είμαστε μακριά. Δε βλέπω το λόγο να μην έρθετε, αν επιμένετε, αλλά, ηλικρινώς, δεν σάς το συμβουλεύω. Η δοκιμασία θα είναι πολύ σκληρή για σάς, κ. Άντιμπαρκ. Η αντίδραση του μετραζόλ δεν είναι ευχάριστο θέαμα.

—Τό ξέρω, γιατρέ. Δε θέλω όμως να ύποστη ή άδελφή μου μόνη αυτό το μαρτύριο. Τό λιγότερο που μπορώ να κάνω γι' αυτήν είναι να δρίσκωμαι κοντά της σέ μιά τέτια κρίσιμη στιγμή.

—Πολύ καλά. Άφου επιμένετε, έλατε. Άλλά θα τό μετανιώσετε.

Ο Μάκ Κήθ γύρισε την πλάτη του κι' ο Σκότ τόν άκολούθησε στόν μακρύ διάδρομο. Η Μάντ έτρεξε κοντά του και γλίστρησε τό χέρι της κάτω απ' τό μπράτσο του. Έκείνος όμως δε φάνηκε να πρόσεξε την παρουσία της, καθώς περπα-

τούσε συλλογισμένος πίσω απ' τόν γιατρό και τη νοσοκόμα.

Χωρίς να πη λέξη, ο Φίλιπ τούς άκολούθησε σέρνοντας με μεγάλο κόπο τό πόδι του. Ύστερ' από μιά μικρή στιγμή διαταγμού, η Μπάρμπαρα προχώρησε πίσω του.

Όλοι μαζί πέρασαν στην πτέρυγα των επικινδύνων άσθενών. Στο τμήμα αυτό —όπως έμαθε η Μπάρμπαρα άργότερα— οι τοίχοι είχαν ειδική μόνωση τού ήχου και τα παράθυρα ήτανε κερφωμένα. Οι πόρτες σ' όλο τό μακρύς τού διαδρόμου ήτανε κλειστές. Καθώς περνούσε μπροστά από μιά πόρτα, η Μπάρμπαρα άκουσε ένα φρικτό, πνιχτό ούρλιαχτό.

Η τελευταία ήταν άνοιχτή. Όταν πλησίασε, η Μπάρμπαρα, είδε πως είχανε ξεπλώσει κίδας την Εύα σ' ένα κρεβάτι. Δυο νοσοκόμοι της έδειναν τά χέρια και τό πόδι. Ο Κάσσελμαν μόλις είχε πλύνει τά χέρια του στό νιπτήρα που ήταν σέ μιά γωνιά τού δωματίου. Πήγε κοντά στό κρεβάτι. Ο Μάκ Κήθ τράβηξε ένα κάθισμα απ' την άλλη μεριά τού κρεβατιού, κάθισε κι' έπιασε τόν σφυγμό της Εύας.

Οι κινήσεις τών δυο γιατρών και της νοσοκόμας ήταν γρήγορες, άθόρυβες, μεθοδικές. Ο Κάσσελμαν σήκωσε τό μπράτσο της Εύας, έτριψε μ' ένα κομμάτι δαυδάκι ένα σημείο στην κοιλότητα τού άγκώνα. Άπλωσε πίσω τό χέρι του χωρίς να πη λέξη και πήρε την ύποδερμική σύριγγα που τού έδωσε η νοσοκόμα απ' ένα άποστειρωμένο δίσκο. Η νοσοκόμα έσπασε έπειτα τό κεφαλάκι μιάς άμπούλας και την έδωσε στό γιατρό. Έκείνος γέμισε την σύριγγα άργά, με μεγάλη προσοχή και, κρατώντας την με τό δεξί χέρι, τσίμπησε με τό άριστερό τή σάρκα της Εύας. Η γαλάζια φλέβα ξεπετάχτηκε φουσκαλωμένη. Με μιά κίνηση έπιδέξια, ο γιατρός βύθισε την άστραφτερή βελόνη.

Η Μπάρμπαρα έκανε ένα βήμα πρός τά πίσω τρομαγμένη, αλλά η άρρωστη έμεινε άπαθή. Ο γιατρός πίεςε τό έμβολο, χύνοντας άργά-άργά τό φάρμακο μέσ' στό γαλάζιο αίμα που πήγαινε στην καρδιά της Εύας. Για μερικά δευτερόλεπτα η άρρωστη δεν έδειξε κανένα σημείο ζωής.

Έπειτα τά βλέφαρα τρεμούλιασαν, στην άρχή έλαφρά, ύστερα πιο έντονα. Κι' άξαφνα, δυνατοί σπασμοί συγκλόνισαν όλο τό κορμί. Η Εύα έβγαλε μιά τρομακτική κραυγή —μιά κραυγή που δεν είχε τίποτε τό ανθρώπινο— και τίνανε με δύναμη τό πόδι της. Τό κρεβάτι όλόκληρο σείστηκε απ' την προσπάθεια της ν' άπαλλαγεί απ' τό δεσμά της. Δυο νοσοκόμοι έτρεξαν άμέσως κοντά της να την συγκρατήσουν.

Η Μπάρμπαρα έκλεισε τά μάτια και ζάρωσε κοντά στόν τοίχο, κλείνοντας τ' αυτιά με τά χέρια της. Άλλά και πάλιν άκούε τό φρικτό σκούξιμο. Οι κραυγές αυτές δεν ήταν ανθρώπινες. Ήταν κραυγές άγωνίας θγαλμένες απ' την ύλη —απ' τη γή και την πέτρα την ώρα της δημιουργίας.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΣΤΡΑ

Για την εβδομάδα από 25 'Ιουνίου έως 1 'Ιουλίου 1956

ΚΡΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου - 20 'Απριλίου: Προσέξτε τις παραπιστικές κινήσεις άγαπητών σας προσώπων. Συχνά κάνετε λάθη, δεν πρέπει όμως να τά πέρνομε κατάκαρδα, αλλά να προσπαθούμε να διορθωθούμε. Εύνοική ημέρα: Δευτέρα, άριθ. 4.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 'Απριλίου - 20 Μαΐου: Η παράτασις της άδελαιότητος θα σάς έκνευρίση. Μπορεί όμως να έπιτύχετε εύνοϊκές λύσεις τών ζητημάτων που σάς άπασχολούν. Συγκεντρώσατε τις προσπάθειές σας. Εύνοϊκή ημέρα: Πέμπτη, άριθ. 2.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαΐου - 21 'Ιουνίου: Η ζωή είναι σύντομη για να λεπτολογήτε τά γεγονότα. Είναι άμαρτία να στενοχωριέσθε χωρίς λόγο για μικρότητες. Προσέξτε τά αισθηματικά. Μπορεί να σάς έκπλήξουν. Εύνοϊκή ημέρα: Παρασκευή, άριθ. 9.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 'Ιουν. - 22 'Ιουλίου: Η χαρά που θα πάρετε δεν πρέπει να σάς άνακόηη την ένεργητικότητα. Πολλοί περιμένουν την κατάλληλη στιγμή για να σάς κάνουν κακό. Μη τούς δώσετε την εύκαιρία. Εύνοϊκή ημέρα: Σάββατο, άριθ. 5.

ΛΕΩΝ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Ιουλίου - 22 Αύγουστου: Καταβάλατε υπεράνθρωπες προσπάθειες τόν τελευταίο καιρό. Σκεφθήτε και τόν εαυτό σας, αν θέλετε να μωρόσετε να έργασθήτε τόν χειμώνα. Ένα ταξίδι θα σάς άναπαύση. Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, άριθ. 6.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Αύγ. - 22 Σ' 6ρίου: Η άτυχία στενών σας φίλων θα σάς στενοχωρήση. Μην άνακατευθήτε μόνον στά προσωπικά τους ζητήματα, διότι θα βγυτε χαμένοι. Μαθαίνετε πολύ εύχάρια νέα. Εύνοϊκή ημέρα: Κυριακή, άριθ. 3.

ΖΥΓΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Σεπτ. - 22 'Οκτωβρίου: Οι δυσκολίες είναι περαστικές. Η έρχομένη έβδομάδα σάς έπιφυλάσσει μιά οικογενειακή σκηνή που θα σάς στενοχωρήση πολύ. Προσπαθήστε να έλθετε λογικός και ψυχραιμος. Εύνοϊκή ημέρα: Σάββατο, άριθ. 5.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Οκτ. - 22 Νοεμβρ.: Η καλή σας τύχη θα σάς γαλή από την δύσκολη θέση που θα σάς φέρι ο έπιπόλαιος χαρακτήρας σας. Καινούργιες ιδέες θα σάς άποδώσουν μεγάλα χρηματικά όφέλη. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, άριθ. 7.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρ.: Ο άρμος ένθουςιασμός φέρνει πάντοτε την άπογοήτευση. Σκεφθήτε πιο ανθρώπινα για όσους προσπαθούν να φανούν καλοί μαζί σας εις βάρος τού έγωισμού των. Θάρρος. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, άριθ. 8.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 Δεκ. - 19 'Ιανουαρ.: Μη παρασυρθήτε από την προσωρινή άνακοπή της κακοτυχίας. Φροντίστε να έλθε εις θέσιν να την άντιμετωπίσετε όταν χρειασθεί. Οι οικονομικές δυσχέρειες τελειώνουν! Εύνοϊκή ημέρα: Πέμπτη, άριθ. 5.

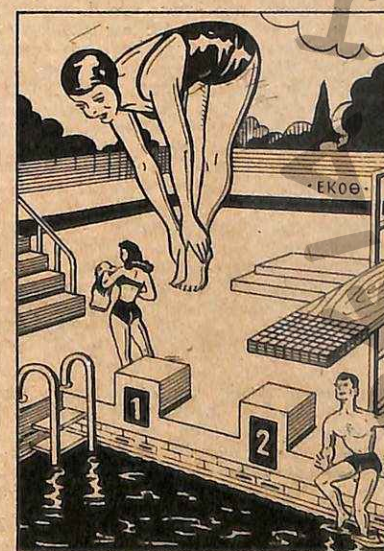
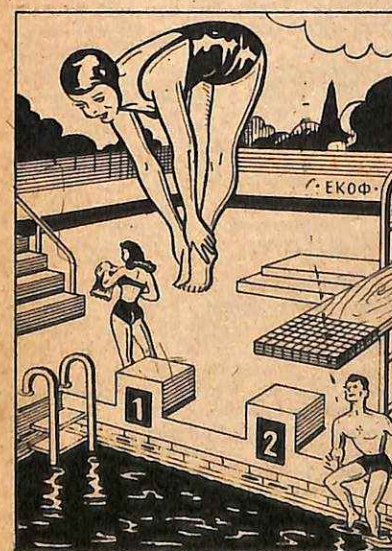

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 20 'Ιαν. - 18 Φεβ' 6ρίου: Άν δείξετε λίγη καλωσύνη και κατανόηση θα κατακτήσετε τούς ανθρώπους τού περιβάλλοντός σας. Είναι πιο εύκολο να έπιτύχετε τά σχέδιά σας με τό καλό παρά δικτατορικά! Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, άριθ. 3.

ΙΧΘΥΕΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Τά ζητήματα σας θα σάς δάλουν σέ σκέψεις. Θα σημειώσετε μεγάλες επαγγελματικές έπιτυχίες που θα σάς άποδείξουν πως άδικως είχατε άπογοητευθεί. Όλα θα πάνε καλά! Εύνοϊκή ημέρα: Κυριακή, άριθ. 9.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Τό δεύτερο σκίτσο διαφέρει από τό πρώτο σέ 10 σημεία. Μπορείτε να τά βρήτε;

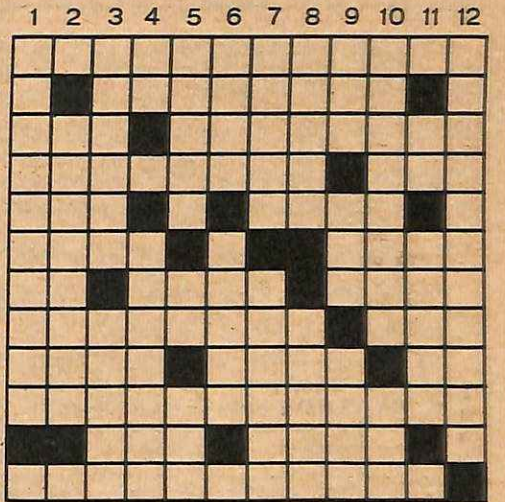
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Ένα έλάττωμα τού Ρωμίου.
- Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα (γεν.).
- Σ' αυτόν τόν αιώνα έγεννήθη ο Σαίξπηρ — «Η ζηλοτυπία είναι... τού έρωτος» (δμ.).
- Ένας συγγενής, ένάρθρος (άντιστρ.). — Δί-βει διπλασιαζόμενον τών άσφύμων, τηλεγραφον... της ζούγκλας «Η πολλή φτώχεια και τό πολύ... κάνει πολλούς χωρίς μυαλό» (παροιμ.). — Ρυθμιστής κινήσεων (γεν.).
- Τό μικρό όνομα της γνωστής σαρπάνο Σακ — Όρος τού Μπρίτς.
- Αιγύπτιος θεός — Καλλιτεχνικός ή λογοτεχνικός ρυθμός — «Κατά τη ζωή και τά...» 12 λέγει μιά σοφή παροιμία μας.
- Τραγωδία τού Ευριπίδου, αλλά και τού Αισχύλου — Γνήσιος Άδρισανός.
- Βουνό ΝΑ της θέσεως τών αρχαίων Μικηνών (γράφεται και με Ζ στην άρχή) — Παλαισία διά τούς σκύλους... — Συμπλ. σύνθεσμος της αρχαίας.
- Παραστάσεων όργανωται (ξεν.).
- Σύνδεσμος και χον. έπίρρ. της λαλουμένης — Πρωτεύουσα τού γαλλικού νομού Γκάρ.
- Με την μακροθυμία συγγενής.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- «Με τόν δικό σου φάγε πιέ, κι'... μην κάνη» λέγει μιά παροιμία μας, διά μίαν συγγενή με τό «νταραβέρι» λέξιν.
- Ο έμφυκτης τών Κυπρίων (άντιστρ.).
- Είδος κολυμβήματος — Ένα τέτοιο ζώον είναι τό φίδι.
- Βυζαντινή νότα — Σημειτική θεά.
- Εις τόν καλύτερον ζωγράφον της Άγγλίας (1878-1931) — Άντι-

- κασιτά και τό πως — Πρόθεσις.
- Τόσες φορές τόν μήνα είναι η σελήνη 15 ημερών — Θύρας κατώφλιον.
- Γνωστός λαμπτήρ... — Μία τών άραιότερων πόλεων της Γερμανίας, παρά τόν ποταμόν Φούλντα (άντιστρ.).
- Ένα χωριό τού νομού Μανησίας που θυμίζει μόνον... γάτες — «... τη... το νερό, μάρμαρο τρυπάει» (παροιμ.).
- Σύζυγος τού Τιθωνού και μήτηρ τού Μέμνωνος — Τόσων έτών άπέθανεν ο Τίντορέττο — Άλκοολούχον ποτόν τού όποιου πατρύς είναι η 'Ιάδα.
- Γνωστός και από την ελληνικήν σκηνήν Άυστριακός θεατρικός συγγραφέας (1862-1932) — Άριθμός, όπτικώς.
- Άρθρον — Ένα άρωμα δένδρο (δμ.).
- Ιμνιστιών θα τάς όνομάσουν οι ξενομάνεις.

ZIGK ZAGK

Ο σκοτός τού ενδιαφέροντος και διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά και όμοδικού παιχνιδιού, είναι να έπιτύχη κανείς όσο τό δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία στό σχηματισμό λέξεων.

Αρχίστε λοιπόν από όποιαδήποτε γραμμή θέλετε και προχωρήστε από τό τετράγωνο αυτό σέ όποιοδήποτε γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο, όριζόντιως, καθέτως ή διαγωνίως, προσπαθώντας να διαλέξετε την μεγαλύτερη λέξη που μπορείτε να βρήτε.

Σημειώσατε τώρα τη λέξη, που βρήκατε και σήσηστε στά τετράγωνα τά γράμματα που μεταχειρισθήκατε. Ψάξτε τώρα για μίαν άλλη λέξη και συνεχίστε έως ότου δεν μπορείτε να βρήτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξη, τών δύο γραμμάτων μετρήσατε 1 βαθμό.

Για κάθε λέξη τών 3 γραμμάτων μετρήσατε 3 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 4 γραμμάτων μετρήσατε 5 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 5 γραμμάτων μετρήσατε 7 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 6 γραμμάτων μετρήσατε 9 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 7 γραμμάτων μετρήσατε 11 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 8 γραμμάτων μετρήσατε 13 βαθμούς.

Για κάθε λέξη τών 9 γραμμάτων μετρήσατε 15 βαθμούς.

Για κάθε λέξη, τών 10 γραμμάτων μετρήσατε 17 βαθμούς. Και ούτω καθ' έξής, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα. Προσέσατε τώρα τό σύνολο τών βαθμών που μπορούσατε να πετύχετε. Βαθμοί από 1 - 29 βαθμολογούνται με «ΜΕΤΡΙΑ». Βαθμοί από 30 - 35 βαθμολογούνται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΩ». Βαθμοί από 36 - 40 βαθμολογούνται με «ΚΑΛΩ». Βαθμοί από 41 - 45 βαθμολογούνται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΩ». Βαθμοί από 46 και ένω βαθμολογούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ».

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΔΡΙΒΤΑ-ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

Κυκλοφορεί με χαρμάνι της έποχής
και χρυσόχαρτον

—“Ω, μά αυτό που έχω να σου πώ είναι πολύ ευχάριστο, Νέλσων! (Κοντοστάθηκε και γέλασε ευθυσία). Θα μπορούσα να πώ πως είναι το πιο ευχάριστο νέο σ' όλο τον κόσμο.

—Το πιο ευχάριστο νέο σ' όλο τον κόσμο, είπε ο Νέλσων με πικρία, θάταν να παραιτηθώ ο λόρδος Κήθ. Μου γράφει πως, κατά τη γνώμη του, οι Γάλλοι δεν έχουν δλέψεις στη Σικελία και με διατάζει —ναί, με διατάζει— να τον συναντήσω με το στόλο μου έξω απ' τη Μινόρκα.

—“Αχ, Νέλσων, πάλι θα χωρίσωμε!

—Αυτό ακριβώς θέλει ο Κήθ. Μας έδωσε δα αρκετές φορές να καταλάβωμε τώρα τελευταία πως δεν σε βλέπει με καλό μάτι.

—Πιο σιγά, Νέλσων, ψιθύρισε η Έμμα. Θα σ' ακούσουν οι δορκάρηδες.

Ο Νέλσων χαμήλωσε τη φωνή του.

—Κι' αν μ' ακούσουν, θα πούν πως έχω δικιο να περιφρονώ τον λόρδο Κήθ.

—Και τό ναυαρχείο δεν με χωνεύει, είπε η Έμμα γελώντας, αλλά δεν με μάς νοιάζει. Μας νοιάζει;

—Αλλά ο Νέλσων δεν είχε διάθεση ν' άστει-ευθώ.

—Και όμως η Άγγλία σου όφειλε τόσα πολλά, είπε με συγκρατημένη αγανάκτηση. Είναι άνοησία ν' άνακατειώνται έτσι στην προσωπική μας ζωή και να τὰ βάζουν μαζί σου.

—Πάντως, ο λόρδος Κήθ είναι άρχηγός σου, είπε η Έμμα ήρεμα. Και οι διαταγές είναι διαταγές.

—Αυτό δεν τό ξεχνώ ποτέ, μουρμούρισε ο Νέλσων. “Ας είναι. Πές μου τώρα τὰ δικά σου νέα.

Η Έμμα γέλασε.

—Πώς θα σου φαινότανε να γίνης δούκας;

—Δούκας;... (“Ενα χαμόγελο διαγράφηκε στα χείλη του). “Αστείευσαι, Έμμα;

—Μονάχα Ίταλός δούκας, δέ λέω... Πάντως δούκας.

Μέ τόνο έπίσημο, γεμάτο στόμφο, συνέχισε:

—“Η Αυτόυ Μεγαλειότης ο Βασιλεύς Φερδινάνδος τών Δύο Σικελιών εύρεστήθηκε να σου δωρίση τό δουκάτο του Μπρόντε στη Σικελία «εις έκφρασιν τής εύγνωμοσύνης και του θαυμασμού του». Σε δεδαιώ πως μου ήρθε να τόν φιλήσω όταν μου τό είπε.

Σαστισμένος και πολύ συγκινημένος, ο Νέλσων τήν κτύπαζε, χωρίς να μπορή ν' άρθρώση λέξη.

—Είναι τ' ολιγώτερο που μπορούσε να κάνει για σένα, συνέχισε η Έμμα. Σε ρωτώ, υπάρχει έστω κι' ένας άνθρωπος που θα τολμούσε να πή πως ο Νέλσων δεν είναι άξιος γι' αυτή τήν τιμή; “Αν ήμουν εγώ στη θέση του Φερδινάνδου, θα σου έδινα περισσότερα, πολύ περισσότερα.

—Σε ξέρω αρκετά καλά, είπε ο Νέλσων με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, για να φαντάζωμαι πως και τό Μπρόντε δικό σου κατόρθωμα είναι.

Η Έμμα χαμογέλασε με μετριοφροσύνη.

—Παραδέχομαι πως ήθελε λιγάκι σπρώξιμο ο Φερδινάνδος.

—“Η τιμή άνήκει σε σένα, όχι σε μένα, είπε ο Νέλσων με θέρημη. Τί να τό κάνω τό δουκάτο του Μπρόντε, όταν δεν μπορώ να σ' έχω στο πλάι μου, δούκισσα στα μάτια όλου του κόσμου; Θεέ μου, άς ήταν δυνατό να σε κάνω δούκισσα του Μπρόντε!

—Έμμα, δούκισσα του Μπρόντε, ψιθύρισε η Έμμα. “Ω, ναί, θάταν πολύ άρτια!

—Κι' όμως δέ δίτασες να δάσης μόνη σου τόν τίτλο σε μιάν άλλη γυναίκα.

Η Έμμα χαμογέλασε με άμνηχανία. Είχε ξεχάσει δόλοτα τη Φάννυ, τη γυναίκα του Νέλσωνος.

—Δεν πρέπει να είμαστε άχάριστοι, Νέλσων.

Η ζωή μάς έδωσε τόσα πολλά! Ποτέ δυό άνθρωποι δεν ένωσαν ο ένας για τόν άλλο αυτό που νιάθουμε μείς. Τίποτ' άλλο δεν έχει σημασία. Κι' αυτός ακόμη ο λόρδος Κήθ δεν μπορεί να μάς χωρίση.

Τα τελευταία λόγια ξανάφεραν τόν Νέλσωνα στην πραγματικότητα. Ουμήθηκε τη διαταγή του Κήθ.

—Νά πάρ' η όργη! φώναξε έκνευρισμένος.

Η Έμμα τόν ρώτησε πότε λογάριάζε να φύγη για τη Μινόρκα. Τόν κοίταζε με τρόπο προσπαθώντας να διαβάση τις σκέψεις του. “Ηταν φανερό πως μιá πάλη γινότανε μέσα του. Σίγουρα δυό λέξεις στριφογυρίζαν πάλι στο μυαλό του έπίμονες, τυραννικές: Τιμή, καθήκον... Καθήκον, τιμή.

Τέλος ο Νέλσων είπε:

—Δεν μου θγάζει κανείς τήν ιδέα πως ο κύριος σκοπός του Κήθ είναι να μάς χωρίση. “Ο Ίωσιός θα έγγραψε, υποθέτω, στη μητέρα του και η Φάννυ θα ζήτησε τη δόχεια του Ναυαρχείου. “Ωστόσο, υπάρχει και η άλλη πλευρά, η μόνη που έχει σημασία, αν θέλω να κάνω αυτό που επιβάλλουν η τιμή και τό καθήκον. “Ο Κήθ με διατάζει να φύγω απ' τη Νεάπολη στην πιο κρίσιμη, στην πιο ακατάλληλη στιγμή. Η θέση του Φερδινάνδου είναι ακόμη έπισφαλής. “Ασφαλώς είναι προτιμότερο να διακινδυνεύσωμε τη Μινόρκα παρά τη Νεάπολη.

—Νέλσων, τί έννοεί;

—Έννοώ πως θ' άρνηθώ να ύπακούσω τις διαταγές του Κήθ και θα μένω εδώ να όλολογώσω τό έργο μου, δήλωσε ο Νέλσων.

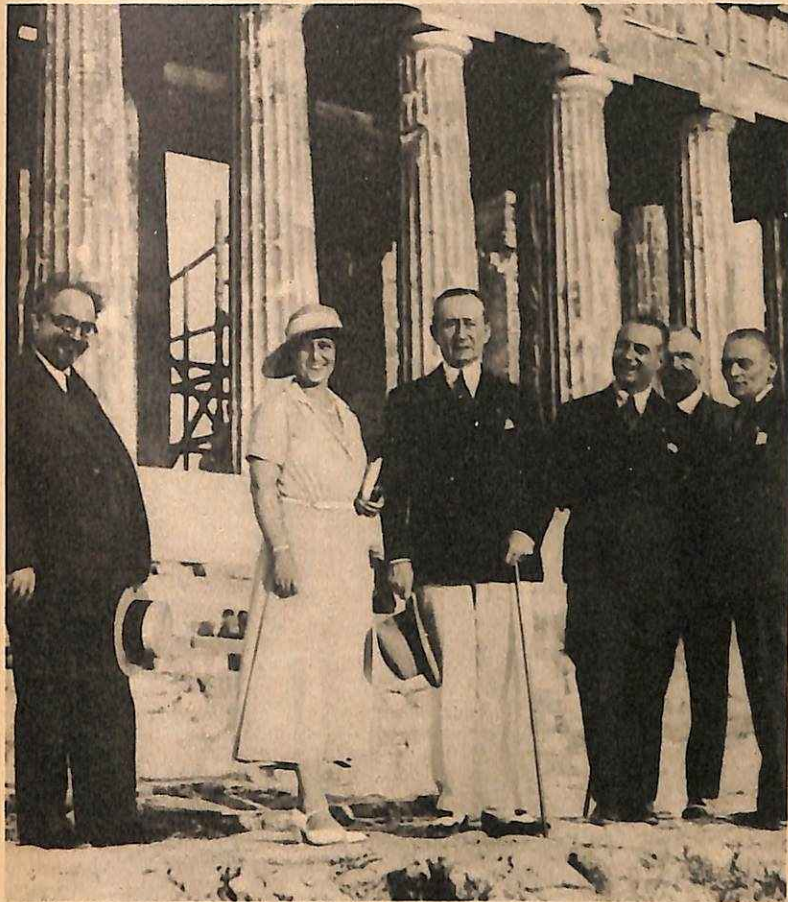
Κοίταξε τήν Έμμα άνήσυχος:

—Συμφωνείς μαζί μου, Έμμα;

“Εκείνη ακούμπησε τό χέρι της στο μπράτσο του.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΘΥΜΑΣΤΕ ΠΟΤΕ:

...ή ξέρετε πότε έπεσκέφθη τας Άθήνας και άνέθηκε στην Άκρόπολη ο εικονιζόμενος —στο μέσον με λευκό πανταλόνι— διαπρεπής αυτός ξένος;

Είναι ο δικάσιμος Ιωνάς εφευρέτης Μαρκόνη, που ήλθε στην Ελλάδα το 1935.

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 35

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ. 2. ΠΑΡΙΣΙΩΝ. 3. ΙΣΤ' — ΠΑΡΑΣΙΤΟ. 4. Ο «ΑΝΕΨΙΟΣ» — ΤΑΜ. 5. ΒΙΟ — ΜΥΟΣ. 6. ΕΡΝΑ — ΣΛΕΜ. 7. ΡΑ — ΣΤΥΛ — ΤΕΛΗ. 8. «ΙΚΕΤΙΔΕΣ» — ΡΑΣ. 9. Σ(Ζ)ΑΡΑ — ΟΣΤΑ — ΤΕ. 10. ΙΜΠΡΕΣΣΑΡΙΟΙ. 11. ΟΤΙ — ΑΛΛΙ. 12. ΑΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΑΛΙΣΒΕΡΙΣ(Ι). 2. ΜΑΚΑΡΙΟΣ. 3. ΥΠΤΙΟΝ — ΕΡΠΟΝ. 4. ΠΑ — ΑΣΤΑΡΤΗ. 5. ΟΡΙΠΕΝ — ΤΙ — ΕΙΣ. 6. ΜΙΑΝ' — ΟΥΔΟΣ. 7. ΟΣΡΑΜ — ΚΑΣΣΕΛ. 8. ΝΙΑΟΥ — ΣΤΑΛΑ. 9. ΗΩΣ — ΟΣΤ' (76) — ΑΡΑΚ. 10. ΣΝΙΤΣΛΕΡ — ΙΙΙ. 11. ΤΑ — ΕΛΑΤΟ. 12. ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ.

ΖΙΓΚ - ΖΑΓΚ ΑΡ. 35

“Ο ειδικός συνεργάτης μας έπέτυχε με τας λέξεις: ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΑ — ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ — ΣΑΡΙ, 51 δαθμούς.

Ίδου μερικές λέξεις που σχηματίζονται εδώ: ΑΡΡΑΓΗΣ — ΕΙΡΜΟΣ — ΣΕΡΡΑΙΟΙ — ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ — ΠΟΙΜΕΝΑ — ΠΑΡΙΟΣ — ΚΑΘΕΤΗ — ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ — ΣΗΜΕΡΑ — ΣΤΑΘΕΡΟΥ — ΑΝΕΜΟΣ — ΠΥΡΕΤΟ — ΑΝΑΝΑΣ — ΑΓΟΥΡΟΣ — ΣΑΥΡΕΣ κλπ.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΡ. 35

1. Τίραντα μαγιώ δυτριάς διαφέρει στην πλάτη. 2. Άριστερή παλάμη δυτριάς πού κλειστή. 3. Στην εξέδρα άριστερά ένα κάθετο κάγκελλο επί πλέο. 4. Πετόετα που κρατεί κοπέλα στο βάθος πιδό μεγάλη. 5. Κυκλικό μπράτσο σκαλίστας προς τσίρινα μεγαλύτερο. 6. Μαύρο πλαίσιο του αριθ. 2 έχει μεγαλύτερο ύψος. 7. Άριστερό χέρι άνδρος άνωμμένο. 8. Στήριγμα σανίδας καταδύσεως στο άνω μέρος τετράγωνο. 9. Στόν τίτλο ΕΚΟΦ τό Φ έγινε Θ. 10. Φύλλωμα δένδρου στο βάθος άνω δεξιά διαφέρει.

Τὰ όνειρα

(Συνέχεια από σελ. 45)

«Ο Τζών Ε. Καίηλ, άναφέρουν οι συγγραφείς του «Μυστηρίου τών όνείρων», έρινωδικής στο Γκλύντφορντ τών Ηνωμένων Πολιτειών, άνεκόνισσε τήν παρακάτω περίπτωση στόν καθηγητή Γουλιέλμο Τζαίμς του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ:

“Ελαθα τήν παρακάτω έπιστολή από έναν άνθρωπο που τόν γνωρίζω καλά εδώ και είκοσι χρόνια και μπορώ να θεσπώσω τήν καλή του φυσική και ήθική ύψη: “Ο ύπογραφέμενος Τζέσσε Α. Σκουάαρ άνέλαθα ύπηρεσία στόν γαιοκτήμονα Τ. Α. Τζόνσον, όταν ήμουν 23 έτών. Τόν άλλο χρόνο, μήνα Σεπτέμβριο, θρέθηκα σ' ένα λιβάδι, ένα περίπου μίλι μακριά από τήν φάρμα. Με συνόδευε ο Γουέσλεϋ Νταίβις, που τόν έγνώριζα από καιρό. Προσπαθούσαμε να μαζέψουμε κάτι άγελάδες που είχαν άπομακρυνθώ. Ικουστήκαμε γι' αυτή τήν δουλειά, θάζοντας τὰ δυνατά μας. Τότε είναι λοπόν που έχασε ο Νταίβις τό ρολόι του. Λυπήθηκε κατάκαρβα. “Όπου κι άν ψάξαμε δεν τό βρήκαμε. Σκεφτόμουν λοιπόν τό έπείσασίο μέχρις ότου κοιμήθηκα. Ικαί τότε είδα ένα όνειρο, σ' αλήθεια πολύ παράξενο. Είδα τό ρολόι ξεπλωμένο στο λιβάδι, με τήν πλάκα γυρισμένη προς τόν ούρανό και με τήν άλυσίδα τριγύρω του σε ήμικύκλιο. “Ενας μέτρο πιο πέρα η χλόη ήταν πλεγισμένη από ένα ζωο που είχε κοιμηθώ. “Ενας φράκτης ύπήρχε παρακάτω σε μιάν απόσταση περίπου πενήντα μέτρων. Είδα ακόμη πως άστολικά από τό ρολόι, σε τρίατέσσερα μέτρα, μιá μεγάλη στρογγυλή πέτρα έθωναι από τη γή. Τήν άλλη μέρα —ήταν Κυριακή— ευνώνισα, είχα τήν προαίσθηση ότι πηγαίνοντας στο μέρος που άνείρευθηκα θα εύρισκα τό ρολόι. Τό είπα στόν Νταίβις και με κορόβευσε. Κι όλοι οι άλλοι με κορόβευσαν καθώς σέλλωνα τό όλογό μου. Κι έμως, σε κείνο ακριβώς τό μέρος τό βρήκα τό ρολόι. Θα ήθελα ακόμη να σας πώ ότι όταν ο Νταίβις έβγαλε τό ρολόι του βρισκόταν τουλάχιστον κομμάτι έκασοστή μέτρα μακριά από μένα. Και ότι τό ρολόι ήταν σταματημένο στις 9 και 40, όπως είχα δη στο όνειρό μου.

ΕΙΔΕ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ «ΤΙΤΑΝΙΚΟΥ»

Υπάρχουν πολυάριθμα παραδείγματα προφητικών όνείρων, που άπεκάλυψαν τό μέλλον με τόση ακρίβεια, με τόσες λεπτομέρειες ώστε, όταν έπαληθεύτηκαν, δεν ύπήρχε για τόν κοινό μας νού άλλη έξήγηση από τήν καταπιλητική συμπύωση. “Από τὰ θρυλικά σκεδόν τέτια όνειρα είναι ο δραματισμός της Καλιούρκιας, τής γυναίκας του Κάισαρος. Είδε στόν ύπνο της ότι ο παν σκυρος σύζυγός της δολοφονήθηκε. Τήν άλλη μέρα πραγματοποιή τό έγχειρίδιο του Βρούτου έδινε τέλος στη ζωή του Αυτοκράτορος.

Σ' ένα παρόμοιο προφητικό όνειρο όφειλε τήν σωτηρία της μιá έπιδότης του «Τιτανικού», του άγγλικού ύπερωκεανίου που στο τραγικό του ναυάγιο θρήκαν, τό 1912, τόν θάνατο 1500 πρόσωπα. “Όταν η έπιδότης αυτή άγόρασε τό εισιτήριο για τό ύπερατλαντικό της ταξίδι, που έπρόκειτο να κάνει με τόν άνδρα της και τὰ παιδιά της, ένώσε να τήν κυριεύη μιá άνεξήγητη άνησυχία. Προσπάθησε, αλλά τό κάκου, να πείση τόν σύζυγό της να πάρουν ένα άλλο πλοίο. Κάποια νύχτα έύπνησε κατατρομαγμένη. Μιά τρομακτική σύγκρουση τσάκιζε τό πλοίο, ενώ από τό κατάστρωμα έρχόντουσαν σπαρακτικές φωνές. Τρέλλη από άγωνία έύπνησε τόν άνδρα της. Δεν είχε άκουσει τίποτε αυτός. Βγήκαν στη γέφυρα. “Ο καιρός ή:αν θαυμασίως και τό ύπερήφανο πλοίο συνέχισε ήρεμα τήν πορεία του. Είπε λοιπόν ο άνδρας: «Είχες έφάλη. Πάρε ένα χαπάκι για να συνέλθης. “Η Άμερικανός όμως δεν ήταν δυνατόν να ήσυχάζη, γι' αυτό τήν έπόμενη νύχτα ούτε αυτή ούτε τὰ παιδιά της γδύθηκαν για να κοιμηθώ. “Η:αν

η νύκτα τής καταστροφής. Συνέθη ακριβώς όπως προέβλεπε στόν ύπνο της η άνήσυχη γυναίκα: η σύγκρουση πάνω στο παγόβουνο, οι τραγικές φωνές από τό κατάστρωμα... “Ετρεξε λοιπόν με τὰ παιδιά της στη γέφυρα και πρόσφασαν να μπουν σε μιá σωσίδιο λέμβο. “Αργότερα τούς περιμάζεψε τό «Καρπάθιο». “Ο άνδρας της, που έχασε καιρό για να ντυθώ, πνίγηκε όπως τόσα άλλα θύματα της θαλασσοπής εκείνης τραγωδίας.

ΘΑ ΓΛΥΤΩΝΑΝ 40.000 ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Τήν άνοιξη του 1902, ένας μηχανικός, ο Ζ. Β. Ντάνν, είδε στόν ύπνο του, άρκετους μήνες πριν από τὰ γεγονότα, τήν έκρηξη του Μόν Πελέ —μιάν από τις μεγαλύτερες ήφαιστειακές έκρήξεις— που στοίχισε τήν ζωή 40.000 ανθρώπων στην Μαρτινίκα.

«Βρισκόμαστε στο έλεύθερο κράτος της ‘Οράνγης, σ' ένα άπομακρυσμένο σημείο. Σπάνια μάς θυμόταν τό ταχυδρομείο κι ακόμη σπανιώτερα έρχόντουσαν έφημερίδες. Μιά νύκτα είδα ένα άήσυχο, ένα τρομακτικό όνειρο. Βρισκόμουν σ' ένα ύψωμα, κάτι σαν λόφο ή χαμηλό βουνό. ‘Η γή ήταν άσπρη. ‘Εδω κ' εκεί τό έδαφος έσκαζε κι από τις ραγισματιές έβγαιναν ύνιιφα από καπνό. ‘Ανεγνώρισα τότε τό νησί που τό είχα ξαναονειρευθώ και πάνω απ' τό όποιο ύπήρχε άνέκαθεν η μεγάλη άπειλή του ήφαιστείου. Καθώς είδα τόν καπνό να θγαίνει από τήν γή, φώναξα: Είναι τό νησί! Θεέ μου, όλο τό νησί θα τιναχθώ στόν άέρα! Μέσα στο όνειρό μου θυμόμουν τήν περιγραφή που είχα διαβάσει για τήν έκρηξη του Κρακατόα. ‘Η θάλασσα είχε ρουφηχθώ μέσα στις ύπόγειες σπηλιές του ήφαιστείου, τό νερό έβρασε, έβινε άτιμός και τό βουνό έξερράγη.

“Ο Ντάνν θέλησε να σώση τούς κατοίκους. Στή γετονική νησίδα ύπήρχε ένας Γάλλος ύπάλληλος. Δεν του έδωσε σημασία. Πήγε τότε να βρή τόν κυβερνήτη. Κρεμάστηκε στα άλογα του άμαξού του για να τόν σταματήση. ‘Εκείνην ακριβώς τήν στιγμή έύπνησε. “Ενα όνειρο... “Όταν ύστερα από πολλόν καιρό έφθασαν στόν απόμακρο καταιαλισμένο τό έφημερίδες, ο Ντάνν άνοιξε τό «Νταίηλυ Τέλεγραφ». Και διαβάσε:

«ΑΠερίγραπτος καταστροφή εις τήν Μαρτινίκα! Πόλλες έξηφανσθή κατά τήν διάρκειαν τρομερού σεισμού. Άνω τών 40.000 ύπολογίζονται οι νεκροί!»

Η ΠΑΡΑΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΘΑ ΒΡΗ ΤΗΝ ΛΥΣΗ;

Υπάρχει λοιπόν ένα αληθινό μυστήριο γύρω από τὰ όνειρα —συμπεριβαίνουν οι Γερμανοί συγγραφείς. Καμιά ψυχαναλυτική έρευνα, καμιά έργασία πάνω στο ύπομνηστικό δεν μόδεσε να διαπεράση αυτό τό μυστήριο. Πώς έλγεται τό ότι ένας που όνειρεύεται μαθαίνει κοιμισμένος πράγματα που άγνωσσε τήν προτεραία; “Οτι αντίλαμβάνεται ένα γεγονός που συμβαίνει μακριά από τό μέρος όπου βρίσκεται; Σε ποιάν έπιαση βρίσκεται με τήν πραγματικότητα ο κομιοισμένος προφήτης;

‘Η έπίσημη δεν μπορεί ακόμη να δώση ακριβή άπάντηση. Είναι ακόμη άδύναμη μπροστά σ' αυτά τὰ φαινόμενα. “Ενας καινούργιος κλάδος καλείται να δώση άπάντηση —η παραψυχολογία. Και, προς τό παρόν, άρκεείται στο να διακρίνη αυτούς που πιστεύουν στα όνειρα, ενώ αντιμετώπιζουν τὰ εϊρωνικά χαμόγελα τών άλογικών.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ 1956

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

ΜΗΔΕΙΑ - ΟΙΔΙΠΟΥΣ - ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΕΞ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

23 ΙΟΥΝΙΟΥ — 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1956

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΗΣ ΛΕΣΧΗΣ

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ 100 — 60 — 40 — 20 — 10

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ — ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ — ΕΚΔΡΟΜΑΙ

I) ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ (Εισιτήρια θεάτρου) δδός ‘Αγ. Κων/νου, τηλ. 53.242 και εις τὰ ειδικά περίπτερα τών Πλατειών ‘Ομονοίας, Συντάγματος, Κλαυθμώνος.

II) ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΕΟΤ δδός Βενιζέλου 8 (Εισιτήρια θεάτρου — Πληροφοριαί).

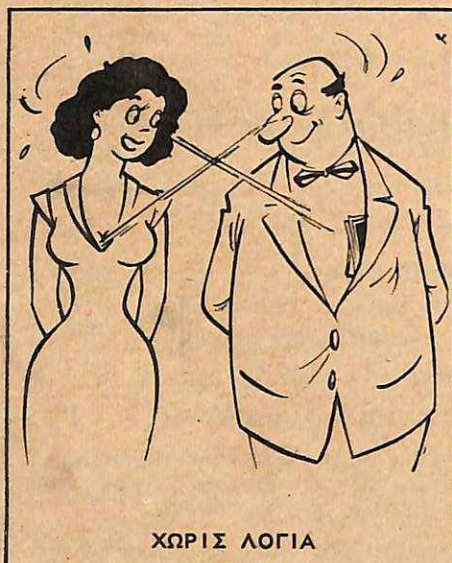
III) ΕΛΛΗΝ. ΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ: Λεωφ. ‘Αμαλίας 28, τηλεφ. 22.494 (Εισιτήρια θεάτρου — Πληροφοριαί — Συμμετοχή εις έκδρομάς ‘Επιδαύρου).

IV) ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ (Εισιτήρια θεάτρου. Έκδρομαί εις ‘Επίδαυρον).

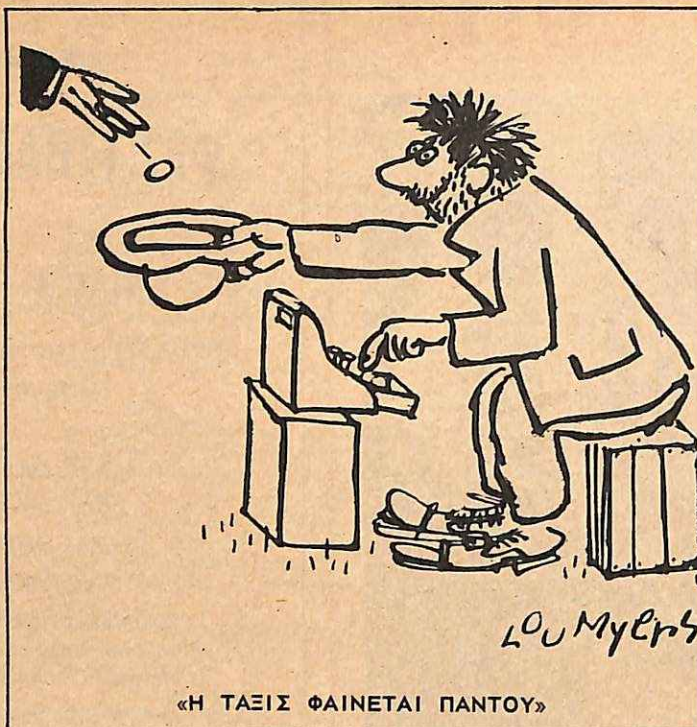
ΔΙΤΣ

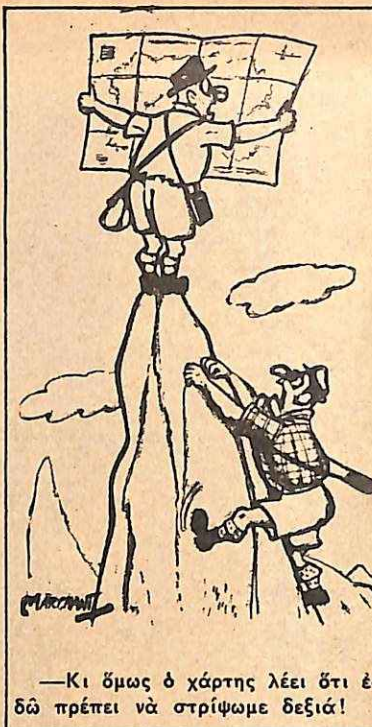
ΧΙΟΥΜΟΡ

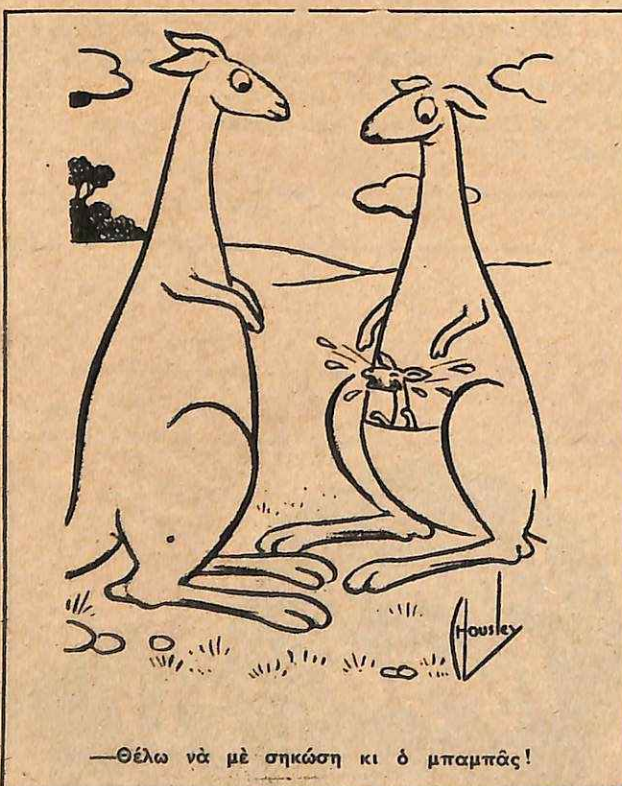
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

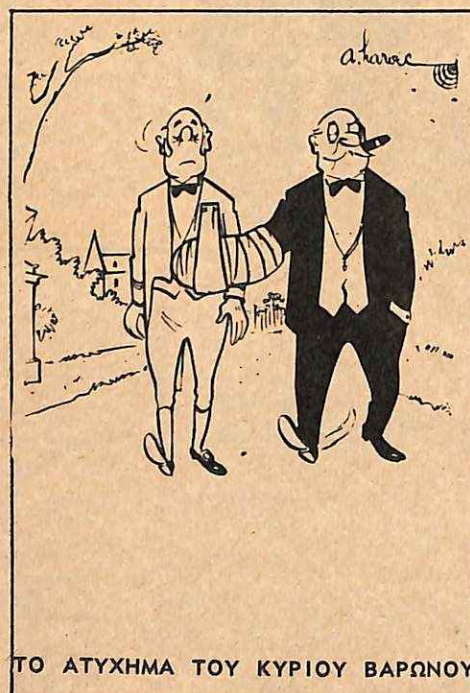
«Η ΤΑΞΙΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ»

—Κι όμως ο χάρτης λέει ότι εδώ πρέπει να στρίψουμε δεξιά!

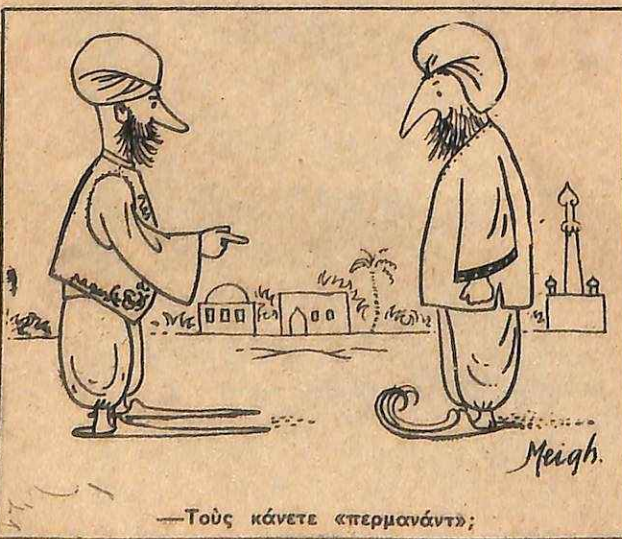
—Θέλω να με σηκώσει κι ο μπαμπάς!

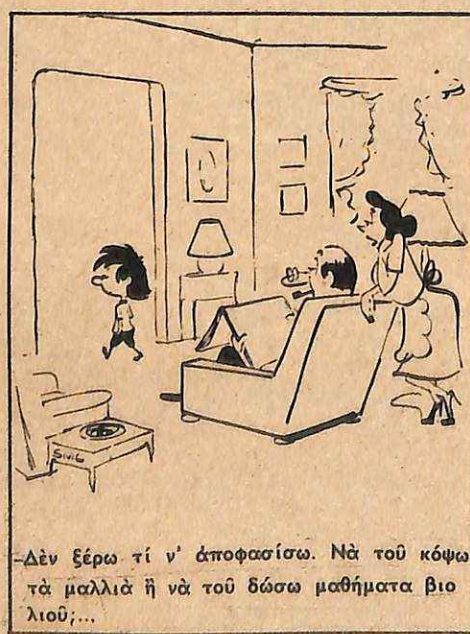
ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

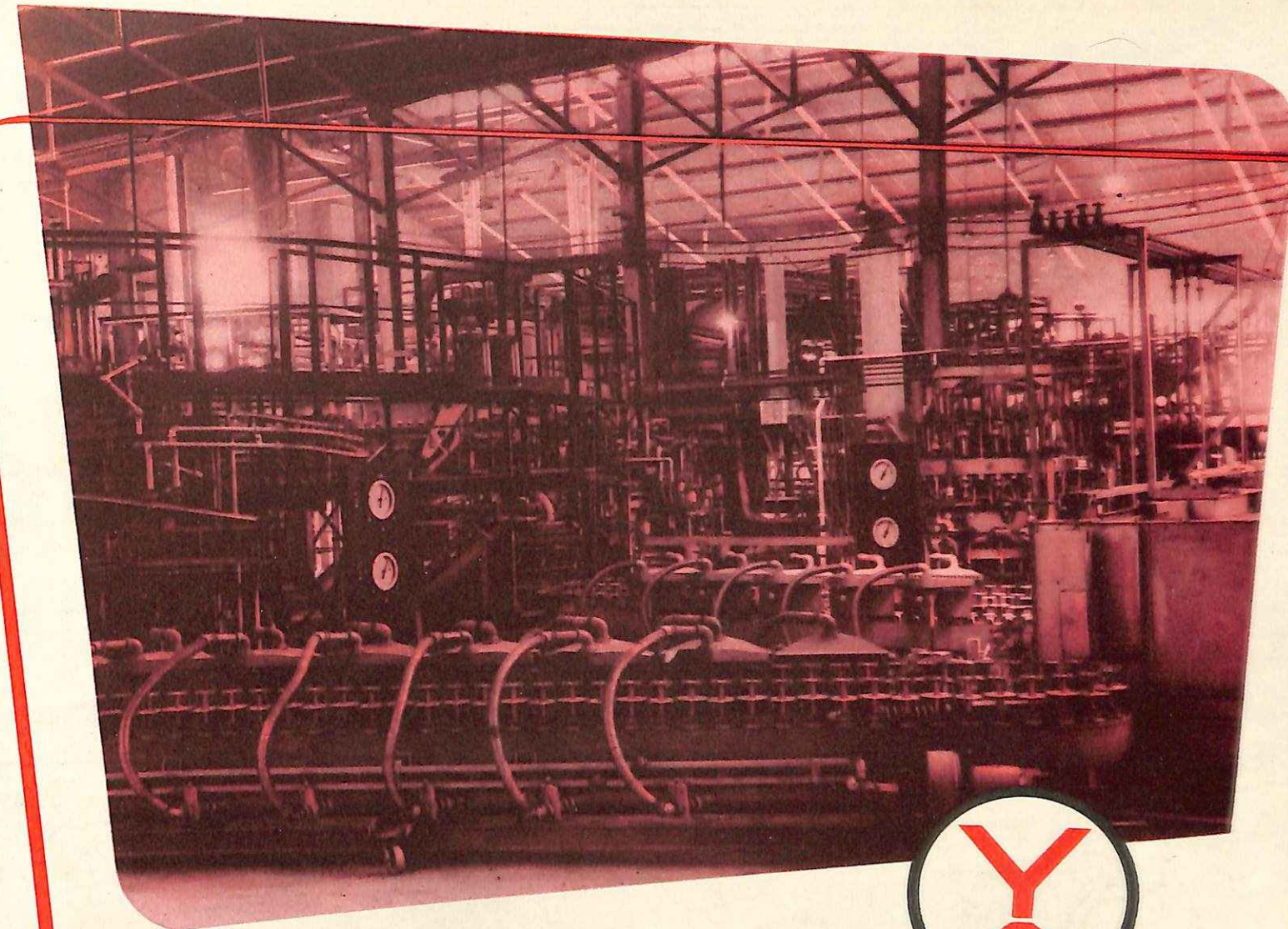
—Τους κάνετε «περμανάντ»;

—Δεν ξέρω τί ν' αποφασίσω. Να του κόψω τα μαλλιά ή να του δώσω μαθήματα βιολιού;...

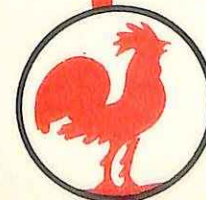
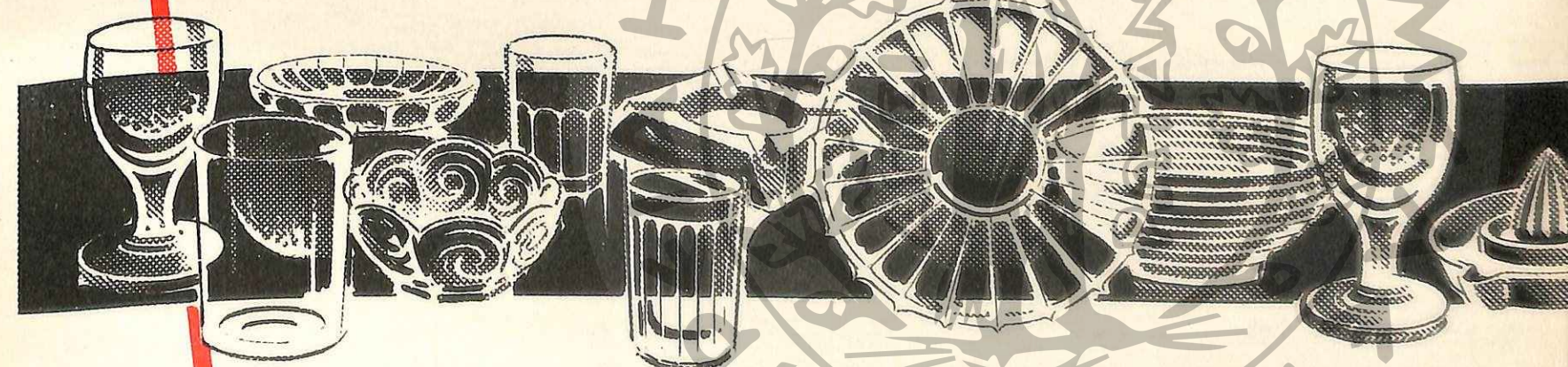
—Μούγκρισε, βλάκα!!!

Με τα μηχανήματα που φαίνονται στην φωτογραφία αυτήν, κατασκευάζονται καθημερινώς έντελώς αυτόματως περίπου 100.000 τεμάχια διαφόρων ειδών υαλικών, από μικρό ποτήρι κρασιού έως μεγάλη φρουτιέρα.

—Αγοράζοντες υαλικά της Έταιρίας ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ προμηθεύεστε είδη καλής ποιότητας.

—Πωλούνται εις όλα τα καλά υαλοπωλεία και εις όλα τα καταστήματα οικιακής χρήσεως.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΑΓΡΟΤΕΣ: ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΟΙΜΑΣΘΕ ΗΣΥΧΟΙ...

Μην ανησυχείτε όσο είναι καιρός στην

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

- ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΣΑΣ για καταστροφή από Χαλάζι.
- ΤΑ ΖΩΑ ΣΑΣ για θάνατο από αρρώστιες και ατυχήματα.

